

SERIA „FAMILIA REGALĂ DIN CORDINA“

Cu ani în urmă, Eve Hamilton a făcut o pasiune pentru prințul Alexander – un tânăr puternic, reținut și care nu părea să o privească pe Eve cu ochi buni. Acum, șapte ani mai târziu, Eve revine în țara lui Alexander, Cordina, ca femeie de afaceri chemată pentru a pune în scenă împreună cu trupa ei de actori patru spectacole de teatru, și descoperă că pasiunea din tinerețe nu a fost deloc trecătoare, simpla reîntâlnire cu bărbatul visurilor sale reușind să reaprindă iubirea înăbușită din inima ei.

Pentru Alexander, Eve nu mai este acum o simplă copilă fermecătoare, ci o femeie captivantă și de o frumusețe răpitoare. Astfel, se trezește pe negândite dorindu-și să-i demonstreze femeii la care nu a încetat să viseze în taină – fără să vorbească nimănui despre sentimentele lui, nici măcar fratelui său, nimeni altul decât cel mai apropiat prieten al lui Eve – că nu poate exista un bărbat mai potrivit pentru ea.

Va reuși să o convingă pe această femeie, stăpână pe ea, încăpățânată și independentă că merită să renunțe la tot ce și-a construit prin propriile forțe pentru a-și petrece restul vieții alături de un prinț? Îi va putea el dovedi că, uneori, realitatea poate să depășească orice fantezie dintr-un basm?

Nora Roberts a scris peste 225 de romane și majoritatea au intrat în topurile de vânzări ale *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 500 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989

 www.litera.ro

ISBN 978-606-33-2765-0

9 786063 132765 0

Command Performance

Nora Roberts

Copyright © 1987 Nora Roberts

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și
întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite
fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Sărutul unui prinț

Nora Roberts

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA

Sărutul unui prinț / Nora Roberts;

trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2765-0

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31-135. 1

NORA ROBERTS
Sărutul unui prinț

Traducere din limba engleză
Mădălina Moțatu

LITERA®
2018

*Lui Walter Mittermayer, un prinț adevărat,
și doamnei sale, Helen*

capitolul 1

Mai fusese la palat. Prima oară, cu aproape șapte ani în urmă, crezuse că era doar un basm. Era mai în vârstă acum, chiar dacă nu era prea sigură că și mai înțeleaptă. Cordina era o țară. Palatul era o clădire, una frumoasă. Poveștile erau pentru cei foarte tineri, pentru cei foarte naivi ori pentru cei foarte norocoși.

În ciuda faptului că știa că palatul care găzduia familia regală a Cordinei era clădit din piatră și mortar, nu din dorințe și vise, nu putea să nu îl admire. Lucea alb, aproape neprihănit, în vârful unei ridicături colțuroase de pământ care dădea și spre mare, și spre oraș. Aproape neprihănit, da, dar nu impersonal – și nu tocmai pașnic.

Turnuri săgetau văzduhul, străpungând albastrul cu albul lor. Turnurile și contraforturile stăteau cheazășie vechiului său rol de apărare. Șanțul fusese umplut, dar îți puteai imagina că în locul lui se aflau sisteme de securitate și de supraveghere de ultimă generație. Ferestrele, unele dintre ele transparente, altele fumurii, străluceau. Ca în orice palat, aici avuseseră loc tragedii și existaseră izbânzi, intrigi și opulență. O uimea încă faptul că avusesse și ea un rol mic în toate astea.

La prima ei vizită, pășise pe una dintre terase alături de un prinț și, ca un făcut al sorții, avusesse un mic rol în a-i salva viața. Soarta, hotărî Eve în timp ce limuzina trecea prin porțile înalte de fier și pe lângă gărzile în uniforme roșii, își băga întotdeauna coada în viețile obișnuite.

Circumstanțele o conduseseră în minusculul principat al Cordinei cu atâția ani în urmă, însoțindu-și sora, Chris, care era prietenă veche și colegă de școală cu prințesa Gabriella. Dacă circumstanțele ar fi fost

diferite, prințul Bennett s-ar fi putut afla cu o altă femeie pe terasă în noaptea aceea. Poate nu l-ar fi întâlnit niciodată și nu ar fi devenit niciodată parte din capitolele de final ale intrigilor politice care o bântuiseră pe sora lui și pe restul familiei regale.

Nu ar fi ajuns niciodată să îi fie drag minunatul palat din tărâmul de poveste. Nu s-ar fi trezit niciodată atrasă către el de fiecare dată, iar și iar. Deși de data aceasta nu fusese chiar atrasă. Fusese chemată. Chemată pentru un spectacol. Strâmbă din nas la gândul acesta. Nu era păcat că acea chemare fusese făcută de unul dintre membrii familiei regale care o enerva?

Prințul Alexander, cel mai în vârstă fiu al monarhului aflat la putere și moștenitor al tronului. Din mașină, privi copacii care se îndoiau în bătaia vântului sub povara florilor roz. Excelența Sa Alexander Robert Armand de Cordina. Nu putea spune de unde îi aflase numele întreg ori de ce și-l amintea. Pentru Eve, acesta era pur și simplu la fel de sever și de lipsit de umor ca bărbatul căruia îi aparținea.

Păcat că nu îi semăna mai mult fratelui său. Chiar și doar gândul la Bennett o făcu să zâmbească și să aștepte cu nerăbdare vizita. Bennett era încântător și prietenos. El nu purta coroana aceea invizibilă, dar cumva tangibilă, în fiecare moment al zilei. Alexander era asemenea tatălui său - datorie, patrie, familie. Asta nu lăsa prea mult timp pentru distracție. Ei bine, nici ea nu se afla aici pentru a se distra. Venise pentru a discuta cu Alexander și pentru a se ocupa de afaceri. Vremurile se schimbaseră, iar ea nu mai era o fată tânără, impresionabilă, care să fie uimită de familia regală ori rănită de dezaprobări nerostite. Nu, Alexander era prea binecrescut pentru a da voce dezaprobării sale, dar nimeni dintre cei pe care Eve îi cunoscuse vreodată nu era în stare să o exprime cu mai multă claritate. Dacă ea nu și-ar fi dorit să petreacă din nou câteva zile în Cordina, ar fi insistat ca el să vină în Huston. Eve prefera

să discute despre afaceri pe propriul teritoriu și după propriile condiții.

Ieși din limuzină cu un zâmbet. Din moment ce renunțase la prima condiție, avea să se asigure că urma să îi fie îndeplinită cea de-a doua. Cu siguranță avea să fie o plăcere să se dueleze cu Alexander și să câștige.

Ușile palatului se deschisera în clipa în care începu să urce scările late de piatră. Eve se opri. Ochii săi de un albastru-închis căpătară o lumină răutăcioasă în timp ce făcu o plecăciune adâncă.

- Excelență.

- Eve.

Cu un răs iute, plăcut, Bennett sări treptele până la ea.

Fusese iar la cai, gândi ea în timp ce brațul lui o înconjură. Mirosul lor se prinsese de el, pământos și autentic. Când îl întâlnise cu șapte ani în urmă, era un tânăr frumos, care se pricepea la femei și știa să se distreze. Ridicându-se ca să îl privească, observă că era cu siguranță mai în vârstă, dar nimic altceva nu se schimbase.

- Mă bucur foarte mult să te văd. O sărută apăsător, dar pasiunea era izvorâtă din prietenie și nimic mai mult. Prea mult timp între vizite, Eve. Au trecut doi ani de când ai fost ultima oară în Cordina.

- Sunt o femeie care muncește, Bennett. Întinse mâinile ca să le strângă pe ale lui. Tu ce faci? Dacă ar fi să mă iau după cum arăți, o duci minunat. Și, dacă ar fi să mă iau după fițuicile de scandal, ești foarte ocupat. - Toate sunt adevărate. Zâmbi larg, și chipul său brăzdat, aproape poetic, deveni irezistibil. Vino înăuntru, îți voi prepara ceva de băut. Nu mi-a spus nimeni cât timp vei sta.

- Asta pentru că nici eu nu știu. Depinde.

Braț la braț, intrară în palat. Acesta era răcoros, alb și spațios. Scările se aflau la marginea holului principal, încolăcindu-se spre și dincolo de tavanul înalt. Se simțise întotdeauna calmă acolo, în siguranța atmosferei antice, durabile. Tapiserii se întindeau de-a lungul pereților, săbii își încrucișau lamele lucioase. Pe o masă

în stil Ludovic al XIV-lea se afla un vas de argint învechit din care se revărsa iasomie.

- Cum a fost zborul?

- Mmm. Lung.

Din holul principal dădură într-un salonaș în care draperiile erau trase într-o parte, permițând soarelui să se reverse înăuntru. Razele bătuseră timp îndelungat tapițeria și o decoloraseră puțin. Aici erau trandafiri, răsărind din porțelan și din cristal. Eve se prăbuși pe o canapea și inspiră mireasma.

- Să zicem că mă bucur să mă aflu pe pământ, să fiu aici. Spune-mi cum este toată lumea, Ben. Sora ta?

- Brie se simte minunat. Își făcuse planuri să meargă să te întâmpine la aeroport, dar celui mai mic dintre copiii ei îi curge nasul.

El alege o sticlă de vermut sec din care turnă peste gheață. Unul dintre atuurile lui era faptul că nu uita niciodată preferințele unei femei.

- Este încă greu, chiar și după atâția ani, să mi-o imaginez pe sora mea ca mamă - mai ales mamă a patru copii.

- Am o scrisoare de la Chris și poruncă să o livrez personal. Și dorește un raport complet despre fina ei.

- Să vedem, despre cine e vorba? A, despre Camilla. Pot să îți spun de la început că este o neastâmpărată. Îi înnebunește pe frații ei.

- Pentru asta sunt surorile. Zâmbind, acceptă băutura. Și Reeve?

- E bine, deși nu încapă îndoială că s-ar simți mult mai confortabil dacă ar sta tot anul în America, la ferma aia a lui. Au făcut niște lucruri incredibile cu ferma aceea mică de acolo, dar Brie este încă amfitrioana oficială a Cordinei. Lui Reeve nu i-ar plăcea nimic mai mult decât ca Alex să se însoare și să transfere îndatoririle acelea asupra soției lui.

- Ori asupra ta. Sorbi, privindu-l pe deasupra marginii paharului. Dacă ai face pasul hotărâtor, unele dintre responsabilitățile lui Brie s-ar muta.

- O iubesc, dar nu atât de mult.

Se tolăni pe canapea, întinzându-și picioarele lungi, încălțate în cizme.

- Atunci, nu e nimic adevărat în ceea ce privește zvonurile legate de Lady Alice Winthrop? Sau onorabila Jessica Mansfield era cea mai recentă?

- Minunate fete, zise el repede. Observ că ești destul de diplomată încât să nu o menționezi pe contesa Milano.

- Este cu zece ani mai în vârstă decât tine. Tonul ei deveni ca al unei mătuși moralizatoare, dar zâmbi. Și sunt întotdeauna diplomată.

- Dar tu, Eve? Când lucrurile deveneau atât de periculoase, Bennett era maestrul eschivării. Cum reușește cineva care arată ca tine să țină la distanță bărbații?

- Karate. Centura neagră, șapte dani.

- Da, uitasem despre asta.

- Nu ar fi trebuit. Te-am pus la podea de două ori.

- Ah, nu. Nu a fost decât o dată. Își întinse un braț pe spătarul canapelei, arătând exact așa cum era: arogant, confortabil și sigur pe el. Și te-am lăsat.

- A fost de două ori. Sorbi din nou. Și ai fost furios.

- Ai avut noroc, zise el cu fermitate. În plus, fiind un domn, nu puteam răni o femeie.

- Aiurea.

- Draga mea, cu o sută de ani în urmă, ți-ai fi putut pierde capul, așa minunat cum este.

- Excelență, zise ea și îi zâmbi, în clipa în care are loc o competiție, nu mai ești un domn. Dacă ai fi putut să mă arunci primul la podea, ai fi făcut-o.

Era destul de adevărat.

- Ai vrea să mai încerci o dată?

O provocare era un lucru pe care ea nu putea să îl ignore vreodată. Eve sorbi ultima picătură de vermut și se ridică.

- La dispoziția ta.

Bennett se ridică și, cu un picior, dădu la o parte masa aflată lângă canapea. După ce, cu o mână, își dădu pe spate părul ciufulit, miji ochii.

- Deci, după cum îmi amintesc, trebuia să vin din spate și să te apuc... de-aici. Un braț muscular se încolăci în jurul abdomenului ei. Apoi eu...

Nu mai apucă să continue, pentru că ea îi seceră piciorul și îl lăsă lat pe spate.

- Da. Își frecă palmele una de alta, privindu-l de sus. Exact așa cum îmi amintesc.

- Nu eram pregătit, zise el și se ridică într-un cot.

- Totul este permis, Excelență. Râzând, îngenunche alături de el. Ești rănit?

- Doar mândria mea, mormăi el și o trase ușor de păr.

Când Alexander intră, îl văzu pe fratele său lungit pe covorul turcesc, cu mâna afundată intim în pletele întunecate ale lui Eve. Chipurile le erau apropiate, zâmbitoare, iar trupurile li se atingeau. Maxilarul i se încleștă, apoi chipul i se crispă.

- Îmi cer scuze pentru întrerupere.

La auzul vocii lui, Bennett privi languros peste umăr, iar Eve își îndreptă iute spinarea. El arăta exact așa cum și-l amintea, cu părul negru, bogat ondulându-i-se pe gât și peste urechi. Nu zâmbea, deși, din cât văzuse ea, rareori o făcea, astfel încât chipul îi era chipeș într-un mod rigid. Regalitatea i se potrivea. Chiar dacă îi displăcea, trebuia să accepte lucrul acesta. Ar fi putut foarte bine să fie unul dintre portretele pe care și le amintea din galeria palatului - pomeți înalți, bine definiți, acoperiți de piele bronzată și netedă. Ochii îi erau întunecați, aproape la fel de negri ca părul său și la fel de dezaprobatori ca gura sa plină, sculptată, care era acum strânsă într-o linie fermă.

Ca de obicei, stătea drept ca la armată și era îmbrăcat impecabil.

Ea se simți dezordonată și murdară din pricina călătoriei și ridicolă.

- Eve îmi mai dădea o lecție de arte marțiale. Bennett se ridică, apoi, luând mâna lui Eve, o ridică și pe tânără alături de el. Am ieșit al doilea. Iarăși.

- Văd asta. Salutul său fu formal și extrem de politic. Domnișoară Hamilton.

Ea făcu o plecăciune, dar de data aceasta nu se zări nici urmă de umor în ochii ei.

- Excelență.

- Îmi cer scuze că nu am putut să vă întâmpin la aeroport. Sper că ați avut un zbor plăcut.

- Încântător.

- Poate doriți să vă aranjați puțin înainte să discutăm despre motivul pentru care v-am chemat.

Asta o făcu să își ridice bărbia. Exact asta sperase el. Fără grabă, se aplecă și își luă mica geantă pe care o lăsase pe canapea.

- Aș prefera să isprăvim odată cu afacerea noastră.

- Cum doriți. Vom urca în biroul meu. Bennett, nu ai un discurs de ținut la Societatea Ecvestră astăzi?

- Peste vreo două ore. Se întoarce și o sărută pe Eve prietenește pe nas, făcându-i cu ochiul un semn pe care numai ea putu să îl vadă și să îl aprecieze. Ne vedem la cină. Să porți ceva orbitor, da?

- Evident. Dar zâmbetul îi dispăru când se întoarce din nou către Alexander. Excelență?

Înclinând capul, el îi făcu semn să iasă din încăpere.

Urcară scările în tăcere. Era furios. Eve era conștientă de acest lucru, dar nu înțelegea motivul. Deși trecuse ră doi ani de când se aflaseră față în față, era la fel de nemulțumit și de rigid ca întotdeauna. Ea se întrebă dacă se purta așa din cauză că ea era americană. Nu, Reeve MacGee era tot american și se căsătorise cu sora lui Alexander. Pentru că lucra în teatru? Eve zâmbi ușor la gândul acesta. Era stilul lui. Cordina se mândrea cu unul dintre cele mai bune teatre din lume la Centrul de Arte Frumoase, dar se prea putea ca Alexander să disprețuiască oamenii din teatru. Dându-și capul pe spate, intră în biroul acestuia cu doar un pas înaintea lui.

- Cafea?

- Nu, mulțumesc.

- Luați loc, vă rog.

Se așază, dar își păstrează spinarea dreaptă ca lumânarea. Biroul lui îl oglindea, cu stilul lui conservator elegant. Nu era nici urmă de zorzoane inutile, de volănașe. Singurele mirosuri erau cel de cafea și cel de piele. Mobila era veche și lucioasă, covorul gros și decolorat de vreme. Uși înalte de sticlă duceau pe balcon, dar acum erau închise, ca și cum nu dorea să audă sunetul mării ori să simtă mireasma grădinii.

Semnele de bogăție nu o intimidară. Se trăgea dintr-o familie bogată și, de asemenea, își câștigase singură averea. Formalitatea era cea care o făcea să stea rigidă și să aștepte atacul.

- Sora dumitale este bine?

Alexander scoase o țigară, apoi ridică dintr-o sprânceană.

Eve aprobă dând din cap și așteaptă ca el să scapere un băț de chibrit.

- Este foarte bine. Are de gând să petreacă ceva timp alături de Gabriella și de familia ei atunci când se vor întoarce în America. Bennett mi-a spus că unul dintre copii este bolnav.

- Dorian. O răceală. Pentru întâia oară, trăsăturile i se înmuieră. Dintre toți copiii surorii lui, cel mai mic era cel pe care îl avea cel mai mult la inimă. E greu de ținut la pat.

- Mi-ar plăcea să îi văd pe copii înainte să plec. Nu l-am mai văzut pe nici unul dintre ei de când a fost botezat Dorian.

- Acum doi ani. Își amintea, poate prea bine. Sunt sigur că putem aranja să vizitați ferma. Când ea surâse, el se retrase. Nu mai era unchiul îngăduitor ori prietenul obișnuit, ci prinț. Tatăl meu este plecat. Vă transmite toate cele bune dacă nu se întoarce înainte să plecați.

- Am citit că se află în Paris.

- Da. Închisese ușa afacerilor de stat fără ca măcar să o fi deschis. Apreciez faptul că ați venit aici, pentru că îmi era imposibil să călătoresc în momentul acesta. Secretarul meu v-a descris propunerea mea?

- Da. „Afaceri“, își reaminti Eve. Amabilitățile, așa cum fuseseră, luaseră sfârșit. Ați dori să îmi aduc trupa în Cordina pentru o lună de spectacole la Centrul de Arte Frumoase. Spectacolele ar fi în folosul societății „Ajutorarea Copiilor cu Dizabilități“.

- Întocmai.

- Iertați-mă, Excelență, dar aveam impresia că prințesa Gabriella se ocupa de această organizație caritabilă.

- Așa este. Eu sunt președintele Centrului de Arte Frumoase. Lucrăm împreună la proiectul acesta. Mai multe informații nu avea de gând să îi ofere. Gabriella a văzut trupa dumneavoastră în spectacole din America și a fost impresionată. A simțit că, din moment ce Cordina are o legătură atât de strânsă cu Statele Unite, ideea de a folosi artiști americani în țara noastră ne-ar ajuta să atragem fonduri de care avem disperată nevoie pentru ACD.

- Deci a fost ideea ei.

- Una care, după discuții și deliberări îndelungate, am hotărât că este pe placul meu.

- Așa deci. Începu să bată în brațul scaunului cu o unghie rotunjită. Din asta înțeleg că ați avut rețineri.

- Nu v-am văzut niciodată trupa jucând. Se lăsă ușor pe spate și suflă un nor de fum. Am mai avut la centru artiști americani, desigur, dar niciodată pentru o perioadă de timp atât de îndelungată și nici ca preludiu pentru balul ACD.

- Ați dori, poate, să dăm o audiție.

Interesant, buzele lui se relaxară ușor, într-un zâmbet.

- Mi-a trecut asta prin minte.

- Nu prea cred. Se ridică și observă cu plăcere faptul că manierele îl obligară și pe el să se ridice. Trupa Hamilton a câștigat, în mai puțin de cinci ani, aprecierea atât a criticilor, cât și pe a publicului. Avem o reputație

excelentă, care nu necesită nici un fel de audiție în țara dumneavoastră ori în oricare alta. Dacă mă decid să îmi aduc aici compania va fi pentru că respect asociația ACD și pe Gabriella.

O privi în timp ce ea vorbea. Se transformase, în șapte ani, dintr-o fată cu ochii mari într-o femeie încrezătoare. Totuși, cumva, în mod uimitor, era chiar și mai frumoasă. Pielea îi era desăvârșită, pală, cu o idee de roz pe pomeți. Avea chipul în formă de diamant și la fel de năucitor ca nestemata, cu o gură plină și ochi imenși poetic de albaștri. Îl încadra o coamă luxuriantă de păr negru, un pic ciufulit acum, când i se revărsa pe umeri și mai jos de ei.

Temperamentul ei o făcea să stea dreaptă, dar trupul îi era delicat – sau cel puțin așa părea. El se întrebese, mult prea des, cum s-ar fi simțit lipit de al lui.

Chiar și când era mândioasă, vocea ei trăda acea tărăgănare lentă, texană, pe care el învățase să o recunoască. Glasul ei adie ușor peste pielea lui până când mușchii abdomenului i se contractară. Cu atenție, bazându-se pe controlul pe care se străduise să și-l cultive întreaga lui viață, Alexander își strivi țigara.

– Dacă ați terminat, domnișoară Hamilton?

– Eve, pentru numele lui Dumnezeu. Ne cunoaștem de ani buni.

Pierzându-și răbdarea, pași întins către ușile balconului și le deschise larg. Cu fața spre exterior, nu observă sprâncenele ridicate ale lui Alexander la încălcarea protocolului din partea ei, nici zâmbetul șters.

– Eve, zise el, lăsând apoi numele ei să plutească în aer pentru un moment. Cred că ne-am înțeles greșit unul pe celălalt. Nu îți critic oamenii. Lucrul acesta ar fi dificil pentru că, după cum am mai spus, nu i-am văzut niciodată jucând.

– În ritmul acesta, nici nu îi vei vedea vreodată.

– Atunci, aș fi nevoit să fac față isteriilor lui Brie. Aș prefera să evit asta. Ia loc. Când ea doar se întoarse

să îl privească, el își înfrână impulsul de a porunci și făcu un semn către scaun. Te rog.

Ea se supuse, dar lăsă ușile deschise. Marea putea fi doar auzită. Din grădini se răspândea mirosul de trandafiri, vanilie și mirodenii.

- Mă așez, zise ea și își încrucișă picioarele.

El nu era de acord cu purtarea ei nepoliticoasă, familiară. Îi admira independența. Deocamdată, Alexander nu prea știa cum se puteau împleni cele două. Era sigur de faptul că ea răscolea în el, ca de obicei, ceva mai mult decât niște sentimente politicoase. Se așeză din nou, lent, cu fața spre ea.

- Ca membru al familiei regale și ca președinte al Centrului de Arte Frumoase, trebuie să fiu foarte discret și circumspect atunci când îi aleg pe cei care joacă. În cazul acesta, mă încred în judecata Gabriellei și te întreb dacă nu putem ajunge la o înțelegere.

- Poate. Eve era, mai presus de toate, o femeie de afaceri. Sentimentele personale nu îi influențaseră niciodată deciziile și nu aveau să o facă nici acum. Va trebui să văd din nou teatrul, să verific dotările. Trebuie să mă asigur prin contract de faptul că eu și compania mea vom avea libertate artistică - și cazare adecvată pe parcursul șederii. Deoarece spectacolele vor fi în scop caritabil, sunt gata să negociez onorariul și cheltuielile. Însă, din punct de vedere artistic, nu încap loc de negocieri.

- Voi aranja să poți face un tur al centrului. Avocații centrului se pot ocupa de contract alături de avocații tăi. Din punct de vedere artistic... Își împreună mâinile pe birou. Pentru că tu ești artistul, îți voi respecta opinia, dar nu mă voi lăsa orbește în mâinile tale. Ideea este să avem patru spectacole, câte unul pe săptămână, jucate de compania ta. Materialul va trebui să fie aprobat de către centru.

- De tine.

Era o ridicare din umeri neglijentă, imperială.

- Cum dorești.

Ei nu îi plăcea asta și nu se deranjă să ascundă acest lucru.

- Care îți sunt competențele?

- Poftim?

- Ce știi despre teatru? Ești politician. Spuse asta cu un ușor, foarte ușor zâmbet de dispreț. De ce mi-aș aduce aici compania, la mii de kilometri depărtare de casă, pentru o fracțiune din ceea ce câștigăm în mod obișnuit, ca tu să alegi să punem noi în scenă?

Temperamentul lui nu fusese niciodată ușor de stăpânit. Prin ani de dăruire și de determinare, învățase cum să și-l canalizeze. Făcu asta acum, fără să își desprindă privirea de ochii ei.

- Pentru că să jucați pe scena Centrului de Arte Frumoase din Cordina, la cererea familiei regale, ar reprezenta un avânt în carieră pe care ai fi o nesăbuită să îl ignori. Se aplecă în față. Nu cred că ești o femeie nesăbuită, Eve.

- Nu, nu sunt. Se ridică din nou, alene, apoi așteptă până când el se ridică de partea cealaltă a biroului. Voi vedea mai întâi teatrul și voi analiza totul înainte de a-i întreba pe membrii trupei mele.

- Tu ești cea care conduce compania, nu-i așa?

Ea își înclină capul, și o șuviță din păr îi căzu peste un ochi. O dădu la o parte cu vârful degetelor.

- Uiți că America este o țară democrată, Excelență. Nu le dau ordine oamenilor mei. Dacă locația mi se pare adecvată, iar trupa mea își dă acordul, vom discuta despre contract. Acum, te rog să mă scuzi, aș dori să despachetez și să mă schimb înainte de cină.

- Voi chema pe cineva să te conducă la camerele tale.

- Știu unde se află. Se opri în dreptul ușii, se întoarse și făcu o plecăciune arogantă. Excelență.

- Eve. Privi cum ea își ridică bărbia. Cândva, se gândi el, cineva avea să îi accepte provocarea. Bine ai venit în Cordina!

Nu era o persoană nepoliticoasă. Eve se asigură pe sine însăși în timp ce alegea o rochie pentru cină.

De fapt, era considerată amabilă de aproape toată lumea. Era adevărat, putea deveni șireată când venea vorba despre afaceri, dar considerase întotdeauna că avea asta în sânge. Nu se purta nepoliticos. Doar cu Alexander.

„O meritase“, își spuse ea în timp ce își trăgea fermoarul rochiei strâmte, fără bretele, de mătase, de un albastru intens. Fusesse atât de distant și de condescendent. Nu era obligată să tolereze asta, indiferent că era vorba despre moștenitorul tronului sau nu. Nu se jucau de-a prințul și cerșetorul. Poate că ea nu se trăgea din neam regal, dar nu i se putea reproșa nimic.

Fusesse la cele mai bune școli. Poate că le urâse, dar se dusesse. Toată viața ei, îi distrase și fusesse distrată de cei bogați, puternici și influenți. Și ajunsese cineva. Dar nu cu ajutorul familiei, ci ca urmare a propriilor aptitudini.

Adevărat, descoperise destul de devreme faptul că ambiția ei de a deveni actriță nu avea să dea roade, dar dragostea ei pentru teatru nu se diminuase nici măcar un pic. La asta se adăugaseră aptitudinile ei înnăscute pentru afaceri și pentru organizare. Compania de Teatru Hamilton luase naștere și înflorise. Nu aprecia faptul că Alexander cel Mare se purta ca și cum i-ar fi făcut ei o favoare îngăduind trupei să joace pe scena din centrul lui.

Jucaseră la Centrul Lincoln, la Centrul Kennedy, la Forumul Mark Taper, și avuseseră recenzii laudative.

Se străduise să îi găsească pe cei mai buni, să dezvolte talente, să își lărgască orizonturile, iar el venise și dăduse aprobator din cap, cu eleganță. Încruntându-se, își puse la gât un colier gros de aur. Compania de Teatru Hamilton nu avea nevoie de aprobarea lui, grațioasă ori nu.

Ea nu avea nevoie de aprobarea lui ori de afurisitul lui de sigiliu regal. Și ar fi fost inimaginabil de proastă dacă ar fi refuzat să joace în Cordina.

Eve luă o perie și și-o trecu prin păr. Acela fu momentul în care observă că nu avea decât un cercl. Bărbatul acesta o înnebunea, hotărî ea, și apoi descoperi safirul în formă de lacrimă pe măsua de toaletă.

De ce nu era Ben președintele centrului? De ce nu se mai ocupa Brie de asta? Cu oricare dintre ei ar fi fost în largul ei și s-ar fi simțit relaxată. Afacerea asta, dacă hotăra să o accepte, ar fi putut fi dusă la îndeplinire cu profesionalism, dar fără durerea de cap pe care i-o dădea situația actuală. Cum de reușea Alexander să o scoată din sărite?

Eve își puse și cel de-al doilea cercl și se încrunță la imaginea ei din oglindă. Încă își putea aminti prima oară când îl văzuse. Avea douăzeci de ani, iar el, deși era cu doar câțiva ani mai în vârstă, părea atât de matur, atât de atrăgător. Bennett fusese cel care o condusesse pe ringul de dans pentru prima oară la bal, dar Alexander fusese cel pe care ea îl privise. Pe atunci, era visătoare, admise Eve, și văzuse în el genul de prinț care salva domnișoarele aflate la ananghie și care ucidea balauri. Avea o sabie agățată la șold, doar de decor, dar în mintea ei îl văzuse mânuind-o.

Iubirea venise repede și, slavă Domnului, plecase la fel de repede. O fi fost ea visătoare, dar, așa cum spusese chiar Alexander, nu era nesăbuită. Nici o femeie nu își fixa visele asupra cuiva neînduplecat și mereu nemulțumit. Fusese mai ușor să își îndrepte atenția asupra lui Bennett.

Era păcat că nu se îndrăgostiseră unul de celălalt, cugetă ea. Prințesa Eve. Râzând de ea însăși, puse peria jos. Nu, pur și simplu nu se potrivea. Din fericire pentru toată lumea, ea și Bennett deveniseră prieteni înainte de orice altceva.

Și își avea trupa. Era mai mult decât o ambiție - era un țel. Privise prietene căsătorindu-se și divorțând pentru ca apoi să se căsătorească din nou ori lăsându-se purtate din aventură în aventură. Mult prea des, motivul fusese plictiseala. Ea nu trebuise niciodată

să își facă grijă din cauza asta. Dacă ar fi îngăduit, conducerea companiei i-ar fi luat douăzeci și patru de ore pe zi. Uneori, chiar se întâmpla aproape așa, fie că doare, fie că nu. Dacă era atrasă de vreun bărbat, aface-re-a ei și propria prudență nu îngăduiau ca lucrurile să devină prea serioase. Așa că nu făcuse nici o greșală. Încă. Nici nu intenționa să facă.

Eve ridică parfumul și îl pulveriză asupra umerilor goi înainte să părăsească încăperea.

Cu puțin noroc, Bennett ar fi trebuit să se întoarcă și să trândăvească în salonaș. Cina nu avea să fie plecticoasă cu el alături, nici nu avea să se întindă prea mult. El aducea un plus de strălucire și bucurie prin simpla lui prezență. Nu era îndrăgostită de el, dar îl iubea pentru asta.

În timp ce cobora scările, mângâie cu degetele balustrada netedă. Atâtea degete trecuseră pe acolo mai înainte. Când se afla în interiorul palatului, se gândea la el doar ca la un palat, un loc trainic, etern. Dacă înțelegea ceva la Alexander, atunci înțelegea că era un bărbat mândru.

Dar, când păși în salonaș și îl găsi acolo singur, se crispă. Oprindu-se în pragul ușii, cercetă încăperea în căutarea lui Bennett.

Sfinte Dumnezeule, era minunată. Când Alexander se întoarse, fu lovit ca de o explozie. Nu avea nimic de-a face cu mătasea, cu bijuteriile. Putea să fie îmbrăcată în pânză de sac și tot ar fi tulburat toate simțurile. Întunecată, fierbinte, aproape arzând, era ceva primitiv, ceva inconfortabil de natural în sexualitatea ei, care îi făcea pe bărbați să simtă durere chiar și doar privind-o. Făcea parte din ea de când era doar o copilă. Alexander decisese că fusese născută cu asta și o blestemă.

Trupul lui se încordă și trăsăturile îi încremeniră când îi văzu privirea cercetând încăperea. Știa că ea îl căuta pe Bennett, sperând să îl găsească.

- Fratele meu a fost reținut. Stătea în picioare, cu spatele la căminul pe gaz. Smochingul negru i se potrivea și în același timp îl stânjenea. Luăm cina singuri în seara asta.

Eve rămase unde se afla, ca și cum, dacă ar fi pășit înăuntru, și-ar fi luat un angajament pentru care nu era deloc pregătită.

- Nu trebuie să te deranjezi pentru mine, Excelență. Pot foarte bine să iau cina în camera mea dacă ai dori să îți faci alte planuri.

- Ești oaspetele meu. Planurile mele sunt să iau cina cu tine. Se întoarse ca să toarne de băut. Intră, Eve. Ți promit, nu mă voi lupta cu tine pe podea.

- Sunt sigură că nu o vei face, zise ea la fel de politicos. Traversă spre el și întinse mâna după băutura. Și nu ne luptam. Eu l-am pus la pământ.

O măsură voit cu privirea din cap până în picioare. Era subțire ca trestia și trecea cu puțin peste umărul lui. Nu îi venea să creadă că îl pusese fizic la pământ pe fratele lui înalt și athletic. Emoțional însă, altfel stăteau lucrurile.

- Admirabil. Atunci, îți promit că nu îți voi da ocazia să mă pui la pământ. Camera ta este plăcută?

- Perfectă, ca întotdeauna. Din câte îmi amintesc, rareori ai seri libere, în care să stai acasă. Nu ai nici o cină de stat ori întâlniri oficiale în seara asta?

Aruncă din nou o privire către ea. Lumina era slabă și îi dădea pielii ei o strălucire de satin. Poate că așa se și simțea.

- Dacă dorești, putem considera cina cu tine drept o întâlnire oficială.

- Poate că asta doresc. În timp ce sorbea din băutura, îl privi pe deasupra marginii paharului. Deci, Excelență, facem schimb de politețuri sau discutăm despre politica globală?

- Discuțiile despre politică purtate la cină strică apetitul. Mai ales atunci când sunt în contradictoriu.

- Este adevărat. Nu prea am fost de acord niciodată. Atunci, rămâne schimbul de politețuri. Fusesse școlită pentru asta, la fel ca el. Se îndreptă alene către vasul cu trandafiri și le mângâie petalele. Am citit că în timpul iernii ați fost câteva săptămâni în Elveția. Cum a fost la schi?

- Excelent. Nu adăugă motivul real pentru care fusese acolo și nici nu menționează orele lungi de întâlniri și de discuții. Încercă să nu se uite la degetele ei lungi și subțiri care mângâiau gânditor trandafirii de culoare roșu aprins. Schiezi?

- Merg în Colorado din când în când. Mișcarea umerilor ei fu neglijentă și neutră. Cum să se aștepte ca el să înțeleagă faptul că ea nu avea timp de jocuri inutile și de călătorii de relaxare? Nu am mai fost în Elveția de când am terminat școala acolo. Fiind din Huston, prefer sporturile de vară.

- Cum ar fi?

- Înotul.

- Atunci, ar trebui să te anunț că piscina îți stă la dispoziție pe durata șederii tale aici.

- Mulțumesc.

Liniște. Eve își simți trupul încordându-se în timp ce tăcerea se prelungea.

- Se pare că am terminat subiectele de discuție pentru schimbul de politețuri și nici măcar nu am luat cina.

- Atunci, poate că ar trebui să mâncăm. Îi oferi brațul și, deși ezită, Eve își strecură mâna pe sub el. Bucătarul și-a amintit că îți plăcea în mod deosebit *poisson bonne femme*¹.

- Da? Ce drăguț! Se relaxă destul cât să îi zâmbească. Din câte îmi amintesc, îmi plăcea și mai mult *pôts de crème au chocolat*² pe care le făcea. Am înnebunit-o pe bucătăreasa tatălui meu până când a reușit să vină cu o copie destul de rezonabilă.

¹ Pește gătit simplu, de obicei cu un sos alb, de ciuperci (n.tr.)

² Budincă cu cremă de ciocolată, un desert franțuzesc ușor, mai puțin dens decât alte creme (n.tr.)

- Atunci, vei fi mulțumită de desertul din seara asta.

- Voi fi grasă, îl corectă ea, apoi se opri la intrarea în sufragerie. Întotdeauna am admirat încăperea aceasta, murmură Eve. Este atât de fără vârstă, atât de dăinuitoare.

O studie din nou, cele două candelabre sclipitoare care vărsau lumină asupra unei mese masive și asupra podelelor frecate cu iubire. Mărimea nu o intimida, deși la masă încăpeau mai mult de o sută de persoane.

De obicei, prefera tihna și intimitatea, dar încăperea avea atât de multă putere. Deoarece crescuse în spiritul ei, puterea era un lucru la care se aștepta și pe care îl respecta. Dar cea care o fascina era mai degrabă însăși vârsta încăperii. Dacă stătea nemișcată, foarte tăcută, i se părea că aproape putea să audă conversațiile care avuseseră loc acolo de-a lungul secolelor.

- Prima oară când am luat cina aici, tremuram ca o frunză.

- Chiar așa? Interesat, nu o îndemnă să intre, ci rămase la ușă, alături de ea. Îmi amintesc că erai remarcabil de calmă.

- Ah, m-am priceput întotdeauna să afișez o față falsă, dar în sinea mea eram îngrozită. Eram aici, abia ieșită de pe băncile școlii, luând cina într-un palat.

- Și acum...

Nu era sigură de ce găsisese necesar gestul acela, dar își retrase brațul de sub al lui.

- Am terminat școala... de ceva vreme.

La masa pe care se aflau candelabre și flori proaspete erau așezate două tacâmuri. Eve ocupă locul de pe o latură și îl lăasă pe cel din capul mesei pentru Alexander. Când se așezară, un servitor le turnă vin.

- Pare ciudat, zise ea după un moment. De fiecare dată când am mai fost aici, palatul era plin de oameni.

- Gabriella și Reeve stau aici rareori de când s-au instalat la fermă. Sau la ferme, rectifică el. Își împart timpul între țările lor.

- Sunt fericiți?

El ridică dintr-o sprânceană în timp ce își luă paharul.

- Fericiți?

- Da, știi, fericiți. Se află undeva pe listă, după datorie și obligație.

Așteptă tăcut în timp ce erau servite farfuriile cu homar rece. Ea fusese prea aproape de țintă atunci când vorbise despre liste. El nu își putea pune niciodată fericirea înaintea datoriei, sentimentele înaintea obligațiilor.

- Sora mea nu se plânge. Își iubește soțul, copiii și patria.

- Nu este același lucru.

- Familia a făcut tot posibilul să mai ia o parte din îndatoririle ei.

- Este minunat că, după întâmplările îngrozitoare prin care a trecut atunci, are totul, nu-i așa? Văzu cum încheieturile degetelor lui se albiră strângând furcu-lița și se întinse automat să îi ia mâna. Îmi pare rău. Chiar și după atât timp, trebuie să fie dificil să te gândești la asta.

Rămase tăcut preț de un moment și nu făcu decât să își coboare privirea către mâna ei albă, subțire, care o acoperea pe a lui. Liniște. Nu se așteptase niciodată la asta. Dacă ar fi putut, și-ar fi întors palma ca să cuprindă mâna ei.

- Faptul că ai luat parte la salvarea atât a surorii, cât și a fratelui meu va reprezenta întotdeauna un lucru la care va fi dificil să mă gândesc și totuși imposibil de uitat.

- Nu am făcut decât să fug după ajutor.

- Ți-ai păstrat mintea limpede. Dacă nu ai fi făcut-o, i-am fi pierdut pe amândoi.

- Nici eu nu o voi uita vreodată. Dându-și seama de faptul că mâna ei încă se afla peste a lui, Eve și-o retrase și se prefăcu ocupată să își ridice vinul. Încă pot vedea chipul acelei femei.

- Iubita lui Deboque.

Spuse lucrul acesta cu o violență atât de reținută, încât ea se cutremură.

- Da. Felul în care arăta atunci când ținea arma ațintită asupra lui Brie. Acela a fost momentul în care mi-am dat seama de faptul că palatele nu erau doar basme. Sunt convinsă că sunteți cu toții bucuroși că ea, Loubet și Deboque se află în închisoare.

- Și acolo vor rămâne. Dar Deboque a tras și înainte sforile din spatele gratiilor.

- S-a mai întâmplat? Eu și Bennett am mai discutat despre asta, dar...

- Bennett are nevoie de lecții despre ce înseamnă discreția.

Nările i se lărgiră și își înghiți replica, în timp ce un fel era strâns și un altul era servit.

- Nu a divulgat nici un secret de stat. Pur și simplu, ne aminteam la un moment dat - exact ca noi doi acum - de faptul că Deboque mai fusese la închisoare, dar aranjase răpirea lui Erie prin secretara ei și prin ministrul de stat al tatălui tău. Zicea că nu urma să se simtă în largul lui atâta vreme cât Deboque avea să trăiască. I-am spus că era o prostie, dar poate m-am înșelat.

- Să fii o persoană publică înseamnă să nu te simți în largul tău. Era mai simplu să accepte asta decât să își amintească propriile sentimente de neajutorare atunci când o privise pe sora lui luptându-se cu trauma și durerea. Familia Bisset a condus Cordina de generații. Atât timp cât suntem la conducere, ne facem dușmani. Nu toți sunt la închisoare, nu pot fi.

Mai era ceva. Ea o simți, dar știa foarte bine că nu trebuia să încerce să îl facă pe Alexander să se destăinuie. Dacă și când avea să dorească să știe, avea să apeleze la Bennett.

- Pare că oamenii de rând sunt mai avantajați, Excelență.

- Da.

Cu un zâmbet pe care ea nu îl înțelese, el își ridică furculița.

Cinară într-o atmosferă destul de plăcută, mai plăcută decât și-ar fi imaginat Eve. El nu se relaxă. Ea se miră de asta în timp ce trecură printre felurile de mâncare, către desert și cafea. Era plăcut, politicos – și tensionat. Dorea să îl ajute, să îndepărteze tensiunea care era atât de evidentă în poziția umerilor lui. Dar el nu era un bărbat care să accepte ajutor din partea unui străin.

Avea să conducă țara cândva și fusese născut pentru asta. Cordina era o țară micuță, ca din cărțile de povești, dar, ca în orice carte de povești, avusese partea ei de intrigi și de neliniști. Ceea ce îi fusese destinat să facă nu era o responsabilitate ușoară pe umerii lui. Trecutul și creșterea ei făceau să fie dificil pentru ea să înțeleagă, așa că adeseori, uneori poate prea des, ea nu vedea decât stratul exterior, neclintit.

Cel puțin nu se certaseră, se gândi Eve în timp ce își plimba desertul dintr-o parte în alta. În realitate, nu te puteai certa cu Alexander; puteai doar să fumești și să te lovești de un zid de piatră.

- A fost minunat. Bucătarul tău devine din ce în ce mai bun.

- Se va bucura să audă asta.

Își dorea ca ea să mai rămână, să stea, pur și simplu, și să vorbească despre orice lucru lipsit de importanță. În ultima oră, aproape că uitase presiunea sub care se afla. Nu îi stătea în fire, dar gândul de a urca în camerele sale, la lucru, nu-l atrăgea deloc.

- Dacă nu ești obosită...

- Nu ați mâncat tot, nu-i așa? Bennett intră țopăind și trase scaunul de lângă Eve. Ai terminat? Fără să aștepte un răspuns, luă desertul care rămăsese în farfuria ei. Mâncarea pe care mi-au băgat-o pe gât nu merită menționată. Îmi imaginam cum voi doi vă aflați aici în timp ce eu mâncam pui cauciucat.

- Nu pari să duci lipsă de nimic, observă Eve și îi zâmbi. Felul principal a fost splendid.

- Întotdeauna ai fost răutăcioasă. Auzi, după ce termin asta, hai să mergem afară. Am nevoie de grădină

și de o femeie frumoasă după orele petrecute la întâlnirea aia sufocantă.

- Atunci, vă rog să mă scuzați. Alexander se ridică. Vă las singuri.

- Hai cu noi la plimbare, Alex, îl invită Bennett. După ce termin *mousse*-ul care ți-a rămas.

- Nu în seara asta. Am de lucru.

- Ca întotdeauna, mormăi Bennett.

Se întinse după desertul lui Alexander în timp ce Eve se întoarse și îl privi pe prinț îndepărtându-se. Nu ar fi putut spune motivul, dar avu impulsul de a-l urma. Scuturându-se de acel sentiment, reveni la tachinarea lui Bennett.

capitolul 2

- Atunci când Alexander mi-a promis un ghid, nu m-am așteptat ca acesta să fii tu.

Alteța Sa Regală Gabriella de Cordina râse în timp ce deschise ușa către scenă.

- Centrul a fost o afacere de familie încă de la început. De fapt, am impresia că lui Alex i-ar fi plăcut să îți facă el însuși turul dacă nu ar fi avut programul atât de plin.

Eve ignoră remarca, gândind că Alexander ar fi preferat grămezi de hârțogărie și ore întregi de întruniri plictisitoare în locul unei ore petrecute cu ea.

- Nu îmi place să mă repet, Brie, dar arăți minunat.

- Repetă-te, îi spuse Gabriella. Atunci când ai patru copii, ai nevoie de tot sprijinul moral pe care îl poți căpăta.

Părul ei roșcat-închis era ridicat și strâns într-un coc simplu, lejer, iar costumul alb era croit cu grijă. Era prințesă din cap până în picioare. Totuși, Eve se gândi că părea prea tânără și prea fragilă ca să fi dat naștere la patru copii.

- Iar tu..., continuă ea, oprindu-se o clipă pentru a o studia pe cea sora celei mai apropiate prietene ale sale. Îmi amintesc de prima oară când te-am văzut. M-am gândit atunci: „Ce copil uimitor“. Acum, ești o femeie uimitoare. Chris aproape că a încetat să își facă griji pentru tine.

- Obişnuiam să urăsc asta. Acum, putea zâmbi, amintindu-și de războiul purtat cu sora sa în tinerețea ei îndelungată, plină de rebeliune. Acum, că sunt mai în vârstă, mă trezesc că sper ca grija ei să nu dispară niciodată complet. Este atât de reconfortant. Nu e ciudat

faptul că familia ajunge să însemne mai mult pentru tine atunci când ești adult?

- Nu știu ce m-aș face fără a mea. Acele câteva luni în care nu mi-i puteam aminti, când nu îmi puteam aminti nimic... Gabriella se întrerupse scuturând din cap. M-a învățat să nu iau nimic ca fiind de la sine înțeles. Ei bine... Trase adânc aer în piept și privi în jur. Ce ai vrea să vezi mai întâi?

- Să începem cu spațiul din spatele scenei: vestiarele, sistemul de ridicare a decorurilor. Voi arunca o privire la tabloul de lumini. Dacă lucrurile nu merg cum trebuie aici, în spate, nu contează cât de bun ești acolo, în față.

- Știi ce faci, nu-i așa?

- Să sperăm.

Petrecură mai mult de o oră în spatele scenei. Eve se cățără pe trepte, se strecură în spațiile de depozitare, examinează echipamentul. Toate erau, după cum sperase, de calitate. Centrul de Arte Frumoase era o afacere de familie, construit în numele mamei Gabriellei. Familia Bisset își revărsase iubirea față de ea în încercarea de a-l face unul dintre cele mai bune complexe teatrale din lume.

Eve simți cum devine tot mai entuziasmată. Să joace acolo ar fi însemnat încununarea a tot ce ea ori compania ei făcuseră vreodată. Mintea ei o luă deja la goană. Avea să producă patru piese tipic americane pentru o audiență internațională. Agentul de publicitate al companiei urma să aibă o zi plină de evenimente publicitare. Tennessee Williams, Neil Simon, Arthur Miller. Avea atâtea talente dintre care să aleagă. Și voia ca la lumini, la frânghii și la recuzită să aibă propriii tehnicieni.

- Văd cum ți se învârtesc roțițele, murmură Gabriella.

- Nu am fost niciodată o persoană subtilă.

Eve păși în față, se opri în centrul scenei și încercă să simtă atmosfera.

Senzațiile, vibrațiile care stăruiau în aerul unui teatru gol erau incredibile. Acesta fusese anume proiectat

pentru actori. Aproape că putea simți mirosul machiajului și al transpirației. Rândurile de scaune se întindeau până în față, despărțite de trei culoare largi, acoperite de carpete de un albastru regal. Luminile din sala de teatru erau date de candelabre enorme, iar tavanul era pictat cu fresce. Lojile se înclinau pe pereți de o parte și de alta, iar în spate se afla un balcon. Chiar și de la distanță, putea să vadă că balustradele erau cioplite de mână și străluceau. Cel mai important, fiecare loc din teatru avea vedere liberă asupra scenei.

- „În noaptea aceasta, totul se sfârșește aici, într-un mod mizerabil. Orice am făcut, orice am încercat să facem nu mai are importanță. Când ziua de mâine va veni, totul va reîncepe, iar noi - noi nu vom fi existat niciodată.“

Vocea ei se scurse până în fiecare colț, până în ultimul rând al balconului, apoi răsună înapoi, cu ecou. Mulțumită, Eve zâmbi.

- Minunat. Se întoarse din nou către Brie. Oricine ar fi arhitectul vostru, merită o medalie.

- Îi voi sugera lucrul acesta tatălui meu. Eve, din ce era citatul acela? Nu îl recunosc.

- Nici nu ai cum. E dintr-un dramaturg care se zbate să reușească. Trecu repede peste, nedorind să spună că dramaturgul respectiv era ea însăși. Brie, teatrul este minunat. Cu altă ocazie mi-ar plăcea foarte tare să fac ceva pe scena aceea mai mică de la parter. Ceva mai intim. Dar, pentru scopul nostru, scena aceasta este perfectă.

- Ah, speram să spui asta. Tocurile Gabriellei țacă-niră în timp ce traversă scena până lângă Eve. Încă de când eu și Alex am pus pe roate ideea, mi-am dorit asta. Eve, vom face un lucru important pentru compania ta, pentru țările noastre, pentru copii.

- Nu voi face altceva decât să pun în scenă câteva piese de teatru, o corectă Eve, strângând mâna Gabriellei. Voi lăsa cauzele înalte pe seama ta și a lui Alex. Dar, dacă putem pune la punct detaliile, contractele și celelalte chestiuni legale, vei vedea patru spectacole grozave.

- Mă bazez pe asta.

Aruncă o ultimă privire împrejurul scenei. Ea nu avea să joace niciodată aici, dar compania ei urma să o facă. Poate cândva, una dintre propriile ei piese avea să fie jucată aici. Aproape că îi veni să râdă de ea însăși fiindcă își imagina asemenea lucruri.

- Atunci, ar fi mai bine să mă întorc acasă și să mă apuc de lucru.

- A, nu, nu îți vom da drumul atât de repede. Am pus deja la cale o cină în familie la fermă. Mâine-seară. Acum... Își trecu brațul pe sub al lui Eve. Aș vrea să te întorci și să lenevești pentru tot restul zilei. Odată ce începem să te punem la muncă, nu vei mai avea ocazia să faci asta.

- Este aceasta o poruncă regală?

- Absolut.

- Atunci, nu pot decât să mă supun.

Nu fu chiar atât de dificil. Eve descoperi faptul că nu era o treabă atât de grea să stea lungită lângă piscină în timp ce o briză mediteraneană răcoritoare unduia deasupra capului ei frunzișul palmierului. Stătuse foarte mult la plajă în tinerețea ei. Vegetând, rectifică Eve. O uimea faptul că fusese mulțumită să nu facă nimic pentru perioade atât de lungi de timp. Nu era vorba că era ceva greșit în a nu face nimic, adăugă ea în timp ce își ajusta șezlongul, lăsându-l încă un pic pe spate. Doar că era păcat să faci o carieră din asta.

Aproape că făcuse asta. Averele, privilegiile. Făcuseră să fie atât de ușor să stai și să îi lași pe alții să muncească. Probabil ar fi continuat astfel dacă nu ar fi descoperit teatrul. Îi dăduse posibilitatea de a începe un lucru de jos, de a munci pentru ascensiune. Un lucru pe care tatăl ei, fie binecuvântat, nu putea să îl conteste. Fie putea să joace, fie nu. Eve descoperise că putea. Dar atracția ei nu fusese să se afle în centrul scenei.

Teatrul îi deschisese lumi, lumi în interiorul ei înseși. Era competentă, era iscusită, era binecuvântată

cu talente organizatorice pe care nu le folosise niciodată cât timp fusese la școală. Punerea la punct a propriei companii, aducerea acesteia la viață șlefuiseră toate acele competențe. Învățase, de asemenea, cum să își asume riscuri, să muncească din greu și mai ales să fie vrednică de încredere. Erau oameni care se încredeau în ea în ceea ce privea arta și traiul lor. Responsabilitatea transformase o fetiță răsfățată într-o femeie devotată.

Acum, i se dădea oportunitatea de a culege recompense la care nici măcar nu visase. Recunoașterea internațională a companiei sale. Tot ce avea de făcut era să aleagă materialul potrivit, să pună în scenă patru piese de teatru, să se ocupe de patru seturi de costume, patru seturi de recuzită, patru seturi de decoruri. Între timp, trebuia să discute cu avocați, regizori, transportatori, cu vreo șaptezeci de actori și de tehnicieni. Și cu un prinț.

Eve își ridică pe nas ochelarii de soare și oftă. Ce era viața fără niscaiva încercări?

Nu ar fi trebuit să iasă. O singură privire aruncată spre ceas îi spuse lui Alexander că avea o întrevedere în douăzeci de minute. Nu ar fi trebuit să iasă la piscină când ar fi trebuit să se afle în biroul lui, pregătindu-se pentru întâlnirea cu ministrul de stat. Trebuia să fi avut mai multă minte și să nu fi întrebat, oricât de nepăsător, dacă domnișoara Hamilton se întorsese de la centru. Trebuia să își fi dat seama că nu avea să poată urca în biroul lui și să se concentreze știind că ea se afla la piscină.

Ea părea a dormi. Slipul roșu care i se întindea peste șolduri i se ridicase pe coapse. Își desfăcuse legătura sutienului, așa încât acesta nu îi cădea doar datorită poziției pe care o avea – și anume, cu fața în jos. Nu îi putea vedea ochii ascunși în spatele ochelarilor de soare, dar ea nu făcu nici o mișcare la apropierea lui.

O privi pe îndelete. Pielea ei strălucea de la uleiul pe care și-l aplicase pe fiecare zonă expusă. Mirosul lui se împrăștia exotic, luându-se la întrecere cu mireasma

florilor. De la umezeală, părul întunecat i se încrețise în jurul chipului, demonstrând faptul că nu lenevise, ci se bucurase de apa din piscină. Pășind mai aproape, putu să îi vadă pleoapele fluturând și ochii deschizându-i-se sub lentilele colorate în nuanțe de chihlimbar.

- Ar trebui să ai mai multă grijă. Nu ești obișnuită cu soarele nostru mediteranean.

Stătea aproape întinsă, privindu-l fix. Acum, el se afla în dreptul soarelui, astfel încât acesta strălucea ca o aură în jurul capului său. Ea clipi, încercând să își limpezească privirea și mintea. Domnișoare la ananghie și dragoni. Se gândi din nou la ele, deși el arăta mai degrabă ca un zeu decât ca un prinț.

- Am crezut că ești plecat.

Se ridică, sprijinindu-se într-un cot, înainte să își aducă aminte că purta costum de baie. În timp ce acesta luneca, îl apucă cu o mână și blestemă. El stătu pur și simplu acolo în timp ce ea se chinuia cu bretelele și cu ceea ce mai rămăsese din decența ei.

- Am fost plecat. Ai pielea foarte albă, Eve. Te vei arde repede.

Ea își dădu seama că protocolul îi cerea să se ridice și să facă o plecăciune. Lăsând la o parte protocolul, o plecăciune făcută în timp ce purta costum de baie nu era ceva ușor de realizat. Rămase așa cum era.

- M-am uns cu o tonă de cremă de protecție solară și nu intenționez să mai stau mult timp. Pe lângă asta, traiul în Huston întărește pielea.

- Nu prea pare. Ministru de stat sau nu, Alexander trase un scaun și se așeză. Ai fost la centru?

- Da. Tu și familia ta meritați felicitări. Este minunat.

- Atunci, vei fi de acord ca trupa ta să joace?

- Voi fi de acord să negociez un contract. Eve ridică spătarul șezlongului ca să se așeze în capul oaselor. Facilitățile sunt de calitate. Dacă putem pune la punct detaliile, vom avea amândoi ceea ce ne dorim.

- Astfel de detalii cad în sarcina avocaților și a contabililor, zise el încheind subiectul. Noi nu trebuie decât să ne punem de acord asupra a ceea ce trebuie făcut.

Deși se gândi că tatăl ei ar fi fost amuzat de atitudinea lui față de contabili, ea își încrucișă brațele.

- Ne vom pune de acord după ce avocații și contabilii își vor fi spus cuvântul.

- Se pare că ai devenit o femeie de afaceri.

- Nu doar pare, chiar am devenit. Nu ești de acord cu existența femeilor în lumea afacerilor, Excelență?

- Cordina este o țară avangardistă, care privește spre viitor. Noi nu ne dăm acordul sau dezacordul pe baza genului.

- Regalul „noi“, șopti ea în barbă. Sunt convinsă că asta este foarte progresiv. Nu te coci în jacheta aia?

- Adie vântul.

- Nu îți desfăci niciodată gulerul, nu te descalți niciodată?

- Poftim?

- Nu contează. Prea iei totul literal.

Ridică un pahar plin cu puncte de citrice de pe măsuta de lângă ea. Gheața se topise, dar băutura încă se simțea răcoritoare.

- Folosești vreodată piscina, Excelență?

- Atunci când timpul îmi permite.

- Ai auzit vreodată despre zicala americană despre prea multă muncă și deloc joacă?

Ședea sub soarele arzător, iar inelul de aur cu rubine de pe degetul lui strălucea. Ochii îi erau umbriți.

- Cred că da.

- Dar nu se aplică și prinților?

- Îmi cer scuze că nu te pot distra.

- Nu am nevoie de distracție. Se ridică, frustrată.

Când se ridică la rândul lui, ea se întoarse către el. Ah, șezi, te rog. Nu suntem decât noi doi. Nu crezi că femeile se satură să tot vadă un bărbat ridicându-se de fiecare dată când se ridică ele?

Alexander se așeză din nou, surprins să descopere că era amuzat.

- Nu.

- Ei bine, se satură. S-ar putea să îți prindă bine să petreci mai mult timp în America, să înveți cum să te relaxezi.

- Nu mă aflu într-o poziție în care să mă pot relaxa, zise el încet, iar Eve simți cum furia i se domolește.

- Bine, deși nu pot înțelege de ce se aplică asta și atunci când este vorba despre un prieten de familie. Te rog să mă scuzi, Excelență. Nu am prea multă răbdare când vine vorba despre formalități lipsite de importanță.

- Atunci, de ce nu îmi spui niciodată pe nume?

Întrebarea lui o făcu să se întoarcă din nou cu fața spre el, încruntată și încurcată.

- Tu însăși ai spus că ne cunoaștem de ani de zile.

- M-am înșelat. Spuse lucrul acesta târăgănat, simțind ceva dincolo de suprafață. Nu ne cunoaștem deloc.

- Nu ai nici o problemă în a te adresa celorlalți membrii ai familiei mele folosind numele lor mai degrabă decât lor.

Ea își dori să mai guste din băutura, dar se trezi incapabilă să treacă pe lângă el ca să o ia.

- Nu, nu este așa.

- Mă face să mă întreb care este motivul. Cu ochii într-ai iei, se ridică și pași până lângă ea. Când fură aproape, față în față, se opri, dar rămase cu mâinile pe lângă corp. Ori poate ar trebui să te întreb pe tine de ce.

- Nu mi s-a părut niciodată potrivit, atâta tot.

Era emoționată? Nu o mai văzuse niciodată emoționată. Intrigat, pași mai aproape.

- Am fost vreodată neprietenos?

- Da... nu.

Se surprinse că face un pas în spate.

- Până la urmă cum e?

- Nu. Rămase fermă și își spuse că era o proastă. Ești întotdeauna politicoasă, Excelență. Știu că nu m-ai plăcut niciodată, dar...

- Asta este impresia pe care ți-am lăsat-o?

Era din nou aproape de ea. Nici măcar nu îl văzuse când se mișcase. Eve apelă la singura apărare care îi era la îndemână. Ostilitatea.

- Foarte clar.

- Atunci, ar trebui să îmi cer scuze.

Îi luă mâna și o duse la buze. Eve se întrebă de ce auzea tunete când cerul era atât de senin.

- Nu fi seducător.

Încercă să își tragă mâna, dar se trezi că aceasta îi era ținută ferm.

Zâmbetul lui era la fel de neașteptat ca sărutul de pe degetele ei și o dezarmă în aceeași măsură. Da, era emoționată. Pentru el, vulnerabilitatea aceea neașteptată era irezistibilă.

- Preferi să fiu obraznic?

- Prefer ceea ce este de așteptat.

- Și eu la fel.

În ochii lui apăru ceva și dispăru la fel de rapid. Dacă era vorba despre o provocare, își promise ei înseși că nu avea să îi dea niciodată curs.

- Nu se întâmplă întotdeauna ceea ce este de așteptat. Și, din când în când, neprevăzutul este mai interesant.

- Interesant pentru unii, inconfortabil pentru alții.

Zâmbetul lui se adânci. Ea văzu pentru întâia oară o gropiță mică în colțul gurii lui. Dintr-un motiv necunoscut, privirea ei păru să rămână fixată asupra acesteia.

- Te fac să te simți inconfortabil, Eve?

- Nu am spus asta.

Își desprinse privirea de la gura lui, dar descoperi că faptul că îl privea în ochi nu o făcea să fie mai puțin emoționată.

- Chipul îți este îmbujorat, murmură el și îi mângâie obrazul cu degetul mare.

- Din cauza căldurii, reuși ea să îngaiame, apoi simți că îi tremură genunchii când privirea lui se pironi într-a ei.

- Cred că ai dreptate. O simțea și el, sfârâind în aer, trosnind, ca o furtună electrică deasupra mării. Cel mai înțelept lucru pentru amândoi ar fi să ne răcorim.

- Da. Trebuie să mă schimb. I-am spus lui Bennett că voi merge cu el la grajduri înainte de cină.

Alexander se retrase imediat. Orice avusese ea impresia că văzuse pe chipul lui, în ochii lui dispăruse.

- Atunci, te las. Ambasadorul francez și soția lui ni se vor alătura la cină.

- Voi încerca să nu îmi sorb supa.

Țâfna, mereu gata să iasă la suprafață, apărură în ochii lui.

- Te distrezi pe seama mea, Eve, sau râzi de tine?

- Amândouă.

- Nu mai sta mult la soare.

Se întoarse, fără să privească înapoi.

Eve îl privi cum se îndepărta cu pași mari, militărești. Se scutură o dată, apoi închise ochii și se avântă cu capul înainte în piscină.

Eve fu ușurată să descopere faptul că nu doar Bennett, ci și Brie și Reeve aveau să li se alătore la cină. Așezată între ambasador și Reeve, se trezi dintr-odată salvată de la obligația de a conversa la cină cu Alexander. Ca moștenitor, acesta se afla în capul mesei, flancat de sora sa de o parte și de soția ambasadorului de cealaltă.

Cina fu ceremonioasă, dar nu insuportabil de plictisitoare, așa cum se temuse Eve. Ambasadorul poseda o bogăție de anecdote pe care era gata să le scoată la iveală la cel mai mic semn de încurajare. Eve râse alături de el, îl îndemnă să continue, apoi îl încântă continuând conversația în limba franceză. Anii ei de școală în Elveția își spuneau cuvântul, fie că își dorea asta, fie că nu.

- Impresionant, zise Reeve ridicând paharul când ea se întoarse spre el rânjind.

Acesta nu se schimbase prea mult de-a lungul anilor, se gândi ea. Avea o urmă de cenușiu la tâmpă, dar atâta tot. Nu, rectifică ea, nu era doar asta. Acum, era mai relaxat. Fericirea, se părea, era fântâna tinereții în cazul lui.

- Cum mai stai cu limba franceză?

- Nu merge. Împungea cu furculița rața gustoasă preparată cu un sos delicat, gândindu-se la cât de mult i-ar fi plăcut o friptură în sânge, gătită pe propriul grătar. Apoi, aruncă o privire către soția sa care râdea cu Bennett. Oricare ar fi fost sacrificiile făcute, acestea nu se comparau cu recompensele. Gabriella zice că sunt hotărât să nu învâț.

- Și?

- Are dreptate.

Eve izbucni în râs și își ridică paharul cu vin.

- Abia aștept să văd mâine ferma ta, Reeve. Chris mi-a spus că aveți o casă minunată, dar m-a pierdut când a început să îmi dea detalii despre grâu și ovăz. Și aveți cai.

- Toți copiii noștri călăresc. Până și Dorian șade pe un ponei. Făcu o pauză în timpul în care fură luate farfuriile goale de după felul principal. Este uimitor cât de repede învață copiii.

- Cum este? Se întoarce un pic mai mult spre el, nefiind sigură de unde apăruse întrebarea ori de motivul pentru care părea atât de importantă. Vreau să spun să trăiți acolo ori să locuiți acolo cea mai mare parte a anului, să prindeți noi rădăcini, să învățați obiceiuri noi?

Ar fi putut să ignore întrebarea, așa cum făceau unii bărbați. Ar fi putut face glume, cum făceau alții. Dar el era îndrăgostit de adevăr.

- La început, a fost dificil, pentru amândoi. Acum, este căminul nostru. La fel ca acela din Virginia. Nu pot pretinde că nu voi fi fericit atunci când se va însura Alex, iar Brie va avea mai puține obligații, dar m-am îndrăgostit de femeia asta. Rangul ei face parte din tot, este parte din ea.

- Este mai mult decât un titlu, nu-i așa? murmură ea.

Înainte să își dea seama, înainte să poată preveni lucrul acesta, privirea îi alunecă înspre Alexander.

- Cu mult mai mult, aprobă Reeve, conștient de direcția în care zburase atenția ei. Și e chiar și mai mult în ceea ce îl privește pe el.

Eve își redresă atenția.

- Da, desigur. Într-o zi, el va conduce.

- A fost format pentru asta de la prima lui respirație.

Oare instinctele Gabriellei nu se înșelaseră? Reeve își puse întrebări. Între Alexander și Eve exista oare cu adevărat o scânteie care nu avea nevoie de prea multe ca să se aprindă? El nu o văzuse niciodată, dar în seara asta nu mai era atât de sigur. Dacă exista, Eve nu urma să aibă parte de un drum lin. Reeve cugetă pentru un moment deasupra vinului, apoi spuse cu voce scăzută:

- Dacă am învățat un lucru de-a lungul ultimilor ani, acesta este faptul că pentru unii datoria și obligațiile nu sunt o alegere, cum nu sunt nici pentru oamenii care îi iubesc.

Îi spunea ceea ce ea știa deja și mai mult decât dorea să știe.

- Nu, sunt sigură că ai dreptate.

Ca să alunge tensiunea care se instalase atât de iute, se întoarse către ambasador și îl făcu să râdă.

Participantii la cină se mutară în salonul principal, la cafea și coniac. Calculând că trecuse destul de mult timp, Bennett luă mâna lui Eve.

- Aer, îi șopti el la ureche.

- Nepoliticos, îi răspunse ea tot șoptind.

- Nu, vor mai vorbi cel puțin o oră. Și sunt în măsură, ba chiar obligat, să te distrez pe tine în aceeași măsură ca pe ceilalți. Hai să ieșim măcar pe terasă.

Era o invitație greu de refuzat. Eve știa deja cât de tentante erau nopțile din Cordina. O privire scurtă îi arată că Alexander era angajat într-o discuție liniștită

cu ambasadorul, iar Brie și Reeve se ocupau de soția ambasadorului.

- Bine. Doar pentru un minut.

Deși nu își întrerupse nici o clipă cursul vorbelor, Alexander privi cum Eve ieșea pe ușile terasei alături de fratele lui.

- Și mai bine, spuse imediat Bennett.

- A fost o cină minunată.

- A fost bine, dar uneori aș prefera pizza și bere alături de câțiva prieteni. Pășii până la marginea terasei și se sprijini de un perete de piatră scund. Cu cât îmbătrânesc, cu atât am mai puțin timp pentru asta.

- Nu e ușor, așa-i?

- Ce anume?

- Să fii cine ești.

El își încolăci brațul în jurul taliei ei.

- Sunt și momente bune.

- Nu, nu încerca să bagatelizezi. Dar întotdeauna faci asta.

Eve se dădu în spate ca să îl studieze. Era minunat la privire și mai dur, mult mai dur decât își îngăduia lui însuși să pară.

- Dorești un răspuns serios. Își afundă mâinile în buzunare. E dificil să îți dau unul. Am fost întotdeauna cine sunt, ceea ce sunt. Nu, nu este întotdeauna ușor să știi că, oriunde ai merge, se află o gardă de corp nu prea departe în spatele tău ori presa în fața ta. Fac față așa cum pot, în felul meu. Până la un punct, mi se permite să fac asta, la fel ca lui Brie. Noi nu suntem moștenitorul.

- Ți-ai fi dorit să fii?

- Dumnezeuule, nu.

Spusese asta cu atâta repeziciune și cu atât de multă înflăcărare, încât ea nu își putu reține un zâmbet.

- Nu este nici urmă de gelozie în tine, nu-i așa?

- Nu prea este vorba despre invidie. De când îmi amintesc, Alex a fost nevoit să muncească mai din greu,

să studieze mai mult. Să fie mai serios. Nu, nu mi-ăș dori să fiu în locul lui. De ce întrebi?

- A, nu știu. Bănuiesc că este vorba despre fascinația americanilor față de regalitate.

- Ne cunoști de prea mult timp ca să fii fascinată.

- Vă cunosc pe unii dintre voi. Clătină din cap și se îndreptă către el. Îți amintești acea primă noapte, noaptea balului, când am ieșit pe unul dintre balcoanele acelea înalte, întunecoase?

- Este o noapte pe care nu o voi putea uita.

- Atunci, eram fascinată. Am crezut că aveai să mă săruți.

El zâmbi larg și își înfășură pe deget o șuviță din părul ei.

- Nu am apucat niciodată să fac asta.

- Nu, în schimb, ai fost împușcat. Mi s-a părut că ai fost un adevărat erou.

- Am fost. Își înlănțui lejer brațele în jurul taliei ei. Știi, dacă ăș încerca să te sărut acum, m-ăș simți ca și cum ăș încerca să îi fac avansuri surorii mele.

- Știu. Relaxată, își lăsă capul pe umărul lui. Sunt fericită că suntem prieteni, Ben.

- Nu ai, din întâmplare, o verișoară, o soră vitregă, o mătușă care să îți semene cât de puțin?

- Îmi pare rău.

Zâmbind, își lăsă capul pe spate ca să îl privească.

- Și mie.

- Bennett.

Vocea lui Alexander o făcu pe Eve să sară înapoi ca un copil prins cu mâna în borcanul cu fursecuri. Se blestemă pe sine pentru asta, apoi își strânse pumnii pe lângă corp.

- Scuzați-mă. De un calm regal, stătea pur și simplu dincolo de ușile terasei, acolo unde lumina lunii nu ajungea. Ambasadorul pleacă.

- Așa curând? Netulburat de tonul mușcător, Bennett strânse umerii lui Eve. Ei, ar trebui să ne luăm rămas-bun. Mulțumesc pentru gura de aer proaspăt.

- Desigur.

Dar, în timp ce el păși înăuntru, ea rămase pe loc, unde se afla, sperând că Alexander avea să îl urmeze.

- Ai vrea să intri pentru un moment? Ambasadorul ar dori să își ia rămas-bun. A fost fermecat de tine în timpul cinei.

- Bine.

Merse până la ușă, dar descoperi că drumul îi era blocat. De data aceasta, nu păși înapoi, ci își ridică bărbia ca să îl poată privi în față. Chipul lui era umbrit și doar ochii îi erau limpezi.

- Mai este ceva, Excelență?

- Da, se pare că da. Îi prinse bărbia între degete, spre surprinderea amândurora. Era moale, iar presiunea mâinii lui era o amenințare ori poate o promisiune. Nu era atingerea unui iubit. El refuza să își îngăduie asta. Bennett este un bărbat generos, plin de compasiune, dar care nu are prea multă discreție când vine vorba despre femei. Ar trebui să ai grijă.

Dacă ar fi venit din partea altcuiva, din partea oricui altcuiva, comentariul acela ar fi făcut-o să râdă. Întâlnind ochii lui Alexander, rămase extrem de serioasă.

- Se pare că mă avertizezi că aș putea să mă ard din nou. Nu era necesar nici azi după-amiază și nu este necesar nici acum. Glasul ei era târăgănat și înflăcărat, dar reuși cumva să aibă sclipiri de gheață. Poate ai observat, Excelență, că americancele insistă să aibă grijă de ele însele și să facă propriile alegeri.

- Nu am deloc dorința de a avea grijă de tine.

În glasul lui era o împunsătură care ar fi făcut-o să pălească dacă nu ar fi fost atât de furioasă.

- Putem fi cu toții recunoscători pentru asta.

- Dacă ești îndrăgostită de fratele meu...

- Ce îți dă dreptul să mă întrebi asta? replică Eve. Nu avea idee de ce se înfuriase așa tare sau de ce era atât de aprigă, dar furia creștea cu fiecare cuvânt. Sentimentele mele față de fratele tău sunt sentimentele mele și nu au nimic de a face cu tine.

Cuvintele se înfipseră și se răsuciră în el cu ură.

- Este fratele meu.

- Nu îl conduci pe Bennett și cu siguranță nu mă conduci pe mine. Sentimentele pe care le am față de fratele tău ori față de oricine altcineva sunt treaba mea.

- Ceea ce se întâmplă în căminul meu, în familia mea, este treaba mea.

- Alex. Brie apăru la ușă, vorbind cu voce joasă ca să le arate că ale lor nu erau la fel. Ambasadorul așteaptă.

Fără o vorbă, Alex își coborî mâna și păși țațos înăuntru.

- Fratele tău este un idiot, zise Eve printre dinți.

- În foarte multe feluri. Înțelegătoare, Brie luă mâna lui Eve. Inspiră adânc și intră să vorbești o clipă cu ambasadorul și cu soția acestuia. Apoi, poți urca în camera ta și să lovești ceva. Eu așa fac de fiecare dată.

Eve strânse din dinți.

- Mulțumesc. Cred că așa voi face.

capitolul 3

„PRINȚUL BENNETT CURTEAZĂ O MOȘTENITOARE AMERICANĂ.“

Eve citi titlul de pe prima pagină la cafeaua de dimineață și aproape că se înecă. După ce reuși să înghită și să arunce din nou o privire, începu să chicotească. Sărmanul Ben, se gândi, nu trebuia decât să privească o femeie, și gata legătura amoroasă. Ignorându-și croasanțul, Eve citi textul:

Eve Hamilton, fiica milionarului T.G. Hamilton, este oaspetele familiei regale în timpul vizitei sale în Cordina. Legătura îndelungată și intimă între prințul Bennett și domnișoara Hamilton a început cu șapte ani în urmă...

Articolul prezenta în continuare evenimentele care se petrecuseră în palat și care avuseseră ca rezultat nereușita răpirii prințesei și rănirea ulterioară a lui Bennett. Nu se putu abține să nu zâmbească atunci când propriului ei rol îi fu dată o importanță exagerată, plină de eroism. Amuzată, citi cum ea și Bennett se bucuraseră de întâlniri periodice de-a lungul anilor.

„Întâlniri amoroase“, se gândi ea râzând pe înfundate. Păi, era adevărat faptul că Bennett venise în Huston ca să o ajute să își serbeze cea de-a douăzeci și una aniversare. Una dintre cele mai apropiate prietene ale ei se îndrăgostise nebunește de el pentru vreo săptămână. Datorită legăturii pe care o aveau, cu câțiva ani în urmă i se ceruse să îl însoțească într-un tur al Washingtonului. Iar ea vizitase Cordina de câteva ori, alături de sora ei. Și apoi, mai era ocazia aceea în care se întâlniseră

la Paris din pură întâmplare. Era greu să te gândești la un prânz într-o cafenea ca la o întâlnire amoroasă, dar presa avea nevoie să scrie ceva.

„Un alt membru al familiei regale va alege o americană?”

Articolul se încheia cu această întrebare. „Nu vă faceți iluzii”, răspunse ea în gând, apoi puse ziarul deoparte. Despre ce urma să discute presa atunci când Bennett avea cu adevărat să întâlnească femeia potrivită și avea să se așeze la casa lui? Râzând de una singură, luă croasantul care se răcise. Până atunci, foarte probabil copiii lui Brie aveau să fie destul de mari încât să se căsătorească la rândul lor.

- Interesantă lectura?

Eve aruncă o privire către intrarea micului solariu. Ar fi trebuit să își dea seama că el nu avea să îi îngăduie să își ia micul dejun în pace.

- Îmi plac glumele, Excelență.

Începuse să se ridice, dar el îi făcu semn cu mâna să se așeze.

- Ți se pare amuzant?

- M-a făcut să râd, deși îmi închipui că Ben a obosit ca fiecare femeie căreia îi zâmbește să fie adăugată pe lista posibilelor soții.

- Nu prea îi pasă. La fel cum, în cele mai multe cazuri, nu îi păsa nici lui Alexander. Lui Ben îi plac scandalurile.

Pentru că lucrul acesta nu fusese spus cu aprindere, ea zâmbi. Dacă el dorea ca schimbul de vorbe pe care îl avuseseră noaptea trecută să fie uitat, ea era mai mult decât dornică. Petrecuse destul de mult timp fierbând din cauza asta.

- Cui nu îi plac?

La o privire mai atentă, părea obosit și destul de încordat. Înduioșată, se înmuie.

- Ai luat micul dejun? Îți pot oferi cafea și croasant.

- Da, acum câteva ore. Mi-ar prinde bine cafeaua.

Ea se ridică și mai luă o ceașcă și o farfuriuță de pe platou.

- E abia ora zece, dar arăți de parcă ai avut deja o zi grea.

El rămase tăcut pentru un moment. Așa fusese educat. Apoi, se domoli. Avea să fie dat la radio și în ziare destul de curând.

- Am primit de dimineață știri de la Paris. O bombă la ambasadă.

Degetele ei se crispară pe mânerul ibricului de cafea.

- Vai, Dumnezeu, tatăl tău.

- Nu a pățit nimic. Secretarul lui a fost ușor rănit. Făcu o pauză, dar vocea îi era calmă și liniștită când continuă: Seward, asistentul ministrului, a fost ucis.

- Îmi pare rău. Lăsă jos ibricul pentru a pune o mână pe brațul lui. Îmi pare atât de rău. Se știe cine a făcut asta?

- Nu a fost revendicat de nimeni. Avem doar suspiciuni.

- Prințul vine acasă?

Privi pe fereastră, acolo unde soarele strălucea, iar florile înfloriseră. Își reaminti lui însuși că viața nu avea să fie niciodată atât de simplă. Niciodată atât de liniștită.

- Nu s-au încheiat treburile pe care le are în Paris.

- Dar...

- Va veni acasă atunci când va termina. Își luă ceașca și bău cafeaua neagră și aburindă.

- Cordina, asemenea multor altor țări, are o atitudine fermă împotriva terorismului. Vor fi descoperiți.

- Sper. Împinse deoparte croasantul pufos și descoperi că nu mai era amuzată de titlul de pe prima pagină. De ce sunt atâția inocenți care trebuie să plătească pentru politica altora?

Degetele lui strânseseră ceașca, deopotrivă cu furie și frustrare.

- Nu există politică în terorism.

- Nu. Erau foarte multe lucruri pe care nu le înțelegea și chiar mai multe la care i-ar fi plăcut să închidă

ochii. Dar știa că, dacă îți îngropai capul în nisip, nu făceai decât să te alegi cu praf în ochi. Nu, cu siguranță ai dreptate.

- Seward lasă în urmă o soție și trei copii.
- Vai, este îngrozitor. Li s-a spus?
- Trebuie să merg acum să îi anunț.
- Pot să ajut cumva? Aș putea merge cu tine.
- Nu e treaba ta.

Eve se retrase, spunându-și că era o nesăbuită pentru că se simțea rănită. Când el se ridică, ea privi țintă în cafeaua ei și nu spuse nimic.

„Pentru ce am venit aici?” se întrebă Alexander. Avusesse nevoie să îi spună ei, să își împărtășească frustrarea, furia, durerea. Nu era un lucru înțelept ca un bărbat care trebuia să conducă să aibă nevoie de alinare, de un cuvânt blând, de o mână care să o strângă pe a lui. Fusesse învățat să se bazeze pe el însuși, dar totuși venise la ea. Și încă avea nevoie de ea.

- Eve. Nu era ușor pentru el. Ea nu trebuia să afle că o simplă rugămintă dăduse naștere unui război violent înlăuntrul lui. Ar ajuta dacă ai merge cu mine. Cred că ar fi de folos prezența unei femei.

- Stai să îmi iau geanta, fu tot ceea ce zise.

Familia Seward locuia într-o casuță drăguță, tencuită în roz, având în față o pajiște mică, îngrijită, marginită de flori albe. Eve zări o bicicletă roșie pe alee. Asta îi făcu inima să se strângă. Știa cum era să pierzi un părinte și că trauma și durerea nu treceau niciodată cu adevărat.

După ce Alexander ieși din mașină, îi oferi mâna. Eve o acceptă și și-o lăsă într-a lui.

- Dacă te simți stânjenită...
- Nu. Nu, doar tristă.

Merse cu el până la ușă, conștientă că șoferul îi privea, dar fără să își dea seama că agenții de siguranță erau poziționați de-a lungul străzii liniștite.

Alena Seward deschise ea însăși ușa. Era o femeie brunetă, plinuță, de vârstă mijlocie, cu ochi frumoși și păr ciufulit. Era evident faptul că o prinseseră în timp ce se ocupa de curățenie. În clipa în care îl văzu pe Alexander, căscă gura, dar își reveni iute.

- Excelență.

- Doamnă Seward, îmi cer scuze pentru faptul că am venit neanunțați acasă la dumneata. Putem intra?

- Desigur. Eve îi văzu ochii zburând către mobila care nu fusese încă ștersă de praf, către jucăriile care nu fuseseră strânse. Aș putea să vă ofer o cafea, Excelență?

- Nu, mulțumesc. Permiteți-mi să v-o prezint pe domnișoara Eve Hamilton.

- Încântată. Femeia întinse o mână. Luați loc, vă rog.

Alexander se așeză pe un scaun, știind că altfel femeia ar fi rămas în picioare.

- Doamnă Seward, azi-dimineață am primit vești de la Paris.

Fiind așezată pe canapea, alături de Alena, Eve simți cum femeia se încordă.

- Da, Excelență.

- La ambasada noastră au fost plasate două bombe. Una a explodat înainte să fie descoperită. Știa din experiență că era bine ca veștile rele, cele mai rele, să fie date repede. Soțul dumitale a fost ucis.

- Maurice? Degetele îi strânseseră mâna lui Eve, deși nu era conștientă că aceasta i-o oferise. Mort?

- A fost ucis pe loc, doamnă. Tatăl meu vă trimite regretele și condoleanțele lui, iar eu și restul familiei vi le transmitem la rândul nostru.

- Nu e o greșală?

Nu era nici urmă de lacrimi, dar degetele din jurul mâinii lui Eve erau ca o menghină.

Mai mult decât orice, Alexander ura să se simtă neajutorat. Nu putea să îi ofere speranță, iar compasiunea era un dar fără însemnătate.

- Nu, doamnă. Se afla singur în birou când bomba a explodat.

- Coniac. Eve o obligă pe Alena să își îndrepte atenția către ea. Doamnă Seward, unde este coniacul?

- Coniac? Vocea îi era la fel de goală ca ochii. Este niște coniac în bucătărie.

Eve nu făcu decât să îi arunce o privire lui Alexander. Se ridică și merse el însuși să îl caute.

- Dar am vorbit cu el chiar ieri, murmură Alena. Era bine... obosit. Întâlnirile se prelungesc atât de mult. A cumpărat o broșă cu pietre prețioase pentru fiica noastră. Luna viitoare este ziua ei de naștere. Spunând asta, glasul începu să îi tremure. Este o greșeală. Domnișoară?

Atunci, o podidiră lacrimile. Eve făcu singurul lucru pe care știa să-l facă în situația asta. O îmbrățișă. Când Alexander reveni în încăpere, Eve avea la pieptul ei capul văduvei. Propriii ei ochi lăcrimau în timp ce mângâia părul Alenei. Durerea umplu încăperea, luând locul neîncrederii. Cu o mișcare ce nu avea nimic de a face cu protocolul, ci ținea în întregime de compasiune, el îngenunche în fața lor și o obligă pe Alena să bea coniacul.

- Aveți o soră, doamnă, zise el cu blândețe. Ați vrea să o sun acum?

- Copiii mei.

- Voi pune pe cineva să îi aducă acasă.

Tremurând, ea luă o gură de coniac.

- Aș dori să o aud pe sora mea, Excelență.

- Unde vă este telefonul?

- În birou. Biroul lui Maurice, pe hol.

Se lăsă iar pe umărul lui Eve și plânse.

- Ai fost foarte amabilă, zise Alexander când ajunseră din nou în mașină.

Eve își închise ochii, sprijinindu-și capul de spătarul banchetei.

- Adesea, amabilitatea nu pare să fie de ajuns.

Nu o putea contrazice. Simțise și el același lucru. De ce nu putea face mai nimic deși purta toată povara puterii?

- Ce se va întâmpla cu ea?

- Atât ea, cât și copiii vor primi ajutor. Putem face asta. Scoase o țigară. Avea deja un gust respingător în gură. Nu putem însă vindeca rănilile.

O auzi în glasul lui, amărăciunea împletită cu frustrația. Pentru întâia oară, crezu că înțelege cu adevărat.

- Dorești să pedepsești pe cineva.

El își aprinse țigara, apoi se întoarse și văzu că ea avea ochii deschiși și îndreptați asupra lui.

- Voi pedepsi pe cineva.

Felul în care spusese asta făcu ca gura lui Eve să se usuce brusc. El deținea puterea, nu doar prin titlul său, nu doar prin naștere. Ar fi avut-o chiar dacă ar fi fost născut țaran. Poate că asta o atrăgea spre el mai presus de toate, chiar și atunci când se ținea departe de el.

- Când vorbeai la telefon, Alena m-a întrebat cine a făcut-o. A trebuit să îi spun că nu știu, dar știu că, atunci când durerea va mai scădea, va întreba din nou.

- Când durerea se domolește, vine foamea de răzbunare.

- Asta dorești.

- Ar fi putut fi tatăl meu.

Pentru întâia oară, văzu cum el pierde controlul. Acesta flutură un moment prin aer, făcându-și apariția în inflăcărarea și furia din ochii lui, înainte ca Alexander să și-l recapete.

- Suntem responsabili de patria noastră, de poporul nostru. Moartea lui Seward nu va trece nebagată în seamă.

- Crezi că bomba a fost pusă pentru tatăl tău? Întinse mâna și îl prinse de încheietura mâinii. Îi era destinată?

- A fost pusă în biroul lui. A fost doar o întâmplare că a fost chemat în altă parte cu doar câteva momente

înainte de explozie. Dacă nu ar fi fost așa, ar fi murit alături de Seward.

- Atunci, cu atât mai mult ar trebui să se întoarcă acasă.

- Tocmai de aceea trebuie să rămână acolo. Dacă un conducător este intimidat, atunci țara lui este intimidată.

- Fir-ar să fie, este tatăl tău!

- Întâi de toate, este Armand de Cordina.

- Nu crezi asta. Nu poți să simți cu adevărat asta. Ardoarea se simțea în glasul ei și în degetele care îi strângeau carnea. Dacă tatăl tău se află în pericol, trebuie să îl convingi să se întoarcă.

- Dacă mi-ar cere sfatul, i-aș spune că ar fi o greșeală să se întoarcă în Cordina înainte să își încheie treburile.

Ea se retrase lent, până când nu se mai atingeau.

- Bennett a zis că ești aspru, că trebuie să fii aspru. Mă întreb dacă se aștepta la atât de multă asprime.

Când mașina opri în fața scării palatului, ieși înaintea lui.

- Când ne aflam în casa aceea, pentru o clipă, am avut impresia că am văzut ceva în tine: căldură, umanitate. Ar fi trebuit să știu mai bine. Nu ai nici un fel de sentimente, pentru că nu ai inimă.

O prinse de braț înainte ca ea să ajungă la ușă.

- Nu înțelegi nimic. Nu trebuie să mă explic nici în fața ta, nici în fața altcuiva. Și totuși, simțea nevoia să o facă. Bărbatul de dedesubtul titlului avea nevoie disperată de înțelegerea ei. Un bărbat a murit, un bărbat bun, un bărbat cinstit, un bărbat alături de care am mers la vânătoare, am fost la curse. Soția lui a rămas cu durerea ei și a copiilor ei, iar eu nu pot face nimic. Absolut nimic.

Îi aruncă brațul în lături și coborî treptele cu pași mari. Eve îl urmări cu privirea până când dispăru în grădina laterală.

Pentru o clipă, rămase acolo unde se afla, respirând cu greutate, aproape de-a izbucni în lacrimi. Trase adânc aer în piept, apoi din nou, după care porni după el.

Femeia aceea, naiba să o ia, îl făcea să uite cine era, ce trebuia să fie. Era o distanță care trebuia păstrată între sentimentele lui și obligațiile pe care le avea, între bărbat și titlul lui. Cu familia lui, în particular, putea fi diferit. Chiar și cu prietenii lui cei mai apropiați trebuia să fie rezervat atunci când era nevoie. Nu își putea permite luxul de a-și permite să fie prea - cum spusese ea - uman, când responsabilitatea era atât de mare. Acum, mai mult ca niciodată.

Pierduse un prieten valoros, și pentru ce? Din cauza unei declarații vagi și violente venite din partea unui grup de teroriști fără nume. Nu, nu credea asta. Rupse în treacăt o floare dintr-un tufiș. Un bărbat era mai mult decât un lujer care putea fi rupt dintr-un capriciu. Totul avusese un scop, iar Seward fusese o eroare.

Ținta fusese tatăl lui. Alexander era la fel de sigur de lucru acesta cum era de numele lui. Iar Deboque, bestia, pusese totul la cale.

- Excelență.

Se întoarse și o văzu pe Eve. Grădina înflorise în jurul ei, desăvârșită, luxuriantă și tropicală. Se potrivea cu numele ei, cugetă el, la fel cum și ea se potrivea numelui. Dar la prima Evă fructul fusese cel interzis, nu femeia.

- Doresc să îmi cer scuze. Spuse asta iute. Pentru ea, era mai ușor să își înghită scuzele, la fel ca greșelile, decât să vorbească despre ele. Atunci când greșesc, de obicei greșesc amarnic. Sper că mă vei crede că îmi pare rău.

- Cred că îți pare rău, Eve, la fel cum sunt sigur că ai crezut ceea ce ai spus.

Deschise gura să îl contrazică, însă o închise la loc.

- Presupun că este valabil pentru amândoi.

O studie o clipă, conștient de faptul că era încă furioasă și chiar și mai furioasă din cauza faptului că se simțise obligată de conștiința ei să își ceară scuze.

Era un lucru pe care el îl înțelegea poate prea bine - și anume, frustrarea de a fi impulsiv și de a fi obligat să se abțină.

- O ofrandă de pace, decise el și îi oferi floarea. Îmi displace faptul că am fost nepoliticos față de un oaspete.

Ea luă floarea și inspiră mireasma ușoară de vanilie în timp ce se străduia să nu fie fermecată.

- Ar fi fost în regulă să fii nepoliticos dacă nu aș fi fost oaspete?

- Ești foarte directă.

- Da. Apoi zâmbi și își puse floarea pe după ureche. Din fericire pentru amândoi, nu sunt unul dintre supușii tăi.

- Acesta este un lucru de netăgăduit.

Își ridică privirea către cerul senin de un albastru perfect. Ea îi văzu efortul și tristețea și fu mișcată, încercând încă o dată să comunice.

- Nu îți este permis să jelești decât în particular, Excelență?

O privi din nou. Găsi compasiune și oferta unei prietenii. Își interzisesese atâta amar de vreme să accepte chiar și atât din partea ei. Dar asupra lui apăsa o povară, una înnebunitor de grea. Își închise ochii o clipă și clătină iute din cap.

- Era mai aproape de vârsta tatălui meu decât de a mea, și totuși era unul dintre puținii oameni cărora le puteam vorbi deschis. Maurice nu avea nici o pretenție, nici unul dintre tăișurile pe care ambiția ni le dă adeseori.

- Era prietenul tău. Se apropie de el și, înainte ca el să își dea seama care erau intențiile ei, își înlănțui brațele în jurul lui. Nu înțelesesem că îți era prieten. Îmi pare atât de rău.

Îl ucidea încetul cu încetul cu căldura și înțelegerea ei. Avea nevoie de mai mult, de mult prea mult. Mâinile i se lăsară ușor pe umerii ei când, de fapt își dorea să îi prindă și să o tragă mai aproape de el. Mireasma părului

ei, a pielii ei gonea prin trupul lui, dar el nu putea face altceva decât să stea pe loc și să se lase asaltat.

Fusese antrenat să lupte, să apere, să protejeze, și totuși era fără apărare. Florile se întindeau, ferindu-i de palat ca o perdea, dar nu putea exista rai pentru un bărbat care jinduia la ceea ce îi aparținea fratelui său.

Durea. Știa că, sub titlu, dincolo de statutul său, nu era decât un bărbat din carne și oase, dar i se întâmpla rar să experimenteze o durere atât de ascuțită și de dulce. Se împletea cu jalea și cu mânia până când amenința să explodeze într-o pasiune în fața căreia ar fi fost neajutorat și pe care nu ar fi putut-o controla. Sentimentele cărora li se dădea frâu liber nu erau la fel de ușor de ignorat ca sentimentele îngrădite.

Se trase brusc deoparte, iar ochii îi erau reci și distanți.

- Am foarte multe lucruri de care trebuie să mă ocup. Lupta cu dorința făcuse ca glasul să îi devină tăios, iar purtarea - bățoasă. Te rog să mă scuzi. Mă voi interesa dacă Bennett este liber să te însoțească la masa de prânz.

Și dispăru în timp ce ea nu putu decât să stea și să se uite lung după el.

Nu simțise nimic? se întrebă Eve. Nu putea? Era el cu adevărat atât de golit de sentimente normale încât nu fusese deloc afectat, în timp ce măruntaiele ei se făcuseră piftie? Pentru o clipă, i se păruse... Fusese o proastă să își închipuie, își spusese, dar se așeză pe o băncuță de piatră pentru că începuseră să îi tremure genunchii. O proastă să creadă că el simțise nevoia aceea, dorul acela, sentimentul acela clar ca lumina zilei că totul era cum trebuia atunci când trupurile li se atinseseră.

Dorise ca gestul ei să îl liniștească, dar, în clipa în care îl făcuse, întreaga ei lume fusese dată peste cap. Dorise să continue să stea pur și simplu acolo, cu obrazul aproape de al lui, fără să spună nimic, doar să simtă totul. Dar nu era ceea ce el simțise, gândi ea și închise ochii. Se întinsese mai mult decât îi era plapuma.

Alexander de Cordina nu era pentru ea. Ar fi trebuit să îi mulțumească lui Dumnezeu pentru asta, căci, altfel, ar fi fost înspăimântător. O femeie întreagă la minte putea visa să iubească un prinț, dar aceeași femeie ar trebui să fie înțeleaptă și să își amintească de faptul că alegerile ei ar fi fost limitate dacă ar fi dat curs acelei iubiri, că intimitatea ei ar fi luat sfârșit cu totul și că șansele ei la o viață normală ar fi fost nule. Pe lângă toate acestea, bărbatul acela însuși era destul de înfricoșător. Nu avea să fie blând decât dacă avea chef și nu avea să fie niciodată răbdător. Un bărbat ca Alexander se aștepta la perfecțiune, pe când ea respecta defectele.

Și totuși, îl dorise. Pentru o clipă de nebunie, uitase cine și ce era el și își dorise să fie ținută în brațe, iubită de el. S-ar fi schimbat cumva lumea dacă ar fi fost iubită de el? În grădină, cu mireasma florilor de glicină plutind pe deasupra capetelor lor, crezuse că era posibil. Totuși, își dorise să fie ea cea care să îi alunge de pe chip expresia ostenită și să îl facă să zâmbească din nou.

Avea să treacă, se asigură Eve de una singură. Era prea practică pentru a se lăsa pradă unor fantezii nebunești. Și, dacă nu aveau să treacă de la sine, urma să le alunge singură. Avea lucruri asupra cărora trebuia să se concentreze, piese de pus în scenă, o companie de organizat.

Avea să plece din Cordina dis-de-diminează. Până când avea să se întoarcă, orice nebunie de moment urma să fie uitată și avea să fie prea ocupată ca să se implice într-o alta.

Se ridică, fără să fie pe deplin liniștită. Cel puțin picioarele îi erau din nou stabile. Avea de gând să îl caute pe Bennett. Nimic și nimeni nu putea să îi limpezească mai repede capul.

– Nu îmi vine să cred ce ai făcut cu locul acesta, Brie. Eve se așeză pe veranda lată, umbrită, și privi la pajiștea lungă, deschisă, la țarcuri, la hectarele de pământ întors și îngrijit. Cel mai tânăr dintre copii, Dorian, ședea la baza treptelor și mângâia un pisoi nou-născut.

- Câteodată nici mie nu îmi vine să cred. Gabriella își întoarse capul ca să îi privească pe copiii mai mari alergând prin iarbă, dând cu piciorul într-o minge. Am sperat întotdeauna la asta, fără să cred vreodată cu adevărat că avea să se întâmple. Eram însărcinată cu Kristian când am săpat temelie casei, deci sunt cinci ani de-atunci. Când l-am scos din spital, l-am adus aici.

- Doar cinci, cugetă Eve. Când mă uit la casă, e ca și cum se află aici de o veșnicie.

- Pentru copii, așa este. PISOIAȘUL mieună. Dorian, fii blând.

Acesta, o miniatură a tatălui său, ridică privirea și rânji răutăcios, dar mâinile lui micuțe și curioase mângâiară mai ușor blana pisoifului.

- Toarce, zise el, mulțumit de sine.

- Da și, dacă îl tragi de urechi, te va zgâria.

- Este minunat aici seara. Eve privi soarele care atârna peste câmpurile proaspăt plantate. Înăuntru erau doi servitori, o fracțiune a ceea ce se obișnuia la palat. Mirosul bucatelor ieși pe ferestre, gustos și familiar, așa cum se potrivea la țară. Seamănă cu casa pe care o ai în Virginia?

- Casa de acolo este mai veche.

Gabriella își luă privirea de la fiul ei destul cât să îi vadă pe Reeve, Alexander și Bennett dând târcoale hambarului. Știa despre ce discutau. Bomba din Paris stăruia în mintea tuturor. Ea și Reeve aveau să discute mai târziu despre asta. Deocamdată, se întoarse din nou către Eve.

- Se pare că întotdeauna avem ceva de reparat: acoperișul, ferestrele. Mă tem că nu petrecem acolo nici pe departe atâta timp cât i-ar plăcea lui Reeve.

- Brie, nu trebuie să te simți obligată să vorbești nimicuri cu mine. Știi că ești îngrijorată din cauza tatălui tău și din cauza a ceea ce s-a întâmplat azi-dimineață.

- Trăim vremuri tulburi. Brie își privi din nou copiii. Ei erau sufletul ei, viața ei, legătura ei continuă

cu lumea reală. Trebuie să trăim fiecare zi. Știu că tatăl meu va face ce trebuie pentru Cordina.

- Și pentru el însuși?

Ochii Gabriellei, ca un topaz adânc, intrigant, pătură să se întunece, dar ea zâmbi.

- Tatăl meu este Cordina, la fel ca Alex. Este primul lucru care trebuie înțeles și cel mai dificil. Tu ții la el.

- La Alexander? Desigur.

- Desigur. Amuzată, Gabriella se ridică să îl ia în brațe pe fiul său înainte ca acesta să se târască sub terasă, după pisoi. Nu vorbesc despre „desigur“, Eve. Când Dorian începu să se zbată, îl sărută pe obraz, apoi îl așeză cu pricepere la ea în poală. Dacă vei îngădui vreodată sentimentelor pe care le ai față de el să iasă la suprafață, vei găsi o mulțime de obstacole. Dacă simți nevoia să vorbești, poți să apelezi la mine. Apoi, când Dorian o trase de păr, izbucni în râs. Acesta are nevoie de o baie bună înainte de cină.

- Du-te. Eve reuși să zâmbească. Eu îi voi aduna pe ceilalți.

Dar rămase singură acolo pentru alte câteva momente, nu prea sigură pe ea însăși și departe de a fi relaxată. Sentimentele ei față de Alexander erau vizibile, își zise. Ținea la el la fel cum ținea la toți prietenii pe care și-i făcuse în Cordina. Îi erau ca o a doua familie. Desigur, ca femeie, Alexander i se păruse atrăgător. Cărei femei nu i s-ar fi părut? Și poate că, ocazional, existau momente în care atracția era un pic prea aprinsă. Nu era un lucru demn de luat în seamă.

Nu își dorea neînțelegeri. Dacă trebuia, avea să le facă față. În cariera ei. Din punct de vedere romantic - acesta era un cu totul alt domeniu. Nu își dorea complicații în privința asta. Nu era acesta motivul pentru care evitase poveștile de dragoste atât de mult timp? Existaseră, desigur, bărbați de care fusese interesată, dar...

Întotdeauna existase un „dar“, cugetă Eve. Decât să se gândească prea mult la asta, se bazase întotdeauna pe faptul că pur și simplu nu avea timp pentru relații.

Fu trezită din visare de zgomotul copiilor care strigau. Își reaminti că nici să viseze cu ochii deschiși nu îi stătea în fire. Alergând în jos pe trepte, traversă pajiștea. Copiii mârâiră un pic, dar, după ce le promise că avea să pună la cale un joc după cină, intrară să se spele.

Odată plecați, ferma era atât de tăcută, încât aproape că regreta faptul că trebuia să meargă să îi ia și pe ceilalți și să intre. Eve descoperi că revenirea îi făcea plăcere. Să șadă seara pe verandă, cu ochii închiși, și să nu audă nimic. Nu ar fi fost potrivit să facă asta în fiecare zi, nici măcar în fiecare săptămână, dar, din când în când, ar fi o modalitate de autovindecare.

Îi plăcea ritmul frenetic al vieții pe care o alesese. Eve putea să petreacă zile întregi fără să doarmă prea mult și fără timp liber și nu se simțea extenuată. Dar, o dată pe an, poate de două ori, să stea la țară și să asculte liniștea... Râzând de sine însăși, se îndreptă către hambar.

Ferestrele înalte lăsau să intre lumina serii, iar mirosul cailor se simțea puternic. Nefiind străină de hambare și de grajduri, Eve păși pe podeaua înclinată de beton. Își miji ochii, încercând să își obișnuiască privirea cu schimbarea de lumină.

- Bennett, eu...

Dar cel care se întoarse era Alexander. Silueta pe care o zărise în fața boxei era mai întunecată și ușor mai lată decât a lui Bennett.

- Iartă-mă, Excelență. Purtarea îi deveni automat mai rigidă. Am crezut că ești Bennett.

- Mi-am dat seama. Este cu Reeve. Alexander se întoarse din nou către cal. Au plecat să se uite la taurul cel nou.

- Cina este aproape gata. I-am spus surorii tale... Vai, este minunată, nu-i așa? Atenția lui Eve fu atrasă de iapă, și păși mai aproape, ca să o mângâie. În momentul în care Brie m-a luat să îmi facă turul casei, am uitat că doream să văd caii. Da, ești minunată, șopti Eve și mângâie cu degetele nasul iepei. Are nume?

- Spot¹, zise el și o privi pe Eve izbucnind în râs.

- Ce mai nume pentru un cal.

- I l-am dăruit lui Adrienne de ziua ei. Ei i s-a părut un nume potrivit. Mângâie urechile iepei. Nu ne-a lăsat inima să o obligăm să îl schimbe.

- În orice caz, este minunată. Mi-am botezat primul cal Sir Lancelot. Cred că eram mai visătoare decât Adrienne.

El ridică o mână ca să mângâie calul alături de mâna ei. Degetele lor urmară același traseu, dar nu li se atinseră.

- Ciudat, nu mi-ai părut niciodată genul atras de cavaleri în armură strălucitoare.

- Aveam șase ani și... Restul fu întrerupt de iapa care împinse puternic umărul lui Eve, făcând-o să se dea înapoi împleticindu-se, până se lovi de Alexander. Îmi cer scuze, Excelență.

- Alex, fir-ar să fie.

Se afla în brațele lui, așa cum fusese mai devreme, în aceeași după-amiază. Era prea târziu să se pregătească, prea târziu să oprească sentimentele care se treziră înlăuntrul lui.

- Numele meu este Alexander. Chiar trebuie să insisti să mă faci să mă simt ca și cum aș fi un statut, nu un bărbat?

- Nu asta intenționez. Îmi pare rău.

O inunda din nou sentimentul acela cald, amețitor. Un început de furtună. Ape care se umflau. Nu se retrase. Minte îi spunea să se retragă, și încă iute. Nu avea de ce să stea așa cu el. Singuri. Ascultând tăcerea.

Degetele lui se strecurară în părul ei, se afundară acolo. În capcană.

- Este chiar atât de dificil să te gândești la mine ca la cineva în carne și oase?

¹ În engleză, în original „bulină, pată“ (n.tr.)

- Nu, eu... da. Nu își putea recăpăta răsuflarea. Aerul din hambar devenise dintr-odată sufocant, înăbușitor. Trebuie să îl găsesc pe Bennett.

- Nu de data asta. O trase aproape, blestemând ceea ce era el. Rostește-mi numele. Acum.

În ochii lui se zărea aur. Fulgi de aur. Eve nu văzuse asta înainte, nu își îngăduise. Acum, pe măsură ce lumina scădea, nu mai putea vedea nimic altceva.

- Alexander.

Îi șopti doar numele. Fierbințeala curgea prin el precum lava.

- Din nou.

- Alexander, șopti ea, apoi își apăsă cu disperare gura peste a lui.

Era tot ce își dorise ea. Tot ce așteptase. Auzi tunetele, simți fulgerele, gustă fierbințeala în sfârșit eliberată. Fără să se gândească la locul în care se afla, la timp, la statut, își înfășură brațele în jurul lui și își lăsă trupul să îl absoarbă.

Nu mai exista nici urmă de control rece, nu genul acela în care el se învăluise. Ea știa că avea să fie diferit, cumva știuse asta dintotdeauna. Gura lui era deschisă, imperioasă, ca și cum ar fi așteptat întreaga lui viață momentul acela. Simți cum degetele lui săpau în carnea ei și se cutremură aflând că putea să fie dorită cu o asemenea intensitate.

El uită de toate, cu excepția faptului că, în sfârșit, o gusta. Era fierbinte, picantă, agresivă. Fusesse născută pentru tropice, pentru zile și nopți fierbinți. Părul i se revărsa pe spate, printre degetele lui. Îl apucă de parcă era o coardă de siguranță, chiar dacă știa că femeia era pericolul în sine.

Limba lui pătrunse mai adânc, pentru a-i simți gustul, a o necăji, a o tenta. Ea era un afrodisiac, iar el era nebun după aroma ei. Măinile ei îi mângâiau spatele, îi frământau mușchii. Și le dorea pe pielea lui, unde ar fi simțit fiecare mângâiere, fiecare zgârietură.

Aerul din hambar era încărcat de mirosul animalic. Cu fiecare clipă ce trecea și în care buzele lui se aflau peste ale ei, el devenea din ce în ce mai puțin civilizat. O dorea acolo, în timp ce soarele cobora, iar hambarul devenea întunecat și liniștit, odată cu venirea nopții.

- Eve? Ușa hambarului se deschise scârțâind, lăsând să pătrundă o dungă subțire de lumină. Te-ai pierdut aici înăuntru?

Încă buimacă, Eve se sprijini de perete și încercă să își tragă sufletul.

- Nu. Nu, Bennett, venim imediat. Își duse mâna la gât.

- Grăbiți-vă, da? Mor de foame.

Ușa hambarului se închise, și lumina dispăru.

Fusese aproape pierdut, se gândi Alexander. Pierdut în ea, pierdut în fața ei. Cu ce drept îl făcea ea să simtă durerea, dorința și nevoia? Acum stătea acolo, tăcută, cu ochii întunecați, uimiți. Cum putea o femeie să arate atât de inocentă când aproape că distrusese sufletul unui bărbat?

- Eve, îți schimbi cu ușurință loialitatea.

Buzele i se întredeschiseră, mai întâi din cauza confuziei, apoi de surpriză. Durerea veni repede, dar, înainte să apuce să se înmoaie, făcu loc mâniei. Mâna i se ridică și se lovi cu putere de obrazul lui. Palma răsună, apoi nu rămase decât tăcerea.

- Sunt convinsă că pentru asta poți să mă deportezi, cel puțin. În glasul ei nu era nici urmă de șovăială, pentru că se strădui să o înăbușe. Era doar gheață. Dacă hotărăști să pui să fiu târâtă în lanțuri, amintește-ți doar, Excelență, că ai meritat-o. Asta și al naibii de multe altele.

Luptându-se cu nevoia de a fugi, se întoarse și ieși din hambar cu un aer regal, înăscut.

Nu o urmă. Temperamentul îl împingea să o facă, să meargă după ea, să o pedepsească în vreun fel. Nu pentru palmă - gestul acela era un lucru mărunț. Ci pentru vorbele ei, pentru privirea cu care-l țintuise, care

fuseseră mult mai usturătoare. Ce drept avea ea să-l facă să simtă remușcare, să se simtă vinovat, când ea fusese cea care trecuse de la un frate la altul fără să clipească?

Dar o dorea. Dorea femeia fratelui său cu o disperare care avea să îl consume de viu încetul cu încetul.

O dorise dintotdeauna, recunoscuse Alexander în timp ce izbi cu pumnul în perete. Căi sforăiră nervoși, apoi se liniștiră. Se împotrivișe întotdeauna. Își trecu o mână peste față, străduindu-se să își recapete stăpânirea de sine pe care o impunea statutul său.

Avea să se împotrivească în continuare, își promise sie însuși. Iubirea față de fratele său nu îi dădea de ales. Dar putea să o blesteme pe femeie, se gândi el sumbru în timp ce ieșea cu pași mari din hambar. Și asta și făcu.

capitolul 4

- Vii și pleci atât de des zilele astea, încât nu apuc să te văd.

Eve își împături cel mai vechi și mai trainic trening și îl puse în valiză înainte de a privi spre sora ei.

- A fost o nebunie. Și va fi și mai și.

- Te-ai întors din Cordina de două luni, și am vorbit mai mult cu robotul tău decât cu tine.

Chris se lăsă pe marginea patului și studie bluza de mătase de culoarea safirului pe care Eve o împachetase alături de trening. Dădu să sugereze să ia șervețele de hârtie, dar își aminti că sora ei mai mică crescuse.

Ambele surori aveau păr negru, bogat, dar al lui Eve era strâns într-o coadă împletită, în timp ce Chris își purta liber părul tuns până la bărbie. Asemănarea se vedea în pomeții umbriți, în pielea ca laptele. Nu vârsta era cea care le despărțea, ci mai degrabă stilul. Chris avea un lustru care venise odată cu anii petrecuți în lumea artelor și a celor destul de înstăriți încât să își permită să se răsfete cu artă. Eve avea o senzualitate pe care o afișa cu aceeași naturalețe cu care alte femei foloseau un parfum. Cândva, lucrul acesta îi dăduse surorii sale multă bătaie de cap. Acum, Chris putea, pur și simplu, să se minuneze.

- Acum, pleci din nou. Bănuiesc că, dacă vreau să îmi văd sora, va trebui să merg în Cordina.

- Asta speram. Eve îngrămădi o gentuță de cosmetice, de piele, în buzunarul lateral al valizei marca Pullman. Nu îmi place să recunosc, dar voi avea nevoie de tot sprijinul moral pe care îl pot obține.

- Ai emoții? Chris își prinse un genunchi cu mâinile împreunate. Tu?

- Am emoții. Eu. Nu m-am înhămat niciodată la ceva atât de important. Patru piese. Cercetă conținutul valizei pentru a treia oară. Să adun laolaltă actori, tehnicieni, asistenți și cusătorese și să-i transport pe toți până la Mediterană, ca să îi arunc în fața unui public internațional, pretinzând că reprezentăm teatrul american... Scoase un carnetel, îl răsfoi, apoi îl vârî din nou în servietă. E o laudă al naibii de mare.

- E prea târziu să te răzgândești, zise grăbit Chris. Își dădu la o parte de pe frunte bretonul negru, bogat. Și apoi, Compania Hamilton pentru Actori este un grup de teatru american, nu-i așa?

- Ba da, dar...

- Și veți juca piese americane, așa-i?

- Exact. Totuși...

- Fără totuși, fără dar. Un trio de inele luci pe mâna lui Chris în timp ce respingea cu un fluturat vorbele lui Eve. *Reprezentati teatrul american. Și veți fi fantastici.*

- Vezi. Eve se aplecă peste valiză ca să sărute obrazul lui Chris. De asta am nevoie de tine.

- Voi face tot ce pot ca să mă eliberez și să fiu acolo la primul spectacol. Deși știi că vei fi mult prea ocupată ca să îți permiți mai mult decât să clipești în direcția mea.

- Promit să fac mai mult decât atât. Să sperăm că, după primul spectacol, mă voi liniști. Urmându-le dunga, împături o pereche de pantaloni largi, apoi îi netezi și îi așeză cu grijă în valiză. Toate pregătirile și hârțogăria asta mă fac să stau ca pe ace.

- Ai priceperea lui tati când vine vorba să te ocupi de detalii, lucru ce mă uimește în mod constant. Totuși, Chris trebui să se abțină ca să nu o întrebe pe Eve dacă își pusese pașaportul. Nu am nici urmă de îndoială că vei duce toată treaba asta la bun sfârșit, fără nici o problemă.

Își împachetase costumul roșu? Eve începu să verifice încă o dată, apoi se obligă să înceteze. Îl împachetase. Împachetase totul.

- Mi-aș dori să fi mers cu mine, ca să îmi tot spui asta din când în când.

- Familia Bisset are încredere în tine. Altfel, toate astea nu ar avea loc. Poate că nu voi fi acolo în următoarele săptămâni, dar îi vei avea în spate pe Brie, pe Alex și pe Bennett.

Eve își închise valiza trăgând fermoarul cu o mișcare lungă.

- Nu cred că îmi place ideea de a-l avea pe Alexander în spatele meu.

- Încă te enervează?

- Puțin spus. Când este vorba despre Brie ori de Ben, nu îmi vine niciodată să fac plecăciuni și să scot limba. Pe când, atunci când vine vorba despre el...

- Nu te-aș sfătui să o faci în cazul lui, zise Chris râzând. Își ia prea în serios statutul. Este obligat să o facă.

- Probabil.

- Eve, nu poți să îți dai seama cum e să fii întâiul născut. Într-un fel, pot să înțeleg. Familia Hamilton nu deține o țară, dar, în ceea ce îl privește pe tata, avem un imperiu. Oftă ușor, știind că propriile ei alegeri nu îl mulțumiseră niciodată pe deplin. Din moment ce nu există un fiu căruia să îi fie lăsată afacerea, presiunea de a știi totul despre afacere a căzut pe umerii mei. Când, în cele din urmă, mesajul că asta nu va fi posibil a fost înțeles, presiunea s-a modificat în aceea de a mă mărita cu cineva care să fie capabil să preia afacerea. Poate din cauza asta nu am făcut nici una, nici alta.

- Cred că nu am înțeles niciodată cu adevărat.

- De ce ai fi făcut-o? Pentru tine, era altfel.

- Știu. Fără presiuni. Oftând, Eve se lăsă pe spate și se sprijini de comodă, privind pentru o ultimă oară la încăperea pe care nu avea să o mai vadă pentru câteva luni. Bineînțeles că a trebuit să plece la școală și să am rezultate bune și că lumea s-a așteptat să nu fac ceva care să aducă rușine asupra familiei, dar, dacă aș fi dorit să lăncezesc pe marginea piscinei pentru tot restul vieții și să citesc reviste, ar fi fost totul în regulă.

- Ei bine, ai ascuns foarte bine faptul că te ducea mintea.

- Așa e, nu? Acum, putea să zâmbească. Și de mine însămi am ascuns asta. Oricum, până când s-a descoperit asta, Compania de Actori Hamilton funcționa suficient de bine ca tata să se mai aștepte să intru în afacerile lui. Așa că ai dreptate. Nu știu cu adevărat ce înseamnă să fii moștenitor și să nu prea am nimic de spus în ceea ce privește propriul destin. Chiar dacă știu asta, tot nu reușesc să simt milă față de Alexander.

- Vai, nu cred că ar trebui. Este destinat să conducă, atât din punctul de vedere al personalității, cât și din cel al circumstanțelor nașterii sale. Nu îmi doresc decât ca voi doi să vă înțelegeți mai bine. Scoase o margaretă mică dintr-o vază aflată pe noptiera lui Eve, îi rupse din codiță și o strecură într-una dintre butonierele cămășii surorii ei. Vei lucra îndeaproape cu el, și nu va ajuta la nimic dacă nu veți face decât să mârâiți unul la celălalt.

Eve scoase restul de flori din vază, înfășură codițele ude într-un șervețel și i le dădu lui Chris.

- Nu cred că vom lucra împreună chiar atât de strâns.

- Alex nu este președintele centrului?

- Președinții delegă, zise ea și deschise poșeta ca să se asigure că biletele de avion erau unde trebuia. Crede-mă, nici Excelența Sa nu își dorește să lucreze cot la cot cu mine. Își închise poșeta cu un pocnet. Probabil chiar mai puțin decât mine.

- S-a întâmplat ceva ultima oară când ai fost acolo? Chris se ridică și își puse o mână pe mâinile lui Eve ca să le oprească tremurul. Când te-ai întors, păreai foarte tulburată, dar am pus asta pe seama proiectului. Acum însă, am îndoieli.

- Ai îndoieli prea multe, îi spuse în glumă Eve. Singurul lucru care s-a întâmplat a fost faptul că mi-am reconfirmat convingerea că Alexander este un plicticos pompos și arogant. Dacă nu ar fi fost atât de important

acest proiect, i-l-aș fi aruncat în față și i-l-aș fi lăsat să se îngroape cu el. Mă enervez și doar când mă gândesc la el.

- Da, văd, murmură Chris și se hotărăște să îi scrie Gabriellei cu prima ocazie. Ei bine, dacă ai noroc, nu o să ai de a face cu el personal.

- Sper, zise Eve cu atâta vehemență, încât Chris gândi că ar fi fost mai înțelept să o sune pe Gabriella în clipa în care avionul surorii ei avea să decoleze. Se pare că am terminat de împachetat. Mă mai conduci la aeroport?

- Absolut. Nu avem nevoie decât de trei bărbați în putere și de un cal de povară care să îți coboare bagajul la mașină.

Alexander era obișnuit cu fotografiile și cu reporterii, la fel cum era obișnuit cu gărzile de corp. Cu toții făcuseră parte din viața lui încă de când venise pe lume. Deși se străduise să nu pășească încolo și încoace prin fața ferestrei de observație, privi aterizarea avionului cu un nedeslușit sentiment de ușurare. Avusese întârziere douăzeci de minute, iar el începuse să se simtă copleșit de nerăbdare.

Nu mai vorbise cu Eve de câteva săptămâni. Orice corespondență fusese necesară, orice detaliu care trebuia pus la punct, totul se făcuse prin secretara ei și asistentul lui. Nu avuseseră nici un contact timp de aproape trei luni, și, cu toate acestea, își amintea scurtele lor clipe tumultuoase din hambarul Gabriellei ca și cum se petrecuseră cu doar o zi în urmă. Dacă se trezea în toiul nopții, amintirea mirosului ei era cea care îl trezea. Dacă se trezea că visează cu ochii deschiși în mijlocul după-amiezii, imaginea chipului ei era cea care se insinua în mintea lui.

Nu ar fi trebuit să se gândească absolut deloc la ea; și totuși, îi era imposibil. Cum ar fi putut să uite pasiunea și puterea care îl străbătuseră atunci când, în sfârșit, o avusese în brațe? Cum ar fi putut să ignore nevoia care explodase în el atunci când gura lui o acoperise pe a ei? Nu și-o putea alunga din minte când, după trecerea

câtorva luni, senzația părului ei încolăcit în jurul degetelor lui era atât de vie și de reală.

Munca nu îl ajutase, deși se afundase în ea ca să se protejeze. Grijile nu ajutaseră nici ele, chiar dacă erau neconținut prezente. Tatăl lui revenise în Cordina. Seward fusese înmormântat. Responsabilii rămăseseră necunoscuți – ori nescuși la iveală. Viața tatălui său și bunăstarea patriei lui erau în mare pericol, iar el se străduia să își șteargă o femeie din minte. O femeie pe care nu avea nici un drept să o dorească.

Dar o dorea, iar dorința înflori și mai puternic în clipa când o văzu.

Părea un pic obosită, un pic șifonată și foarte în control. Își împletise părul și și-l prinsese cu agrafe în vârful capului și purta ochelari de soare mari, cu rame ușoare. În timp ce mergea, discuta cu câțiva oameni aflați în jurul ei și își puneă pe ea o jachetă roșie supradiimensionată. Nuanța caldă îi conferea o înfățișare plină de încredere și de energie. Alexander își dădu seama că tocmai acela era motivul pentru care ea o alesese. Avea o servietă într-o mână și o geantă de voiaj pe umăr. Observase fiecare mic detaliu în cele zece, poate cincisprezece secunde care trecuseră de când ea îi apăruse în raza vizuală.

Rujul i se ștersese, dar în obraji avea o ușoară urmă de culoare. Jacheta roșie avea nasturi aurii. Din păr îi scăpase o șuviță care se ondula în fața urechii ei stângi. În butoniera aflată în dreptul inimii ei se afla o margaretă albă, un pic ofilită. Se întrebă cine i-o dăduse, cine privise cum avionul în care ea se urcase își ia zborul, așa cum el îl privise aterizând.

Când îl văzu, ușoara urmă de culoare din obrazii ei dispăru, iar umerii i se încordară.

Nu se așteptase ca el să se afle acolo. Știa, desigur, că urma să aibă o primire oficială, dar nu se gândise că avea să fie cu Alexander. În mintea ei își plănuse deja prima întâlnire. Avea să fie odihnită, reîmprospătată după o baie lungă la hotel. Avea să fie îmbrăcată

în rochia de seară lungă și sclipitoare pe care o cumpărase special pentru acest scop. Și avea să îl trateze cu o răceală cumpătată, dar de necontestat.

Acum, nu se putea gândi decât la faptul că el se afla acolo, arătând minunat. Era atât de înalt, atât de voinic. Ochii îi erau atât de întunecați, atât de misterioși, încât o făceau să își dorească să descopere ce ascundea el de toți ceilalți. Îi venea să zâmbească, să își arunce brațele în jurul lui și să îi spună cât de mult se bucura să îl vadă. Mândria o făcu să se încline protocolar.

- Excelență.

El nu băgă de seamă seria de blițuri, nici mulțimea de reporteri. Toată atenția îi era îndreptată asupra ei, asupra buzelor ei bosumflate, asupra ochilor care îi întâlneau pe ai lui mai mult ca o provocare și mai puțin ca întâmpinare.

- Domnișoară Hamilton. Îi întinse mâna. Atunci când ea ezită, pentru că ezită, îi duse în mod voit mâna la buze. Doar el era destul de aproape încât să poată auzi șuieratul respirației ei. Vă urăm bun venit în Cordina, dumneavoastră și companiei dumneavoastră.

Mâna ei se smuci în mâna lui, dar fu ținută cu fermitate.

- Mulțumesc, Excelență.

- Cineva se va ocupa de bagajele și de transportul dumneavoastră. Îi zâmbi, îi zâmbi cu adevărat, cu o bucurie pe care nu o mai simțise de când ea plecase. Doi membri ai personalului meu vă vor însoți trupa la hotel și se vor îngriji de cazare.

Unghiile ei se înfipseră în palma lui.

- Sunteți foarte amabil.

Se întrebă dacă mai auzise și altcineva insulta tăcută ascunsă în spatele cuvintelor ei.

- Este dorința noastră să vă facem șederea aici cât mai plăcută. Vă rog să mă urmați. Pentru că reporterii se adunaseră în jurul lor, îi îndepărtă. Domnișoara Hamilton va răspunde tuturor întrebărilor dumneavoastră

în timpul conferinței de presă de mâine. Acum, are nevoie de odihnă după un zbor lung.

Câțiva reporteri mai insistenți îi urmăriră. Alexander luă pur și simplu brațul lui Eve și o trase după el.

- Excelență, poate ar fi mai bine dacă aş rămâne alături de trupă.

- Ai o asistentă?

- Da, bineînțeles.

Fu obligată să mărească pasul ca să se poată ține după el.

- Pentru asta sunt asistenții. Sub jacheta ei simțea un braț cu mușchi încordați și frumos sculptați. Se întrebă cum s-ar fi simțit când erau încordați și gata să îl primească. Ar fi mai înțelept pentru tine să ajungi repede la palat și să eviți să fii călcată în picioare de presă.

- Pot să fac față presei, începu ea, apoi se opri. Merg la hotel. Mai sunt câteva ore până la cina de la palat.

- Nu ai nici un motiv să mergi la hotel. Ieșiră prin poarta laterală a terminalului, așa cum aranjase securitatea, și se îndreptară spre limuzina care îi aștepta. Asistentă ta și membrii personalului meu se vor ocupa de tot ce are nevoie trupa ta.

- Toate bune și frumoase, începu ea în timp ce era direcționată să urce în limuzină. Dar aş vrea să despachetez eu însămi, să mă spăl. Sunt sigură că orice avem de discutat poate să mai aștepte câteva ore.

- Desigur.

Se lăsă pe spătar și făcu semn șoferului.

- Nu are nici un rost să te abați din drum ca să mă duci la hotel, când aş putea să merg cu ceilalți.

- Tu nu vei sta la hotel. Vei sta la palat. A fost aranjat totul.

- Atunci, schimbă aranjamentele. Politețea și scurtul moment de slăbiciune dispăruseră. Voi sta la hotel cu oamenii mei.

- Nu ne e nici unuia de folos să stai la hotel. Apăsă calm un buton. Un bar micuț își făcu apariția. Vrei ceva de băut?

- Nu, nu vreau nimic de băut, doresc să îmi explici care este motivul pentru care sunt răpită.

Uitase cât de mult putea să îl distreze. După ce își turnă un pahar cu apă minerală, îi zâmbi.

- Cuvinte dure, Eve. Tatăl meu ar găsi interesant faptul că invitația noastră la palat ți se pare echivalentă cu o răpire.

- Asta nu are nimic de a face cu tatăl tău.

- La cererea lui stai la noi. Bineînțeles că securitatea la hotel a fost întărită.

- De ce?

- Sunt timpuri tulburi.

Se simțise o undă de nervozitate, dar avea legătură cu el, nu cu ea, nici cu compania ei.

- Așa mi-a spus și sora ta acum câteva luni. Excelență, dacă tatăl dumitale crede că este vreun pericol, doresc să fiu cu oamenii mei.

- Înțeleg. Își puse jos paharul. Hotelul este foarte bine securizat, Eve, și nu simțim că trupa ta este în pericol. Tata crede, iar eu sunt de acord, că altfel stau lucrurile în privința ta, din cauza legăturilor tale personale cu familia noastră. Am prefera să stai la palat, chiar și pentru a evita ca reporterii să se îngrămădească pe holul hotelului în următoarele săptămâni. Sau poți să accepti invitația pur și simplu pentru că tata ține la tine.

- Faci tot posibilul să pară că, dacă fac ce doresc, sunt nerecunoscătoare.

- Da.

Zâmbi din nou și își luă paharul.

- Foarte bine. Îți accept invitația. Și doresc niște suc dietetic - ceva cu cafeină. Multă cafeină.

- Ești obosită din cauza zborului.

- Din cauza zborului, admise ea în timp ce el pune gheață în pahar. Din cauza săptămânilor de dinainte de zbor. Cred că nu am dormit mai mult de cinci ore pe noapte între întâlnire cu preproducția, audițiile, repetițiile și hârțogărie. Nu mi-am dat seama că toți oamenii mei vor trebui să treacă prin controlul vamal. Se jucă,

absentă, cu margareta. El îi privi degetele care mângâiau petalele albe. Așa că, atunci când am mai angajat încă doi, a trebuit să obținem autorizații în regim de urgență. Sper să merite.

Luă o gură și așteptă ca doza de cafeină să îi trezească organismul la viață.

- Ai îndoieli?

- Doar de câteva ori pe zi.

Picioarele îi ieșiseră din pantofi fără ca ea să fie conștientă de lucrul acesta. Umerii îi erau relaxați. Grele, pleoapele îi coborâseră, iar ochii îi deveniseră două fanete senzuale.

- Sunt mulțumită de noii oameni. Ea este o făptură ingenuă, proaspăt ieșită de pe băncile facultății, cu foarte mult potențial. O voi distribui ca dublură a rolului secundar din piesa lui Neil Simon. Iar Russ Talbot este un adevărat profesionist. A lucrat mult pentru teatre mici și a făcut foarte multe roluri de mâna a treia pe Broadway. Suntem norocoși să îl avem. Are rolul lui Brick din *O pisică pe acoperișul fierbinte*. Aceasta va fi prima noastră piesă.

Bău din nou și speră ca alegerea acelei piese să nu fie o greșeală. Era o piesă fierbinte, plină de pasiune. Săptămâni la rând, se jucase cu ideea de a pune mai întâi în scenă o comedie, pentru a da atât publicului, cât și trupei un start bun. Instinctul o făcuse totuși să opteze pentru Tennessee Williams în deschidere.

- Am trimis copii ale tuturor punerilor în scenă. Bănuiesc că asistentul tău le-a citit.

- Au fost citite, zise el simplu. De către el. Nu era nevoie ca ea să afle de pe acum exact cât de îndeaproape avea el intenția să lucreze cu ea. Au fost aprobate - de probă.

- De probă. Lucrul acesta fusese cel care o făcuse să aibă rețineri săptămâni la rând. Mi se pare greu de înțeles motivul pentru care crezi că este necesar să avem două alternative. Atât din punct de vedere artistic, cât

și practic, va fi foarte dificil dacă ar trebui să facem schimb acum. Deschidem peste trei săptămâni.

- Destul timp pentru a înlocui una dintre punerile tale în scenă dacă găsim că este nepotrivită.

- Nepotrivită? Cine mai exact hotărăște asta? Tu?

Rămase tăcut câteva momente, studiindu-și apa minerală. Nu exista nimeni, nimeni din afara familiei apropiate, care ar fi îndrăznit să folosească tonul acela cu el. Hotărând să fie răbdător, Alexander se întrebă dacă americanii erau îndrăzneți de felul lor sau era ea o excepție.

- În calitatea mea de președinte al centrului, aprecierea finală va fi a mea.

- Grozav! Mai dădu pe gât niște suc acidulat. Absolut grozav. Prinț ori președinte, nu îmi faci deloc viața mai ușoară. Le-am ales pe acestea patru pentru că...

- Voi asculta mâine care ți-au fost motivele. Avem stabilită o întâlnire pentru ora... nouă, cred. Te vei întâlni cu Cornelius Manderson, care se ocupă de centru. Sora mea va fi și ea acolo.

- Cel puțin pot să fiu recunoscătoare pentru faptul că voi avea alături o persoană rezonabilă.

- Eve, devii defensivă înainte să fie necesar.

- Motto de cercetași.

- Poftim?

- Fii gata, zise ea, destul de amuzată încât să zâmbescă. În regulă atunci, nu voi căuta încă un motiv de gâlceavă. Mâine însă e altă treabă. Sunt gata să merg până în pânzele albe, Excelență, și vei afla că nu sunt ușor de învins.

- Știu asta deja. Și abia aștepta. Poate că ar fi cel mai bine să ne punem de acord să ne separăm relația personală de munca de la centru.

Ea ținu în mână paharul și încercă să se concentreze asupra palatului în timp ce intrau cu mașina pe poartă. Îi dădea întotdeauna un sentiment de pace și de securitate. Dar nu și de data aceasta. Se fâțai puțin pe locul ei.

- Nu avem o relație personală.

- Nu?

Când își întoarse capul, fu surprinsă și un pic enervată să vadă că el era amuzat. Nu avea să reușească să facă față zâmbetelor lui la fel de ușor ca încruntărilor lui.

- Nu. Ceea ce s-a întâmplat ultima dată a fost...

Negăsind nici o definiție la îndemână, ridică din umeri în încercarea de a trece peste nereușită.

- A fost o întâmplare nefericită, încheie el și luă paharul gol din mâna ei pentru a-l pune jos. A fost un ghinion faptul că s-a întâmplat în felul acela și s-a sfârșit rău. Ar trebui să îmi cer scuze?

- Nu, aș prefera să nu o faci.

- De ce?

- Pentru că, în cazul acesta, ar trebui să îți accept scuzele. Trăgând adânc aer în piept, îl înfruntă fățiș. Dacă nu le accept, voi rămâne supărată pe tine și nu voi mai permite să se întâmple din nou.

- Logica ta are un cusur, Eve. Continuă să rămână așezat și după ce mașina opri în fața treptelor palatului. Chiar și după ce șoferul deschise ușa, Alexander rămase unde se afla, privind-o, obligând-o să îl privească. De cele mai multe ori, te enervez, și totuși s-a întâmplat. Dar, de dragul spuselor tale, nu îmi voi cere scuze.

Ieși din mașină și îi oferi mâna, nelăsându-i altă alegere decât să o accepte.

- Cumva, mi se pare că am fost trasă în piept, mormăi ea.

- Așa este.

Apoi zâmbi, fermecător dintr-odată, și o conduse pe treptele palatului.

Ea își potrivi pașii cu ai lui, dar, pentru întâia oară, se trezi că ezită să treacă prin porțile mari, ornamentate, ale palatului.

- Nu te-am crezut niciodată un jucător, Excelență.

- Dimpotrivă, îmi plac foarte mult jocurile.

- Șahul, scrima, polo. Mișcă din umeri, negăsindu-și locul. Nu jocuri cu oameni.

Mirosul ei era același ca ultima oară când o văzuse, când o atinsese. Același miros care îl trezise în mijlocul nopții când ea se afla la mii de kilometri depărtare.

- M-ai numit politician. Ce este politica dacă nu un joc cu oameni?

Ușa grea se deschise fără zgomot. Eve îi aruncă o privire lungă, prevăzătoare, înainte să pășească înăuntru.

- Tatăl meu dorește să te vadă. Te duc la el. Bagajele tale ar trebui să ajungă curând.

- Bine. Începu să urce treptele alături de el. Prințul e bine?

- Da.

Nu avea să dezvolte întrebarea ei nerostită. Incidentul de la Paris nu era o carte închisă, ci una pe care el considera că era mai bine să o lase neatinsă.

Simțindu-i dojana nerostită, Eve începu să urce în tăcere treptele de la etajul al doilea până la cel de-al treilea.

- Nu dorești să îi pomenesc tatălui tău despre ceea ce s-a petrecut în Paris.

- Nu ai nici un motiv să discuți despre asta.

- Sigur că nu. Vorbele ieșiră cu fragilitatea sentimentelor rănite. La urma urmelor, nu a avut nimic de a face cu mine.

Sări ultimele trepte și o luă înaintea lui pe coridor, fiind însă obligată să aștepte în fața ușii închise care ducea în biroul prințului Armand.

- Emoțiile tale rămân în continuare prea la vedere, observă Alexander. Recunoștea acest lucru, ba chiar o invidia pentru asta, ca un bărbat care fusese obligat an de an să și le țină pe ale lui îngropate. Spusele mele nu au avut intenția de a te jigni.

- Nu, nici măcar nu e nevoie să faci eforturi pentru a jigni.

- *Touché*, zise el și păru să ofteze.

- Nu doresc să îmi încrucșez sabia cu tine. Nu mă aștept ca tu să mă incluzi în sentimentele adresate familiei tale. Își întoarse privirea și nu văzu cum ochii lui

ii căutau chipul. Lucrul cel mai trist este că nu ai înțeles niciodată faptul că îmi pasă foarte tare. Își încrucieșă brațele, ca pentru a se distanța de el atunci când el o privi fix. Haide, bați astăzi la ușă?

Nu o făcu. Un bărbat de statutul lui nu își putea permite prea multe greșeli. Atunci când se întâmpla să facă una, cel mai bine era să o recunoască rapid.

- Va arăta ostenit, un pic mai slab. Incidentul din Paris îl apasă. Alexander se uită la ușa închisă, recunoscând în ea o baricadă, una pe care într-o zi avea să fie nevoit să o folosească el însuși. Nu doarme bine.

- Ce pot să fac?

Dumnezeule, cum putea să fie atât de simplu pentru ea? Cuvintele ei îl făcuseră să își dorească să își lipească fruntea de a ei, doar pentru o clipă. Să se odihnească, să se simtă liniștit, ușurat. Dar pentru el lucrurile nu puteau fi niciodată atât de simple.

- O faci deja, zise el scurt și ciocăni la ușă.

- Entrez.

- Tată. Alexander deschise ușa, apoi pași în lături. Ți-am adus un cadou.

Prințul Armand se ridică de la biroul său. Era un bărbat atrăgător, sever, drept și uscățiv. Când Eve îl întâlnise prima oară, părul îi era presărat cu gri. Acum, era ca oțelul, asemenea ochilor săi, asemenea trupului său. Văzându-l, zâmbi și liniile rigide de pe chipul lui se îmblânziră.

- Unul minunat.

Ieși din spatele biroului său și merse la ea într-un gest de prietenie pe care ea știa că nu îl făcea față de mulți oameni. În timp ce ea făcu o plecăciune, el îi prinse mâinile în ale lui. Avea mâini puternice. Dacă vârsta nu lăsase urme adânci asupra lui, responsabilitatea o făcuse. Putu să vadă semnele de neliniște și de nesomn și uită de protocol. Ridicându-se în vârful picioarelor, îl sărută pe obraji.

- E bine să fiu din nou aici, Excelență.

- Prezența ta este un mare bine pentru noi. Alexander, nu mi-ai spus că s-a făcut și mai frumoasă.

- El nu observă lucruri de genul acesta, zise ea aruncând într-o doară o privire peste umăr.

- Ba dimpotrivă. Pur și simplu nu m-am gândit că ar fi necesar să explic ceea ce tatăl meu avea să vadă și singur.

- Un diplomat înnăscut, zise Armand și izbucni în râs. Alex, sună să ne aducă ceai, te rog. O mai ținem pe Eve un pic pentru noi înainte să fim nevoiți să o împărțim cu restul Cordinei. Așa, carevasăzică, tânăra fată este acum un producător important. O conduse la un scaun. Ai venit să ne înveselești.

- Sper.

- Fiul meu îmi spune că centrul este norocos să aibă compania ta pe scenă. Reputația pe care o aveți în America crește, iar noi, ca primele voastre gazde internaționale, suntem onorați.

Eve zâmbi.

- Lui Bennett îi place foarte mult să flateze.

- Cam așa e. Armand scoase o țigară. Dar de data asta este vorba despre Alex.

- Alex?

Luată prin surprindere, își întoarse capul și se holbă la Alexander, care se așeza pe un scaun aflat lângă ea.

- Eve nu se așteaptă la complimente din partea mea, tată. Își scoase bricheta și o aprinse la capătul țigării tatălui său. E mai degrabă pregătită să se ferească de lovituri.

- Ei bine, atunci când faci asta de șapte ani, devine... Își dădu seama, își mușcă limba elegant, apoi se întoarse din nou către prinț. Vă cer iertare, Excelență.

- Nu e nevoie. Sunt obișnuit cu copii certareți. Iată, a venit și ceaiul nostru. Vrei să torni tu, Eve?

- Da, sigur.

Îngăduindu-și luxul de a se relaxa, Armand se așeză confortabil în timp ce tava era așezată lângă Eve.

- Alexander mi-a zis că ai ales patru piese interesante. Prima este una destul de pasională și... care este cuvântul pe care l-ai folosit, Alex?

- Fierbinte, spuse el și zâmbi la privirea scurtă pe care i-o aruncă Eve.

- Da, o poveste fierbinte, a cărei acțiune se petrece în America ta de Sud. Are de a face cu o familie?

- Da, Excelență. Îi întinse ceaiul. O luptă pentru putere în interiorul unei familii, atât pentru bani, cât și pentru iubire. Un tată bogat, dominator, doi frați, dintre care unul oia neagră a familiei, iar celălalt o ființă debilă și soțiile lor manipulative. Este, de fapt, o poveste despre nevoi și deziluzii la fel de mult ca despre pasiune.

- O poveste care se adevărește în orice cultură.

- Pe asta mă bazez. Îi înmână ceaiul lui Alexander, dar evită să îl privească. Piesele pe care le-am ales se sprijină toate pe emoție, chiar dacă cele două comedii pun accentul pe partea mai relaxată. Trupa mea este nerăbdătoare să lucreze aici. Vreau să vă mulțumesc pentru faptul că ne-ați dat ocazia.

- Alex este cel care a făcut toată treaba și care a avut de-a face cu consiliul de administrație al centrului. Din unele comentarii pe care le-a făcut, mi-am dat seama că nu au fost chiar atât de deschiși la minte cum și-ar fi dorit el.

Degetele puternice ale lui Alexander se strânsă în jurul mânerului ceștii de porțelan fin.

- Pur și simplu au avut nevoie de puțină forță de convingere.

Nu și-l putea imagina pe Alexander luptându-se pentru ea. Când simți împunsăturile senzației de plăcere, Eve se retrase. O făcuse pentru el însuși - mai exact, pentru Cordina.

- Indiferent de felul în care au fost aranjate lucrurile, mă simt recunoscătoare. Nu vă vom dezamăgi.

- Sunt sigur de asta. Aștept cu nerăbdare să îi cunosc în seara asta și pe ceilalți membri ai companiei tale.

Înțelegând că acesta era un indiciu delicat că se putea retrage, Eve se ridică.

- Atunci, vă rog să mă iertați, dar ar trebui să merg să despachetez. Pentru că felul ei de a fi o impunea, sărută din nou obrazul lui Armand. Sunt cu adevărat încântată să mă aflu din nou aici.

Deși bagajele nu îi fuseseră aduse deocamdată, camera lui Eve era pregătită, parfumată cu flori proaspete, ferestrele fiind deschise către mare. Scoțându-și pantofii, apoi jacheta, dădu la o parte perdelele umflate de vânt.

Priveliștea îi tăie răsufierea. Era la fel de fiecare dată - inițial, nu îi venea să creadă că ceva putea fi atât de frumos, apoi ametea de plăcerea dată de faptul că totul era real. Grădinile se aflau jos, departe, pline de viață și de culori încântătoare. Oricine le plantase, oricine avusese grijă de ele aprecia nevoia florilor de a crește după bunul-plac, mai degrabă decât în rânduri exacte, ordonate. Rezultatul era mai degrabă ca un vis, dincolo chiar de perfecțiune.

În spatele grădinii se afla digul, tocit de secole de vânt și de sare. Apoi, faleza se încheia abrupt, pur și simplu vertical, cu proeminențe și grămezi de pietre în care să își facă cuiburile păsările mării. După toate acestea se întindea marea însăși, întunecată, adâncă, strălucitor de albastră. Acum, de-a lungul ei lunecau ambarcațiuni.

Văzu o barcă cu pânze roșii care se lua la întrecere cu vântul și un iaht de agrement atât de alb, încât o dureau ochii. Cineva făcea schi nautic. Miji ochii ca să vadă dacă era un bărbat sau o femeie, dar distanța făcea ca silueta să fie doar o siluetă care aluneca de-a lungul suprafeței albastre mistuitoare. Fermecată, îngenunche pe băncuța de sub fereastră, își sprijini bărbia în mâini și continuă să privească.

Bătaia în ușă însemna că îi sosiseră bagajele. Pe jumătate visând, Eve rămase unde se afla.

- *Entrez, s'il vous plaît.*¹

- Am aranjat să aveți o cameristă.

Glasul lui Alexander o făcu să sară imediat, și aproape își pierdu echilibrul, gata să cadă de pe băncuță.

- Vai, mulțumesc, dar chiar nu este nevoie.

Alexander îi șopti servitoarei să îi lase jos bagajele și să iasă.

- Se poate ocupa de bagajele tale când dorești. Numele ei este Collette. Nu te va deranja până când nu o chemi.

- Mulțumesc.

- Pari obosită.

Fără jachetă, părea mai fragilă, mai abordabilă, aproape ca și cum ar fi fost o femeie alături de care ar fi putut să șadă și să discute, alături de care să fie doar un bărbat. Îi venea să îi dea la o parte părul de pe chip cu blândețe, chiar cu tandrețe. Măinile i se încovoiau pe lângă trup.

- Poate dorești să te odihnești mai întâi, îi zise.

- Nu, de fapt, nu sunt obosită. Doar mă lăsam hipnotizată de peisaj.

Își dorea ca el să plece, însă el traversă încăperea până la ea și trase perdelele în lături încă un pic.

- Am aceeași priveliște de la fereastra mea.

- Atunci, presupun că ești deja obișnuit cu ea. Nu cred că eu m-aș obișnui vreodată.

- Dimineața devreme, imediat după ce răsare soarele, bărcile de pescuit ies în larg. Își odihni mâna pe pervaz, alături de a ei. Privirea lui Eve fu atrasă de ea, de degetele lungi, bronzate, de palma mare și de inelul care demonstra cine și ce era. Par atât de fragile, și totuși ies zi de zi.

Măinile lui o fascinau. O atinseseră cândva, nu cu blândețe, ci cu putere. În ele exista o putere pe care o femeie se putea baza, precum și una de temut. Se întrebă de ce în clipa aceea nu o simțea decât pe prima.

¹ În limba franceză, în original, „Intrați, vă rog!” (n.tr.)

- Eu, personal, nu am fost niciodată un marinar foarte priceput, dar îmi place să privesc. Când eram mică, tata avea o barcă cu pânze. Întotdeauna încurcam sforile ori eram lovită de brațul de care era prinsă velatura. Până la urmă, s-a plictisit de ea și a cumpărat o barcă cu motor. Am încercat să fac schi pe apă.

- Ai avut mai mult noroc? întrebă el.

- Oarecum. Se întoarse din nou și căută schiorul de sex necunoscut. În momentul acela, el ori ea avu o căzătură impresionantă. Râzând, Eve se lăsă pe călcâie. Cam la fel de bine m-am descurcat și eu.

- Deci preferi să înoți.

- Prefer să fiu în control. De asta m-am apucat de arte marțiale. Îmi place să fac propriile mele mișcări mai degrabă decât să stau la mila vântului ori a frânghiilor ori altceva.

- Nu ești la mila vântului, o corectă Alexander. Fie conlucrezi cu el, fie îl păcălești.

- Poate că tu faci așa.

- Aș putea să te învăț.

Surprinsă - nu, uimită -, își ridică privirea către el. Spusese lucrul acela cu naturalețe, dar ea știa că el nu făcuse niciodată nimic în mod natural. Se putea imagina navigând cu el, soarele, vântul, trupul lui lucind în lumina strălucitoare. Își putea imagina toate acestea prea bine.

- Mulțumesc, dar tata m-a declarat deja ca fiind o catastrofă.

- Eras o copilă. Briza îi ciufuli părul, suflându-l pe mâna lui. Acum, nu mai ești o copilă.

- Nu. Tulburată și simțindu-se ridicolă din cauza asta, privi din nou pe fereastră. Însă mă îndoiesc că vreunul din noi va avea timp pentru lecții de navigare cât voi fi aici. Măine începe munca.

- Și azi?

Înima bubuia în gâtul ei. Era de-a dreptul ridicol. Nu avea înclinație spre fantezii care să escaladeze ori

spre mari schimbări emoționale. Avea să înfrunte situația cu capul sus și să o combată.

- Nu știu ce dorești. Eu nu...

Când el întinse mâna și îi dădu la o parte părul de pe obraz, cuvintele pur și simplu zburară.

- Ba cred că da.

- Nu. Reuși să găsească puterea de a clătina din cap. Lucrul acesta este imposibil.

- Asta îmi spun și eu. Degetele lui îi strânseseră părul. Ochii lui nu mai erau atât de misterioși acum. În ei ea văzu nevoia, și simți crescând în ea dorința de a i-o îndeplini. Devine din ce în ce mai greu de acceptat.

- Excelență. Mâna îi zbură pe încheietura mâinii lui atunci când aceasta îi cuprinse chipul. Alex, te rog, nu se cade.

- La naiba cu nu se cade!

O luă atunci, îi luă gura, inima și sufletul, în timp ce briza cu miros sărat sufla în perdele. Măinile ei erau încă pe încheieturile mâinilor lui, degetele i se strângeau din ce în ce mai tare, dar nici unul din ei nu știa dacă pentru a refuza ori a accepta. El își dorise, avusese nevoie, tânjise după pasiunea și înflăcărarea care o caracterizau. Îi fusese poftă de moliciunea și de dulceața care contrabalansa toate celelalte. Dacă era o greșală, dacă era imposibil, avea să își croiască drum printre toate obstacolele. Știuse, din clipa în care o revăzuse, că nu avea de ales.

Cum ar fi putut să nege ceea ce i se întâmpla? Nu era o femeie care să se mintă pe ea însăși, care refuza să își vadă propriile defecte. Dorința, fierbinte și lichidă, îi pusese stăpânire pe gânduri. Și era Alexander, moștenitorul tronului, cel pe care îl dorea. Cu disperare chiar, constată ea. Incontrolabil. Chiar și atunci când încerca să judece limpede, trupul ei pulsa de și mai multă nevoie.

Să fie a lui, gândi ea în timp ce dădu drumul încheieturii mâinii lui pentru a-și trece degetele prin părul lui. Să fie a lui ar fi însemnat totul.

Se apropia de nebunie. Ea era atât de fină, atât de caldă. Focul îl biciuia, ce era al lui, ce venise din partea ei. Dacă nu punea zăgaz acum, avea să îi consume pe amândoi. Nu putea să îngăduie ca lucrul acesta să se întâmple, nu în clipa aceea, nu acolo. Alexander o îndepărtă, blestemă, apoi o sărută din nou până când ea rămase fără vlagă în brațele lui.

- Va trebui să faci o alegere. Glasul lui nu era sigur, dar îi trase capul pe spate și își fixă privirea în a ei. Și va trebui să alegi curând.

Ea își trecu o mână tremurândă peste chip.

- Nu înțeleg.

- Nu intenționez să pierd. Avea mâinile afundate în părul ei, ținând-o nemișcată. Oricum ea nu ar fi avut de gând să se miște. Ochii lui ar fi oprit-o. Înțelege asta. Nu mi-am cerut scuze înainte și nu o voi face nici acum.

O eliberă, apoi pași țăntoș către ușă și ieși.

Singură, Eve se lăsă ușor pe banchetă ca o femeie care stătuse prea mult la soare ori care băuse prea mult. Poate, într-un fel, avusese parte de amândouă. Sărutul lui fusese în același timp fierbinte și amețitor. Trebuia să gândească. Cu un oftat tremurat, își apăsă ochii cu degetele. Problema era că nu știa de unde să înceapă.

capitolul 5

Eve se simțea în siguranță în teatru, mulțumită de primirea de care avusese parte și recunoscătoare pentru orele din zi pe care urma să le petreacă departe de palat. Și de Alexander.

Era o profesionistă. O femeie de afaceri cu o carieră în plin avânt și cu succesul suprem la un deget distanță. Cea mai mare provocare de până atunci i se așternea în față. Aproape o sută de oameni depindeau de ea să ia decizii, să dea ordine și să pună lucrurile la punct. Nu își putea permite să își piardă nopțile răsucindu-se de pe o parte pe alta, încercând să descifreze un bărbat. Nu putea să viseze cu ochii deschiși la el când avea un milion de lucruri de făcut.

Dar, când o sărutase în fața ferestrei, cu mirosul mării răspândindu-se pretutindeni în jurul lor, nu fusese mai puțin devastator, nici mai puțin intens decât prima oară. Dorința o răvășise, atât la nivel fizic, cât și profund emoțional. Nu dorința față de un bărbat, de un amant, de un partener, ci față de Alexander. Îl dorise - să facă dragoste cu ea acolo, lângă fereastră, în timp ce văzduhul și marea erau încă perfect albastre.

Nu ar fi făcut dragoste, își reaminti Eve, apăsându-și degetele pe ochii oboșiți. Ar fi fost doar sex, pur și simplu. Nu își dorea asta, nu avea nevoie de așa ceva și nu avea să se mai gândească la asta.

Nu era mai târziu de ora două în prima ei zi plină din Cordina. Întâlnirea pe care o avusese de dimineață mersese destul de bine. Alexander fusese mai degrabă așa cum era de obicei - distant, profesional și exigent. Acela era genul de bărbat căruia știa cum să îi facă față. Cu bărbatul care o sărutase în după-amiaza trecută, care

o făcuse să se simtă slabă, puternică și disperată – toate deodată – nu știa cum să se poarte.

Cu o seară în urmă, fusese gazda perfectă pentru membrii companiei sale. Farmecul lui fusese unul protocolar, dar oamenii se arătaseră impresionati. De fapt, cugetă ea, nu numai una dintre actrițele ei fusese din cale-afară de impresionată. Trebuia să caște ochii. Nu ar fi fost bine ca, în cursul celor câteva săptămâni care urmau, careva să fie distras. Nici măcar ea însăși. Cu gândul acesta în minte, începu să verifice și să își răsverifice listele.

Strălucirea teatrului, cugetă ea crispată în timp ce își freca ușor ceafa. Oare câte tuburi de fond de ten trimiseseră și unde naiba erau? Apoi, mai era lada de cabluri care părăsise cu bine Hustonul, dar nu ajunsese niciodată la avionul din New York. Dacă cei de la aeroport nu aveau să o sune până la ora patru, intenționa să...

– Da, intră. Ocupată, Eve abia își ridică ochii. Da, Russ. Nu se poate să fie deja vreo problemă, nu-i așa? Dar stai un pic. Ridică o mână înainte ca el să aibă șansa să deschidă gura. Tu și restul trupei nu trebuia să veniți până mâine, corect?

– Da, la ambele întrebări. Avem deja o problemă și trebuia să vin abia mâine, dar nu puteam sta deoparte.

Era un bărbat tinerel, de treizeci de ani, cu un trup bine clădit, cu maxilarul îngust și bărbia proeminentă. Lui Eve îi plăcuse înfățișarea lui de la început, însă îl pusese să dea trei audiții înainte de a-l angaja. Părul lui blond, ondulat și ochii albaștri erau un plus, dar ea căuta substanța. Nu l-ar fi distribuit niciodată în rolul lui Brick dacă nu ar fi găsit în el substanță. Când el se cocoță pe marginea biroului ei, ea se lăsă pe spate și făcu o grimasă.

– Spune-mi mai întâi care este problema.

– Directorul de lumini are divergențe de natură artistică cu un reflector. Nimeni nu poate să pună mâna pe lada cu becuri suplimentare.

- Aș fi surprinsă dacă în clipa asta oricine ar putea pune mâna pe ceva. În regulă, mă voi ocupa de asta într-un minut. Spune-mi de ce nu ești la soare, să te prăjești, cât încă ai ocazia? Zâmbi și își puse un creion după ureche. Nu te-a avertizat nimeni că mă port ca un stăpân de sclavi? Dacă îți faci apariția la teatru, pui mâna și muncești.

- Pe asta mă și bazez.

Vocea lui era profundă și răsunătoare. Totuși, ea dorea ca el să exerseze accentul leneș, târăgănat al personajului său, până când avea să îi devină ca o a doua natură.

- Uite ce e, nu vreau să par imatur, dar locul acesta... Își ridică palmele într-un mod ușor dramatic și făcu semn către ce era dincolo de biroul ei. Este uimitor. Faptul că mă aflu aici este uimitor. Pot să mă prăjesc oricând. Dacă nu pot repeta, pot căra lăzile.

- Nu pari imatur, ci psihopat. Izbucnind în râs, se ridică. Și înțeleg exact ce vrei să spui. Atunci, lăzi să fie. Dumnezeu știe că avem o groază. Acum, ce ar fi să...

Ușa i se deschise din nou, de data aceasta fără un ciocănit. Bennett zâmbi larg către ea.

- Mi-au spus că te voi găsi încuiată aici, arătându-ți colții.

- Nu îmi arăt colții. Încă. Se îndreptă imediat și își deschise brațele pentru o îmbrățișare. Prințul Bennett, Russ Talbot.

Russ ezită între a întinde mâna, a se înclina și a sta nemișcat.

- Nu sunt niciodată sigur cum ar trebui să saluți un prinț.

- De obicei, spunem „salut“, îi zise Bennett. Îmi pare tare rău că am ratat cina de aseară și nu am putut să îi întâlnesc pe cei din trupa ta.

- Ceea ce te necăjește este faptul că nu ai văzut cu câte actrițe frumoase ai fi putut flirta.

Eve își luă carnetelul.

- Și asta. Rânji către Russ. Sunt multe?

- Destule.

- Știam că mă pot baza pe Eve. Oricum, am venit să te răpesc de la toate astea.

- Bine. Ridică scurt capul din notițe. Revino peste două ore.

- Două ore?

- Mai bine trei, se corectă ea după ce aruncă o privire în carnetel.

- Eve, te vei epuiza.

- Să mă epuizez? Râzând, îl împinse afară pe hol și ieși și ea. Nici măcar nu am început. Totuși, mi-ar prinde bine dacă ai veni să mă iei, dacă nu îți e peste mână. Să zicem - se uită la ceas - la cinci și jumătate?

- Bine, dacă...

- Asta dacă nu cumva vrei să rămâi. Ne pregătim să desfacem cutii.

- Mă voi întoarce. O sărută rapid înainte să pornească pe coridor. Încântat de cunoștință, Talbot.

- Este pentru prima oară când am văzut pe cineva din familia regală fiind dat afară.

Eve îi zâmbi lui Russ.

- Oricât l-aș iubi, ne-ar fi stat în drum.

- Nu prea seamănă cu fratele lui, comentă Russ.

- Ben? Eve clătină din cap în timp ce porniră în direcția opusă. Nu. Nu, nu seamănă.

- Apare foarte mult în presă.

Ea nu se putu abține să nu chicotească.

- Bennett ți-ar zice că totul este adevărat.

- Este?

Îi aruncă o privire. Glasul îi deveni puțin mai rece.

- Poate.

- Scuze. Russ își vârî mâinile în buzunare. Nu am vrut să fiu indiscret. Doar că... ei bine, este interesant, iar eu sunt la fel de impresionabil ca oricine altcineva. Faptul că ești atât de apropiată de ei este ciudat. Nu am avut prea multe altețe regale în Montclair.

- Sunt doar oameni. Se opri în fața ușii uneia dintre magazine. Nu, sigur că nu. Dar sunt totuși oameni,

și chiar unii foarte drăguți. Vei vedea tu însuși în următoarele câteva săptămâni.

Apoi deschise ușa, se dădu înapoi și gemu. Peste umărul ei, Russ aruncă o privire înăuntru, la mormanul de lăzi și de cutii.

- Se pare că ne-ar prinde bine o mână de ajutor.

- Mergi și cheamă întăriri, îi zise Eve și își suflecă mânecele. Eu mă apuc de treabă.

În trei ore, Eve reușise să înceapă cât de cât organizarea și să întocmească o listă lungă cu lucruri care trebuiau rezolvate. Cu ajutorul lui Russ și al câtorva mașiniști, lăzile fuseseră descărcate ori aranjate pentru depozitare până când avea să fie nevoie de conținutul lor. Lucră metodic, cum îi stătea în fire, și ridică și se opinti cot la cot cu bărbații alături de care trudea. După douăzeci de minute, Russ renunțase la a-i mai spune să nu ridice una, să nu împingă alta. Descoperise că ea era la fel de puternică și de în formă ca ei.

Până la cinci, era transpirată, mânjită de praf și ciufulită, dar departe de a fi nemulțumită.

- Russ, du-te acasă.

Se sprijini de una dintre lăzi și își dori pentru o clipă un pahar mare cu ceva rece de băut.

- Dar tu?

- Aproape am terminat tot ce puteam face deocamdată și nu vreau ca actorii mei să fie prea obosiți pentru a face repetiții. Își șterse fruntea cu dosul mâinii. Mi-ai fost de mare ajutor. Restul cade în sarcina mea și a mașiniștilor.

El își șterse transpirația de pe față cu una dintre mâneci înainte să se uite la ea cu admirație amuzată.

- Nu cunosc mulți producători care să își murdărească mâinile.

Eve își răsuci palmele și strâmbă din nas la petele de praf de pe ele.

- Se pare că acest producător o face. Mâine să fii aici la ora zece fix. Proaspăt.

- Da, doamnă. Vreun mesaj pentru ceilalți membri ai trupei?

- Același. Spune-le să se bucure de seara aceasta, dar că mâine de dimineață nu se acceptă nici urmă de mahmureală.

- O să țin minte. Nu munci prea mult.

Ea privi în jur în timp ce el ieșea din magazie.

- Mie-mi spui?

Cu mâinile în șolduri, hotărî că făcuse toate stricăciunile pe care le putea face într-o zi. Lucrând cu râvnă, împinse o ultimă cutie cu becuri într-un colț. La auzul zgomotului din spatele ei, băgă mâna în buzunarul pantalonilor largi și scoase un mănunchi de chei.

- Dă-i astea lui Gary, te rog. Va trebui să vină aici mâine dis-de-dimineață.

Fără să se uite, aruncă cheile.

- Aș face-o cu mare bucurie dacă aș ști cine este Gary și unde îl pot găsi.

- Vai! Aplecată încă, își ridică privirea către Alex. Puloverul subțire și pantalonii albi erau impecabile, părul îi era frumos aranjat, iar pantofii îi străluceau. Se simți ca o cârpă de praf. Am crezut că ești unul dintre mașiniști.

- Nu. Când se ridică, el îi aruncă înapoi cheile. Eve, ai stat aici, înăuntru, mutând lăzile astea?

- Am despachetat și... ăăă... Își împreună la spate mâinile murdare. Am organizat lucrurile.

- Și ai mutat lucruri mult prea grele pentru a fi ridicate de o femeie.

- Stai un pic...

- Să spunem prea grele pentru a fi mutate de cineva cu statură și conformația ta.

Reformularea o înmuie un pic, doar pentru că o durea spatele.

- Am avut ajutor.

- Se pare că nu îndeajuns. Dacă ai nevoie de mai mulți oameni, nu trebuie decât să spui.

- Ne descurcăm, mulțumesc. Am terminat partea cea mai grea. Încercă să îți ștergă mâinile pe partea din față a pantalonilor. Nu știam că trebuia să vii azi. Am uitat să discutăm ceva azi-dimineață?

El înaintă în încăpere. Ea stătea cu mâinile la spate și cu spatele lipit de o ladă.

- Nu avem de discutat nimic legat de afaceri.

- Bine, atunci. Se trezi că își umezește buzele. Ar trebui să îi dau cheile lui Gary și să mă spăl un pic înainte să ajungă Bennett.

Începu să înainteze, dar el i se puse în cale.

- Bennett a fost reținut. Am venit să te iau acasă.

- Nu era nevoie. Se dădu într-o parte în timp ce el făcu un pas în față. I-am spus lui Ben că voi accepta să mă ia cu mașina doar dacă nu era prea mare deranjul. El făcu din nou o mișcare, iar ea se eschivă. Nu mă aștept să fiu transportată de cineva pretutindeni pe timpul șederii mele aici. E destul de simplu să închiriez o mașină.

Mirosea a miere fierbinte coaptă la soare, care aștepta să fie degustată.

- Ai ceva împotriva să mergi cu mine în mașină?

- Nu, sigur că nu. Bătu cu tocul într-o ladă, apoi stătu locului. Mă urmărești.

- Așa se pare. Îi mângâie obrazul cu vârful unui deget și fu mulțumit să observe un tremur foarte slab. Ești murdară toată.

- Da. Trebuie să mă spăl, așa că, dacă nu dorești să mă aștepti, pot să merg cu... Un taxi. Pot chema un taxi.

- Pot aștepta. Este uimitor cum reușești să fii frumoasă chiar și cu toată murdăria asta. Foarte frumoasă. Își trecu degetul mare peste buzele ei. Atrăgătoare.

- Alex. Alexander. Nu știu de ce... E greu de înțeles de ce...

Mâna lui îi cuprinse lejer gâtul.

- Aș vrea să nu faci asta.

- Să nu fac ce?

- Să nu încerci să mă seduci.

- Nici măcar nu am intenția să încerc, spuse el.

- E ridicol. Dar, când ea vru să se dea într-o parte, el îi blocă din nou calea. Nici măcar nu mă placi, sincer, iar eu - ei bine, eu întotdeauna... Ochii lui erau atât de întunecați - întunecați, amuzați și la fel de hipnotizanți ca priveliștea de la fereastra ei. Vreau să spun, mereu am crezut că...

- Nu îmi amintesc să te fi bâlbâit vreodată.

- Nu m-am bâlbâit. Nu mă bâlbâi. Își trecu o mână prin păr. Mă faci să fiu foarte nervoasă.

- Știu. Este uimitor de satisfăcător.

- Ei bine, mie nu îmi place. Nu, zise ea slab, când el își coborî gura peste a ei.

De data aceasta, nu fu sălbatic, nici disperat, ci delicat și ațâțător. Mâna pe care ea o ridicase pentru a se împotrivi căzu fără vlagă pe lângă trup. Nu ridică brațele, nu îl atinse, ci stătu pur și simplu, legănându-se... plutind... înecându-se.

Triumful ar fi trebuit să îi inunde sângele. Acum, ea era a lui; o putea simți în felul în care capul ei se lăsa pe spate, iar buzele i se depărtau. În momentul acela, era complet deschisă pentru el, să o umple de orice dorință străbătea trupul lui. Dar în locul triumfului veni o durere, nevoia de a mângâia, de a proteja, de a alina. Făgăduința. Își dorea fiorul și nu îi rămânea decât setea.

- Mergi și spală-ți fața, murmură el și păși în lături.

Eve părăsi încăperea mai repede decât ar fi îngăduit demnitatea.

Eve se privi îndelung în oglinda din toaleta aflată în culise. Se făcea de râs - și asta avea să înceteze. Din nu se știe ce motive, Alexander se hotărâse să se joace. Asta nu însemna că ea era obligată să îi cânte în strună. O făcea să se simtă ca o neghioabă. Să arate ca o neghioabă. Putea accepta foarte multe lucruri, dar nu asta. Pentru ea, mândria era vitală, mândria de a fi cine era, mândria pentru ceea ce reușise să facă pentru și din ea însăși.

Nu avea să devină o idioată bâlbâită din cauză că Alexander se hotărâse dintr-odată că ea ar fi o parteneră bună de joacă. Ori de pat.

Asta o făcu să înghită în sec. În urmă cu câțiva ani, sperase să îi atragă atenția, ba chiar, așa cum poate face o tânără, visase la asta. Fusese necăjită de dezinteresul lui, deranjată de dezaprobarea lui tăcută. Trecuse peste toate astea. Își frecă mâinile pentru a treia oară.

Poate că problema era că începuse să se gândească din nou la Alexander ca la o persoană, ca la un bărbat. Lucrurile ar fi fost cum trebuia dacă se gândea la el ca la Alteța Sa regală – un titlu: distant, măreț și un pic rece.

Nu era ușor, căci încă putea să simtă felul în care căldura se transferase de pe buzele lui pe ale ei.

De ce făcea el asta? Eve își înghesui la loc peria în geantă. Era atât de contrar felului său de a fi. Era valabil pentru amândoi, își dădu ea seama. Dacă ar fi fost să scrie o piesă avându-l pe Alexander ca personaj principal, nu ar fi creat niciodată o scenă ca aceea care tocmai avusese loc. Nimeni nu i-ar fi dat crezare.

Deci de ce nu îl întrebuse? Înainte să poată râde și să ignore ideea, aceasta începu să capete sens. Era o femeie directă, care nu accepta prostiile fără sens; Alexander era un diplomat precaut. Avea să îi pună întrebarea în mod direct și apoi avea să îl privească în vreme ce el urma să caute disperat un răspuns. Mulțumită de plan, ieși din nou pe coridor.

- O îmbunătățire, zise lejer Alexander și îi luă brațul înainte ca ea să se poată feri.

- Mulțumesc. Cred că trebuie să vorbim.

- Bună idee. Împinse ușa culiselor și o conduse afară. Putem să ne plimbăm un pic cu mașina înainte de a merge acasă.

- Nu este nevoie. Nu durează mult.

- Sunt sigur că este mai mult decât necesar să iei o gură de aer proaspăt după ce ai stat închisă toată ziua.

Când deschise ușa Mercedesului argintiu, Eve se opri.

- Ce e asta?

- Mașina mea.

- Dar nu are șofer.

- Ai dori să îmi vezi carnetul de conducere? Când ea continuă să ezite, el zâmbi. Eve, nu te temi să fii singură cu mine, nu-i așa?

- Sigur că nu. Încercă să pară indignată, dar privi neliniștită peste umăr. Două gărzi de corp, solide și lipsite de expresie, stăteau lângă mașina din spatele lor. Și apoi, nu ești niciodată cu adevărat singur.

Alexander urmări direcția în care se îndrepta privirea ei. Senzația rapidă de constrângere nu i se citi în ochi.

- Din nefericire, va fi nevoie și de altceva, nu numai de aer proaspăt.

Sentimentele nu i se citiră în ochi, nu i se văzură pe chip, însă ea avu senzația că putea să le simtă în glasul lui.

- Urăști lucrul acesta.

El privi înapoi, surprins și foarte îngrijorat de faptul că ea văzuse ceea ce el încercase să ascundă cu atât de multă grijă.

- Este o pierdere de timp să urăști ceva ce este necesar.

Alexander îi făcu semn cu mâna să intre în mașină, închise ușa în urma ei și trecu prin spatele mașinii pe partea cealaltă. Nu privi spre gărzi și nici nu trădă în vreun fel faptul că le-ar fi văzut.

Centura de siguranță, șopti el în timp ce pornea motorul.

- Poftim? Ah. Eve se opri din a-și repeta monologul și trase centura. Mi-a plăcut întotdeauna să mă plimb cu mașina prin Cordina, începui ea. „Fii prietenoasă”, se sfătui pe ea însăși. „Fii calmă, apoi ochește și trage când se așteaptă mai puțin.” Este un oraș atât de frumos. Nu există zgârie-nori, nici cutii din oțel și sticlă.

- Continuăm să ne opunem unui anumit gen de progres. Se strecură cu ușurime în traficul lejer. Mai multe lanțuri hoteliere au încercat de câteva ori să facă

presiuni asupra noastră pentru a construi aici stațiuni. Sunt, desigur, și avantaje: creșterea numărului locurilor de muncă, dezvoltarea turismului.

- Nu. Ea clătină din cap în timp ce studia orașul. Nu ar merita niciodată.

- Asta vine din partea fiicei unui constructor?

- Ceea ce a construit și locurile în care a construit tata au fost, în general, un lucru bun. Hustonul este... Hustonul este diferit. Un oraș ca acela are nevoie de dezvoltare.

- Sunt unii membri în consiliu care consideră că și Cordina trebuie să se dezvolte.

- Se înșală. Se întoarse către el. Evident, și tatăl tău este de aceeași părere. Dar tu? Când îți va veni rândul, le vei permite să sape în stânci?

- Nu. Se îndepărtă de oraș și o luă spre mare. Unele lucruri sunt menite să crească natural. Palatul este cea mai înaltă clădire din țară. Atâta timp cât acolo va locui un membru al familiei Bisset, așa va rămâne.

- Asta e orgoliu?

- Este moștenire.

Iar ea putea să accepte asta.

- Suntem atât de diferiți, zise ea, mai mult pentru ea însăși. Vorbești despre moștenire, și prin asta înțelegi sute de ani de responsabilitate și de tradiție. Când eu mă gândesc la moștenire, mă gândesc la afacerea tatălui meu și la durerea de cap pe care va trebui să și-o asume cineva într-o zi. Sau mă gândesc la vasul Fabergé al mamei mele. Pentru mine, și cred că și pentru marea majoritate a americanilor, moștenirea reprezintă un lucru tangibil. O poți ține în mâini. Pentru tine, este mai degrabă o nebuloasă, dar de o sută de ori mai plină de constrângeri.

Pentru câteva momente, el nu spuse nimic. Ea nu avea cum să știe cât de mult îl afectaseră vorbele, empatia de care dădea ea dovadă.

- Înțelegi mai bine decât mă așteptam.

Privi iute către el și la fel de iute își feri privirea. Nu își putea permite să fie emoțională. Nu îndrăznea să permită asta.

- De ce faci asta?

- Ce fac?

- Mă plimbi pe malul mării, vii la teatru? De ce m-ai sărutat în felul acela?

- În ce fel?

Dacă nu s-ar fi simțit atât de abătută, poate că ar fi izbucnit în râs.

- În fine. De ce m-ai sărutat?

El cugetă în timp ce căuta un loc mai retras lângă dig.

- Cel mai evident răspuns este că mi-am dorit să o fac.

- Nu este deloc evident. Nu ai dorit niciodată asta înainte.

- Femeile nu sunt chiar atât de perspicace pe cât ar vrea ele ca lumea să creadă. Opri mașina, opri motorul și își puse cheile în buzunar. Am dorit asta din prima clipă în care te-am văzut. Ai vrea să ne plimbăm?

În timp ce ea rămase locului uimită, el coborî și veni să îi deschidă ușa.

- Trebuie să îți desfaci centura de siguranță.

- Nu este adevărat.

- Mă tem că este dificil să faci o plimbare pe plajă dacă rămâi prinsă de scaunul unei mașini.

Eve se chinui cu încuietoarea, apoi sări afară din mașină.

- Mă refeream că nu este adevărat ceea ce tocmai ai spus. Abia dacă te uitai la mine, iar, când o făceai, era doar pentru a te încrunta.

- Te-am privit foarte mult.

O luă de mână și începu să meargă spre nisip. Degetele ei erau țepene în mâna lui, împotrivindu-se. El ignoră sentimentul. Pentru el, era mai ușor atunci când

ea dădea înapoi, îl provoca să îi dejoace planurile. Unicul moment în care ea se predase total îl îngrozise.

- Îmi place plaja mai mult pe timpul serii, când turiștii au plecat să se schimbe pentru cină.

- Este absurd.

Zâmbetul lui era prietenesc și mai dulce decât își amintea ea să îl fi văzut vreodată.

- Este absurd să preferi o plajă liniștită?

- Mi-aș dori să nu îmi mai răstălmăcești vorbele în felul acesta. Eve își eliberă mâna și se dădu înapoi câțiva pași. Nu știi ce fel de joc faci.

- Ce gen ți-ar plăcea?

Rămăsese unde se afla, mulțumit, chiar ușurat să îi vadă confuzia. Într-un fel, făcea să fie cumva mai ușor să se apropie de ea fără să facă un pas.

- Alexander, nu ai petrecut o groază de timp privindu-mă. Știi asta pentru că...

Se întrerupse brusc, consternată de faptul că era cât pe ce să admită că era cu gândul numai la el.

- Pentru că?

- Pur și simplu știi. Încheie subiectul cu un semn din mână și porni către apă. Nu înțeleg de ce te-ai hotărât dintr-odată că îți par atrăgătoare, disponibilă ori mai știi eu cum.

- Faptul că te găsesc atrăgătoare nu a venit din senin.

Îi puse o mână pe umăr și, cu cea mai mică presiune posibilă, o sili să se întoarcă. Soarele avea să apună în curând. Îl putea vedea în spatele lui, împrăștiind o lumină aurie. Nisipul de sub picioarele ei era alb și rece, dar descoperi, în timp ce îl privea fix, că era departe de a fi solid.

- Dacă ești sau nu disponibilă nu mai are importanță. Te doresc. Făcu o pauză, lăsându-și mâna să îi lungească pe umăr până pe talie. Am descoperit că asta contează mult mai mult.

Ea se cutremură și își încrucișă brațele peste piept. Ochii îi erau acum la fel de albaștri ca marea, dar mult, mult mai neliniștiți.

- Și, pentru că ești prinț, poți avea tot ceea ce dorești.

Briza îi suflă părul peste degetele lui. El uită de plajă, de gărzile de corp, de soarele care încă nu apusese.

- Pentru că sunt prinț, îmi este mai greu să am ceea ce doresc. Mai ales atunci când ceea ce vreau este o femeie.

- O americană.

Respirația îi era rapidă, neregulată. Ar fi fost atât de ușor să nu pună la îndoială, ci să accepte. Își dorea să accepte, să se lase în brațele lui, poate chiar să pătrundă în inima lui. Conștientizarea faptului că asta era ceea ce își dorea cel mai mult schimbă totul și complică întrebările.

- O femeie care își câștigă existența în teatru. Fără rang, fără origini nobile. Nu la fel de potrivită pentru o aventură amoroasă ca o altă aristocrată, o altă europeană.

- Nu. O spuse simplu și privi cum în ochii ei se vedea că fusese rănită. Dar nu putea minți. Pentru unii membri ai consiliului, pentru anumiți oficiali de rang înalt, nu ar fi un lucru potrivit dacă numele meu ar fi legat de al tău. Le place mai mult să mă vadă socializând cu o femeie care are titlu ori descendență.

- Înțeleg. Ridică mâna și o îndepărtă pe a lui de pe ceafa ei. Deci ar fi mult mai... cu tact dacă aș accepta o relație clandestină.

Mânia înăspri chipul lui, care deveni neînduplecat. Nimeni care l-ar fi văzut în clipele acelea nu ar fi crezut că putea zâmbi atât de dulce.

- Nu cred că ți-am cerut să te porți cu tact.

- Nu, încă nu ai ajuns la asta. Era la un pas de-a izbucni în plâns. Recunoașterea acestui lucru o uimi, o umili. Umiliința o făcu să își îndrepte spatele și să își

păstreze ochii uscați - atât de uscați, încât o dureau. Ei bine, mulțumesc pentru ofertă, Excelență, dar nu sunt interesată. Atunci când mă culc cu un bărbat, o fac fără rușine. Atunci când am o relație cu un bărbat, este în mod deschis, în fața tuturor.

- Sunt conștient de lucrul acesta.

Începuse să își dea frâu mâniei, dar cuvintele lui o întrerupseră.

- Ce vrei să spui, mai exact?

- Ai fost foarte deschisă în ceea ce privește relația ta cu fratele meu. Nu mai era nici urmă de zâmbet și nici un semn de furie. Ochii lui erau lipsiți de expresie și întunecați. Se pare că nici în cazul acela nu a existat rușine.

Simți întâi confuzia, apoi o străfulgerare, după aceea lumina înțelegerii. Pentru că era mai sigur decât să se lase rănită, Eve își permise să fie cuprinsă de furie.

- Deci despre asta era vorba. O rivalitate frățească, o curiozitate în privința gusturilor fratelui tău. La ce te-ai gândit, Alex? Că el a avut partea lui și acum ți s-a năzărit să vezi și tu despre ce a fost toată agitația?

El rămase acolo unde se afla, știind că nu avea curaj să facă un pas spre ea.

- Ai grijă.

Terminase de mult cu grijile și prudența, dar nu își terminase vorbele.

- Să te ia naiba! Oi fi tu un aristocrat, un prinț, un conducător, dar dincolo de toate astea ești la fel de prost ca orice alt bărbat, și nu voi sta aici să mă explic ori să justific relația mea cu Bennett unui neghiob. Ai putea să iei lecții de la el, Alex. El chiar are inimă și o afecțiune autentică pentru femei. Nu le consideră trofee pe care să le dea din mână în mână.

- Ai încheiat?

- Ah, chiar mai mult. Îți sugerez să discuți cu Bennett, Excelență, dacă dorești să afli care îmi sunt... calitățile și defectele. Sunt sigură că vei fi fascinat.

- Ceea ce simțeam pentru tine nu avea nici o legătură cu Bennett - și, în același timp, avea toate legăturile posibile cu el. Te conduc înapoi.

Porni spre mașină. Cele două gărzi de corp, care păstraseră o distanță discretă, se urcară într-a lor.

capitolul 6

- Ethel, îmi mai trebuie un furou alb pentru Cat.

Cu carnetelul în mână, Eve controla costumele, fiecare obiect pe rând, alături de garderobieră.

- Furou alb. Măsura treizeci și patru.

- Nu prea decoltat. Vreau puțină subtilitate.

- Un furou alb subtil. Măsura treizeci și patru.

Eve chicoti, dar continuă să verifice garderoba pentru prima piesă.

- Să ne menținem în buget. Să fie de nailon - atâta timp cât pare de mătase.

- Vrea un miracol.

- Întotdeauna. A, și lărgeste sacourile lui Big Daddy cu, să zicem, trei centimetri. Voi dori ca lui Jared să îi pui mai mult burete.

Ethel mesteca guma în timp ce își nota instrucțiunile. Era garderobieră de douăzeci și doi de ani. Putea să facă ceva de-a dreptul uimitor în patruzeci și cinci de minute.

- Dacă actorii continuă să mănânce cum au făcut-o aseară, nu vei mai avea nevoie de bureți.

- Intenționez să am grijă și de asta.

- Nu m-am îndoit nici o clipă. Ethel își coborî ochelarii pe vârful nasului și o privi pe Eve pe deasupra lor. Cineva ar trebui să aibă grijă de tine. Ai renunțat la somn?

- Așa se pare. Pipăi două costume pentru copii. S-ar putea ca acestea să trebuiască să fie modificate. Măine voi ține o audiție pentru copii. Să ne rugăm să găsim doi care să joace niște monștri afurișiți.

- Am eu vreo doi pe care sunt gata să îi dau cu împrumut. Gabriella păși în garderobă.

- Brie, speram că vei reuși să treci pe aici.

Punându-și carnețelul sub un braț, Eve o îmbrățișă cu celălalt.

- Aș fi trecut ieri, dar am avut patru programări la dentist, două tunsori și o întâlnire cu o comisie bugetară incredibil de zgârcită.

- Doar o altă zi de strălucire și recreere. Prințesă Gabriella, v-o prezint pe domnișoara Ethel Cohen, cea care face miracole cu un ac și un fir de ață.

Ethel făcu o plecăciune stângace.

- Maiestate.

- În Cordina, „Excelență“ este de ajuns. Zâmbind, Gabriella îi întinse mâna. Atât de multe costume. Cercetă rafturile, tăvile și cutiile pline de accesorii, apoi pipăi un șirag de mărgele de sticlă până când simți că Ethel se mai liniștise. Cum Dumnezeu reușiți să țineți socoteala tuturor lucrurilor ăstora?

- Am un sistem, Excelență. Atâta timp cât pot să împiedic anumite persoane să mi-l dea peste cap.

O privi pe Eve cu ochii mișiți.

- Doar verific, mormăi Eve. Nu ating nimic.

- Deocamdată, zise Ethel cu jumătate de gură.

- Te-am auzit spunând că cineva ar trebui să aibă grijă de Eve?

- Da, doamnă... Excelență. Este prea agitată și nu doarme cum trebuie. Aș fi recunoscătoare oricui ar putea să mi-o ia de pe cap pentru o vreme.

- Ce mai respect primește producătorul pe aici!

- Adeseori, îngrijorarea este mai importantă, comentă Gabriella. Cred că te pot ajuta, domnișoară Cohen. Am douăzeci de minute libere. Eve, mi-ar plăcea foarte mult o ceașcă de cafea.

- Brie, sunt ocupată până peste cap...

- Aș putea să mă folosesc de rang.

Eve oftă șuierând.

- Și ai face-o. Bine, dar va trebui să ne mulțumim cu cincisprezece minute și să fie în biroul meu.

- Destul de corect.

Brie o luă de braț pe Eve, apoi privi peste umăr și îi șopti „douăzeci“ lui Ethel.

- Și cum se face că ai douăzeci de minute libere în mijlocul zilei?

- Noroc chior. Dacăca este cu copiii la fermă, Reeve are o conferință cu tata și cu Alex, iar persoana pe care trebuia să o întâlnesc în după-amiaza aceasta a luat un virus.

- Nu pari compătimitoare.

- Sunt ușurată. Nu ai idee cât este de plictisitor să stai degeaba și să mănânci sendvișuri cu măcriș - nesuferite lucruri - și să pui la cale o strângere de fonduri cu o femeie care are mai multe aere decât imaginație. Dacă sunt foarte norocoasă, virusul o să țină trei sau patru zile, și pot să pun totul la punct fără ea.

- Că tot ai pomenit de nesuferit. Ei bine, aici, cum se spune în State, se încheie povestea.

Deschise ușa biroului și îi făcu semn Gabriellei să intre.

- Destul de potrivit, hotărî Gabriella, dând o raită. Dar ai nevoie de niște flori proaspete și de ceva care să înlocuiască tabloul acela hidos.

- Nici măcar nu am observat. Este mai important faptul că am primit un aparat de cafea. Eve apăsă butonul. Va fierbe într-un minut.

Gabriella își puse geanta pe birou și se îndreptă alene spre fereastră.

- Păcat că nu ai o priveliște mai bună.

- Nu credeam să existe o priveliște urâtă în Cordina. Gabriella trase draperia la loc, apoi se întoarse.

- Știi, Eve, când l-am lăsat pe Reeve, am dat o fugă acasă. Alexander are ochii goi, exact ca ai tăi.

Eve merse să se ocupe de cești și de farfurioare.

- Presupun că are multe pe cap.

- Nu încapе îndoială și că este vorba despre ceva mai mult decât afaceri de stat. V-ai certat?

- Am avut un schimb de cuvinte. O vrei neagră ori cu puțin lapte din acesta groaznic?

- Neagră. Gabriella așteaptă ca Eve să toarne și să îi dea ceașca. Ai dori să vorbim despre asta?

- Este fratele tău.

- Iar tu ești prietena mea. Fără să guste, Gabriella se așeză și puse ceașca pe marginea biroului. Vă iubesc pe amândoi destul de mult încât să pot, cred, să fiu obiectivă. Ți-a dat bătăi de cap?

- Nu. Eve sorbi îndelung. A fost imposibil.

- Specific lui Alex. Nu putu să își ascundă urma unui zâmbet. În apărarea lui trebuie să spun că nu încercă să fie imposibil, ci pur și simplu este. Ce a făcut?

Eve își termină cafeaua, apoi se ridică imediat ca să își toarne încă una.

- M-a sărutat.

Gabriella ridică dintr-o sprânceană, își încreți buzele și cugetă.

- Nu mi se pare un lucru chiar atât de groaznic.

- Haide, Brie, vorbesc despre Alexander cel Corect. Și nu e doar că m-a sărutat, adăugă ea, pentru că suna atât de nebunește rostit cu voce tare. A încercat să mă seducă.

- Nu îmi vine să cred că i-a luat atâta timp. Văzând expresia lui Eve, Gabriella ridică mâna și o flutură neglijent. La urma urmelor, Eve, Alex o fi el un idiot, dar nu e nici pe departe prost. Îmi e greu să cred că ai fost șocată.

- Am fost șocată. Apoi, cu o grimasă, Eve cedă. Bine, poate că nu am fost șocată, dar am fost surprinsă.

- I-ai răspuns la sărut?

Dacă „el“ ar fi fost oricine altcineva, ar fi izbucnit în râs.

- Pe bune, Brie, asta nu are chiar nici o importanță.

- Ba nu, tocmai asta e important, dar în același timp nu e treaba mea.

- Nu am vrut să spun asta.

- Chiar dacă nu ai vrut, ar fi trebuit, îi zise Gabriella în timp ce gusta din cafea. Totuși, dacă ești supărată pe Alex, cred că mai este ceva, pe lângă sărut.

Încercă să șadă locului, apoi se ridică și se plimbă prin încăpere. Nimic nu părea în regulă, se gândi ea. Nimic nu se potrivea.

- M-a sărutat doar din cauza lui Bennett.

În timp ce Eve umbla prin cameră de colo-colo, Gabriella puse din nou cafeaua jos.

- Nu îmi place să fac pe proasta, dar ce are a face Bennett cu legătura dintre tine și Alex?

- Ca orice bărbat, mormăi Eve plimbându-se în sus și în jos. Cămașa ei largă flutura în jurul șoldurilor la fiecare mișcare. Își spusese că nu avea să se mai gândească la asta nici o clipă. Își promisese că, și dacă avea să se gândească la asta, nu avea să se necăjească. Cam atât cu promisiunile. Făcu semn cu ceașca și aproape vărsă cafeaua. Ca un băiețel care dorește o minge roșie, strălucitoare, doar pentru că aparține unui alt băiețel. Ei bine, nu sunt o minge roșie. Trânti ceașca pe farfurioară. Nu aparțin nimănui.

Gabriella lăsă liniștea să atârne în aer preț de un moment, apoi încuviință alene din cap.

- Cred că înțeleg ce spui. Oprește-mă dacă mă înșel. Ai impresia că Alex a încercat să te seducă pentru că el crede că Bennett a făcut-o deja.

- Bingo!

- Eve, e absurd.

- Sigur că da. I-am spus și lui Alexander același lucru, doar că în termeni mai grafici.

- Nu, nu, nu. Din cale-afară de amuzată, Gabriella râse de aprobarea plină de indignare a lui Eve. Mă refer la faptul că este absurd să crezi că Alex și Ben s-au luptat vreodată pentru superioritate. Pur și simplu, nu le stă în fire.

Nu era înțelegerea pe care contase. „Famiiliile se țin unite”, își reaminti ea, dar Gabriella era femeie. Dorea reacția unei femei.

- Cum explici faptul că a zis că m-am culcat cu Ben?

- Alex a spus asta?

- Da, a spus-o. Crezi că mi-am imaginat?

Amuzamentul se transformă în îngrijorare.

- Nu, sigur că nu. M-am gândit că poate ai înțeles greșit ceva din ceea ce a făcut ori a spus. Îngrijorarea plană un moment, apoi se stinse. Și cred asta în continuare.

- A fost foarte clar, Brie. Alex crede că eu și Ben... Lăsă nerostit faptul evident în timp ce cugetă. Poate că toată lumea crede asta.

- Oricine vă vede pe tine și pe Ben împreună și vă cunoaște înțelege că între voi nu este nimic mai mult decât afecțiune și prietenie. Se opri, și buzele îi zvâcniră un pic. Oricine care vede bine.

- Te rog să mă ierți dacă nu găsesc lucrul acesta la fel de amuzant cum ți se pare ție.

- Nu pot decât să mă bucur de faptul că Alexander are o relație cu o femeie pe care o respect și la care țin.

- Nu avem nici o relație.

- Hmm.

- Nu spune hmm - îmi amintești de Chris.

- Bun, asta înseamnă că te vei gândi la mine ca la o soră și vei asculta de sfatul meu.

Fu rândul lui Eve să se amuze.

- Chris ar fi prima care ți-ar spune că rareori ascult de sfaturi.

- Atunci, fă o excepție. Eve, știu cum este să ai sentimente față de cineva care pare total nepotrivit pentru tine.

- Nu am spus niciodată că aș avea sentimente față de el, zise ea încet. Dar să presupunem, de dragul discuției, că aș avea. Alexander este total nepotrivit pentru mine. Mai mult decât atât, eu nu sunt potrivită pentru el. Am o carieră, una care este importantă pentru mine. Am legături cu o altă țară. Îmi place să fac lucrurile când și cum doresc, fără să mă gândesc cum ar putea părea în ochii presei. Nu m-am împăcat niciodată cu regulile, lucru pe care l-am dovedit fiind un dezastru la școală. Alexander trăiește după reguli. Este nevoit să o facă.

- Așa este. Gabriella aprobă din cap în timp ce sorbi din cafea. Știi, Eve, argumentele tale sunt perfect valabile.

- Da? Avu o senzație ușoară de gol în stomac. Își adună curajul și vorbește cu și mai multă fermitate. Da, chiar sunt.

- Am spus că înțeleg, și chiar așa este. Argumentele au fost aproape identice și exact la fel de valabile și în privința bărbatului față de care aveam sentimente.

Eve își mai turnă cafea. Se gândește că parcă trăia cu cafeină.

- Și ce ai făcut?

- M-am măritat cu el.

Eve se forță să își înăbușe zâmbetul și se lasă să cadă pe marginea biroului său.

- Mulțumesc.

Gabriella își puse cafeaua deoparte, observând faptul că, în timpul în care ea băuse una, Eve băuse trei. Iar cafeaua, se gândește, nu avea să îi liniștească nervii prietenei sale. Dragostea îi devasta pe oameni, indiferent de cât de puternici pretindeau ei a fi. Nu trecuse prea mult timp de când se aflase și ea, la rândul ei, în haosul creat de nevoia de a iubi și de a se teme să o facă.

- Îl iubești pe Alex?

Iubire. Cel mai puternic cuvânt de șase litere. Ar fi fost ușor să nege. Sinceritatea ar fi cerut un efort un pic mai mare. Eve simți că Gabriella merita să știe adevărul.

- Nu mi-am îngăduit să mă gândesc la asta.

- Gândirea nu prea are de-a face cu iubirea. Dar nu voi mai pune presiune asupra ta.

Afecțiunea îi traversă întreaga ființă când se aplecă să atingă mâna Gabriellei.

- Brie, tu nu ai putea niciodată să pui presiune asupra mea.

- Ba da, aș putea, zise grăbit Gabriella. Și este tentant. În loc de asta, îți voi spune să încerci să îți amintești de faptul că Alex a fost nevoit să muncească din greu pentru a-și construi o armură sub care să își ascundă

emoțiile. Patria are nevoie de un conducător puternic, cu capul pe umeri. Nu este întotdeauna ușor, nici pentru el și nici pentru oamenii care îi sunt aproape.

- Brie, nu sentimentele mele față de Alex sunt cele care contează.

- Pentru aceia dintre noi care ne putem alege propriile destine, sentimentele sunt întotdeauna cele mai importante.

- Mi-aș dori să fie atât de simplu.

Dacă ar fi fost, ar fi putut deschide ușa, chiar și doar pentru o clipă, și și-ar fi examinat propriile sentimente, propriile dorințe, față în față. Nu îndrăznește să o facă. Ar fi putut fi mult mai mari și mai puternice decât ea. Era o chestiune de autoapărare, își spuse. Ori de încredere în sine. Nu dorea să se gândească la asta ca la o problemă de supraviețuire.

- Brie, oricât de mult aș ține la familia ta, nu îmi permit să mă implic emoțional cu cineva care trebuie să pună patria și datoria înaintea mea. Pare egoist, dar...

- Nu, pare uman.

- Apreciez asta. Știi, dacă... Se întrerupe, căci telefonul de pe biroul ei sună. Nu, nu pleca, zise ea când Gabriella dădu să se ridice. Așteaptă o clipă. Alo?

- Eve Hamilton?

- Da.

- Ești apropiată de familia regală. Dacă te interesează binele lor, spune-le să ia aminte.

Glasul o înfioră la fel de tare ca vorbele. Era mecanic, lipsit de gen.

- Cine sunteți?

- Un iubitor al dreptății. Un avertisment. Nu va fi decât unul singur. Dacă François Deboque nu este eliberat din închisoare în patruzeci și opt de ore, unul dintre membrii casei regale din Cordina va muri.

Cu plămâni rămași fără aer, Eve o săgetă pe Gabriella cu o privire. Prietenii ei, familia ei. Amenințarea nu era făcută împotriva unui titlu fără chip, ci împotriva unor oameni pe care ea îi iubea. Strânse telefonul

cu mai multă putere și se forță să alunge groaza care o stăpânea.

- Doar un laș face amenințări în mod anonim.

- Un avertisment, o corectă glasul. Și o promisiune.

Patruzeci și opt de ore.

Țăcănitul tăcut răsună iar și iar în capul lui Eve chiar și după ce puse telefonul în furcă.

Teamă. Pentru că o putea simți, Gabriella se ridică și puse o mână pe a lui Eve.

- Ce s-a întâmplat?

Când își putu îndrepta din nou atenția asupra Gabriellei, Eve îi văzu încordarea, în ciuda încercării prințesei de a rămâne calmă. Influențată de asta, se ridică iute.

- Unde sunt gărzile tale de corp?

- Pe coridor.

- Mașina ta este afară?

- Da.

- Ai șofer?

- Nu, am condus singură.

- Trebuie să mergem la palat. Cred că una din gărzile tale ar trebui să meargă cu noi în mașină. Îți voi explica pe drum.

În biroul prințului Armand se aflau trei bărbați care sedeau la o discuție tensionată. În încăpere plutea fumul, al cărui miros se lua la întrecere cu cel al florilor proaspete și cel de piele veche. Adesea, încăperile preiau starea celui care le ocupă. Aceasta trăda putere în mod tăcut și de netăgăduit. Deciziile care erau luate aici erau rareori luate în grabă și niciodată influențate de emoții. Deciziile luate aici nu puteau fi regretate odată ce flăcărilor mâniei ori meandrele nefericirii aveau să ia sfârșit.

Prințul Armand stătea în spatele biroului său și asculta spusele ginerelui său. Reeve MacGee era un bărbat pe care îl respecta și în care avea încredere. Era prieten, era parte din familie, și, pe deasupra, experiența lui Reeve în aplicarea legislației și în serviciile secrete îl făcea de neegalat ca sfătuitor. Deși refuzase orice ofertă de titluri ori de poziții în aparatul de stat, Reeve fusese de acord

să lucreze, în liniște, pe post de consultant de securitate pentru familia regală.

- Nu prea mai este nimic de făcut pentru a îmbunătăți securitatea aici, la palat, fără a face o declarație publică.

- Nu doresc să fac nici o declarație publică. În timp ce vorbea, Armand plimbă o piatră albă, lucioasă, dintr-o mână în cealaltă. Ce se întâmplă cu ambasada?

- Securitatea a fost întărită acolo, desigur. Dar am impresia că, doar dacă nu cumva te afli în Paris, nu vor fi probleme acolo.

Armand acceptă asta cu o ușoară înclinare a capului. Știa că el fusese ținta în Paris și trăia știind că un alt bărbat murise în locul lui - și avea să fie pentru totdeauna conștient de acest lucru.

- Și?

Reeve nu avea nevoie de nimic altceva ca să își dea seama că prințul se referise la Deboque.

- Securitatea în închisoare este excelentă. Cu toate astea, indiferent de cât de strictă ar fi securitatea, nimic nu îl poate împiedica pe Deboque să dea ordine. Corespondența lui poate fi cenzurată, desigur, dar este mult prea isteț ca să scrie ceva incriminator. Are dreptul la vizite.

- Atunci, suntem de acord că incidentul din Paris și incidente mai mici, mai puțin tragice, care au avut loc în ultimii ani sunt opera lui Deboque.

- El a pus bomba, exact la fel cum tot el a orchetat furtul diamantelor Lorimar din muzeu, cu doi ani în urmă. Încă se ocupă de traficul de droguri chiar și în timp ce se află în celula lui. În trei ani - doi, dacă reușește să fie eliberat condiționat -, va fi din nou pe străzi.

Așa era justiția. Așa era legea.

- Asta dacă nu cumva reușim să demonstrăm faptul că, la ordinele sale, Seward a fost ucis.

- Așa este. Însă dovada nu va veni cu ușurință.

- Stăm aici și vorbim despre întărirea securității. Doar măsuri defensive. Alexander își strivi țigara într-o

aglomerare de hârtii și tutun, dar glasul îi era calm. Unde este ofensiva noastră?

Armand ținu piatra albă încă un moment, apoi o așază pe birou. Îl înțelegea pe Alexander mai bine decât oricine: furia bine ținută în frâu, emoțiile încontinuu blocate. Un tată putea simți regret chiar și atunci când simțea mândrie.

- Ai o sugestie?

- Cu cât stăm mai mult și nu facem nimic în afară de a ne apăra, cu atât are mai mult timp la dispoziție pentru a-și face planuri. Legea îi dă dreptul să aibă vizitatori. Știm că oricine merge la Deboque are legături cu Deboque. De fiecare dată când rostea numele, îi rămânea un gust amar pe limbă. Sunt sigur că Reeve ne poate da un raport cu absolut fiecare vizitator care l-a văzut în ultimii șapte ani. Privi către cumnatul său și primi o încuviințare din cap. Știm cine sunt aceștia, ce sunt și unde se află. Nu ar fi timpul să folosim mai în forță faptul că știm lucrurile acestea?

- Se află sub supraveghere, îi reaminti Armand.

- Faptul că membrii cunoscuți ai grupării lui Deboque s-au aflat sub supraveghere nu l-a ajutat cu nimic pe Seward. Durerea era încă vie și la fel de meticolos ținută sub control, atât de tată, cât și de fiu. Tăcerea atârna un moment în aer, fiind întreruptă doar de clinchetul și de flacăra brichetei lui Reeve. Avem nevoie de cineva în interior.

- Alexander are dreptate. Reeve suflă un nor de fum. Este un lucru la care m-am gândit și eu destul de mult. Problema este să găsim agentul potrivit, pentru ca apoi să îl infiltrăm. Ar putea dura luni de zile să ne infiltrăm în organizația lui Deboque.

- Lui i-a luat puțin timp să își introducă femeia pe postul de secretară a Gabriellei.

După șapte ani, resentimentul lui Alexander nu slăbise, ci doar evoluase într-o nevoie mocnită de a se răzbuna.

Reeve pricepu, făcu semn că înțelege, apoi clătină din cap.

- Este mai ușor să falsifici un pașaport, un trecut, înregistrări decât este să obții o poziție de încredere alături de un bărbat ca Deboque. Acum, se află în închisoare numai și numai datorită eforturilor concentrate timp de cinci ani ale Interpolului.

- Și totuși, încă trage sforile, murmură Armand.

- Și totuși, încă trage sforile. Reeve luă cafeaua rece doar ca să își spele gustul frustrării din gură. Chiar și după ce am reuși să introducem pe cineva, ar mai dura o perioadă până când persoana respectivă să obțină o poziție de încredere. Avem nevoie de cineva care să poată depune mărturie că Deboque însuși a dat un ordin.

Alexander se ridică, simțind nevoia de a face câțiva pași pentru a scăpa de excesul de energie care rezulta din faptul că își înăbușea setea de a acționa. La nivel intelectual, știa că Reeve avea dreptate. Ca să îl distrugă definitiv pe Deboque era nevoie de timp și de răbdare. Dar la nivel emoțional... Dorea răzbunare, satisfacția sinistru de dulce adusă de ea. Acum, ca întotdeauna de altfel, nu avea de ales și trebuia să își pună dorințele pe planul doi, după nevoi.

- Ai pe cineva în minte?

Reeve își scutură țigara.

- Voi avea într-o săptămână.

- Și între timp?

- Între timp, sugerez să continuăm să ne întărim securitatea, să îi păstrăm sub supraveghere pe oamenii lui Deboque și să ne pregătim pentru următoarea lui mișcare. Va veni. I se adresă mai întâi lui Alexander, apoi își mută privirea, rece și calmă, înspre Armand. Și va veni curând.

Armand încuviință din cap.

- Te voi lăsa pe tine să îl contactezi pe Jermaine de la ambasada din Paris. Poate că mâine voi putea obține un raport al conversației tale cu Linnot despre securitatea palatului.

- Mâine.

- Bun. Acum, permite-mi să întreb ce mai fac nepoții mei.

Armand zâmbi, și în ochii lui era căldură. Umerii nu i se relaxară însă.

- Sunt niște împielitați.

Râsetul apăru în semn de apreciere și, în același timp, de ușurare.

- Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Poate, într-o zi, cea mai mare îngrijorare a noastră va fi aceea că Dorian a săpat toată grădina de legume.

Lovitura în ușă veni iute și cu putere. Întreruperea îl făcu pe Armand doar să ridice ușor din sprâncene, trupul rămânându-i rigid. Pentru că Alexander era deja în picioare, Armand îi făcu semn să deschidă. În momentul în care ușa fu deschisă, Eve păși înăuntru.

El observă imediat pielea albă ca gheața, ochii peste măsură de largi. În timp ce stătea în fața ei, pe jumătate blocându-i calea, pe jumătate protejând-o, îi auzi respirația ieșindu-i precipitat printre buze.

- Alexander.

Îl atinse, pentru că nevoia și gestul ei erau normale. El era în siguranță. Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru asta chiar dacă gândul la ceea ce ar fi putut să se întâmple îi întoarse stomacul pe dos.

Gabriella puse o mână pe brațul ei.

- Trebuie să vorbim cu tata. Unde este Bennett?

- În Le Havre, până mâine.

Alexander nu avea nevoie de nici o explicație. Privirea lui Eve și tonul vocii surorii lui fură de ajuns. Fără nici o vorbă, se dădu înapoi pentru a le permite să intre.

Eve uită de protocol și de saluturile oficiale și se grăbi să înainteze. Merse direct la biroul lui Armand. Aceasta se ridicase, dar, cu toată agitația care pusese stăpânire pe ea, Eve putu observa că o făcuse ca prinț, nu ca prieten.

- Excelență, am primit un telefon la centru cu doar câteva minute în urmă. Trebuie să îl eliberați pe Deboque din închisoare în patruzeci și opt de ore.

Voalul îi acoperi ochii - Eve putea să jure că văzuse cum i se așterne pe ochi.

- Este o cerere ori un sfat?

Înainte ca Eve să poată vorbi, Gabriella își puse din nou o mână pe brațul ei.

- A fost dat un ordin prin intermediul lui Eve. I s-a spus că, dacă Deboque nu va fi eliberat, unul dintre membrii familiei regale va muri.

„Unde e emoția?” se întrebă Eve privind-l pe prinț. „Unde e teama pentru familia lui, pentru el însuși?” Acesta o privi calm, apoi îi făcu semn să ia loc.

- Alexander, cred că lui Eve i-ar prinde bine un pahar de coniac.

- Excelență, vă rog, nu pentru mine trebuie să vă faceți griji. Nimeni nu mă amenință pe mine.

- Te rog, ia loc, Eve. Ești foarte palidă.

- Nu... Dar ușoara creștere a presiunii degetelor Gabriellei pe brațul ei îi opri protestul. Alungă vorbele disperate cu o respirație îndelungă și încercă din nou. Excelență, nu cred că a fost o amenințare goală. Dacă în două zile de acum Deboque încă se află în închisoare, va avea loc o tentativă de asasinare a unuia dintre voi.

Alexander îi puse în mâini un pahar de coniac. Ea își ridică privirea și, pentru un moment, uită de existența tuturor celorlalți aflați în încăpere. „Ai putea fi tu”, se gândi, cuprinsă brusc de un val de groază. Dacă el ar fi fost ucis, viața ei ar fi luat sfârșit.

Imediat ce gândul luă naștere, urmă șocul. Obrajii deja palizi i se albiră complet. Își feri iute privirea pentru a privi țintă la coniacul din pahar. Dar văzuse deja adevărul. Îl jubea, întotdeauna îl iubise, oricât de imposibil părea. Înainte, reușise să nege, să își reprime sentimentele. Acum, când el era în primejdie, sentimentele acestea goniră din inima în creierul ei.

- Eve?

Își apăsă ochii cu degetele și așteptă ca amețeaua să îi treacă.

- Îmi cer scuze, nu te-am auzit.

Glasul lui Reeve era plin de răbdare.

- Ar putea fi de ajutor dacă ne-ai spune cuvintele exacte pe care le-ai auzit în timpul convorbirii ori cel puțin cât de exact îți poți aminti.

- Bine. Fu de ajutor, cumva îi fu de ajutor să își forțeze mintea și să se îndepărteze de lucrurile mai puțin tangibile. Întâi, își sorbi coniacul, în speranța că avea să o liniștească. Mai întâi, el mi-a spus pe nume.

- Ești sigură că era un bărbat?

Se grăbi să răspundă, apoi se opri.

- Nu. Nu, nu sunt. Vocea m-a deranjat de la bun început, pentru că era atât de mecanică. Nu ca a unei mașinării, ci ca și cum ar fi fost trecută prin una.

- Este foarte posibil ca așa să fi fost, murmură Reeve. Continuă.

- A spus... ceva despre faptul că sunt apropiată de familia regală și că ar trebui să le zic să dea ascultare avertismentului. Când am întrebat cine este, a zis „un iubitor al dreptății“. Sunt sigură de asta. Apoi, a spus că nu va fi decât un singur avertisment. François Deboque trebuie să fie eliberat din închisoare în patruzeci și opt de ore, altfel un membru al casei regale din Cordina va muri. Își strânse buzele un moment, apoi bău din nou. I-am spus că doar un laș ar face avertismente în mod anonim.

Nu observă nici licărul de aprobare din ochii lui Armand care ședea și o privea și nici mâna pe care Alexander o pusese pe spătarul scaunului ei. Degetele lui îi mângâiau părul, și, chiar dacă ea nu simți asta, se liniști.

- El nu a făcut decât să repete faptul că era un avertisment, dar și o promisiune.

- Ce accent avea? o întrebă Reeve. American, european?

Ca pentru a-și obliga memoria să funcționeze, Eve își apăsă două degete pe tâmplă.

- Nu era nici un accent, nici unul notabil. Vocea era foarte egală și lentă.

- Apelul a venit din centrală?

Eve folosi paharul pentru a-și încălzi mâinile, în timp ce se uita din nou la Reeve.

- Nu știu.

- Ar trebui să putem verifica asta. Dacă s-au folosit o dată de Eve, ar putea-o face din nou. Aș dori să-i pun telefonul sub urmărire și să îi dăm o gardă de corp.

- Nu am nevoie de gardă de corp. Puse deoparte coniacul cu o aroganță plină de naturalețe care îl făcu pe Armand să o studieze din nou. Nimeni nu m-a amenințat pe mine. Excelență, pentru dumneavoastră sunt îngrijorată. Pentru dumneavoastră și familia dumneavoastră. Doresc să vă fiu de ajutor.

Armand se ridică din nou, dar de data aceasta ieși din spatele biroului. Punându-și ușor mâinile pe umerii lui Eve, îi sărută obraji.

- Grija ta vine din inimă. Draga mea, îți suntem recunoscători. Trebuie să ne îngădui ca și noi să procedăm la fel în privința ta.

- Dacă vă liniștește, voi accepta garda de corp.

Acceptarea ei plină de ciudă îl făcu să zâmbească chiar și în condițiile date. Nu era o lașă, nici o prostituată, ci avea sângele înfierbântat - ba era chiar încăpățânată -, ca propriii lui copii.

- Mulțumesc, îi zise el.

Dacă ea îi observase ironia, alesese să o ignore.

- Ce veți face?

- Ceea ce trebuie făcut.

- Nu îl veți elibera pe Deboque.

- Nu, nu o vom face.

Putea să accepte asta, ba chiar nu se așteptase la altceva. Capitulara nu stăvilea amenințările.

- Dar vă veți lua măsuri de precauție? Toți?

Privirea îi alunecă către Alexander și acolo îi rămase. Pentru o clipă, poate doar o fracțiune de secundă, sentimentele i se citeau în ochi. Lui i se păru că văzu mai mult decât îngrijorare, mai mult decât o simplă grijă. Mai mult decât își dorise vreodată ceva, își dorea

să pătrundă în ceea ce i se părea că se afla acolo și să se afunde în acea căldură. În schimb, rămase unde se afla, ținut de modul cum fusese crescut și necesitate.

- Nu este pentru întâia dată și nu va fi nici pentru ultima oară când se primește o amenințare la adresa casei de Cordina.

În spusele acelea era mândrie; o auzi. Dar, imediat sub ea, strălucind exact sub suprafață, auzi pofta de o acțiune violentă și decisivă. Eve nu se retrase, ci se întoarse.

- Gabriella...

- Eve, nu putem permite ca viețile noastre să fie conduse de amenințări. Avem o responsabilitate față de poporul nostru.

- Aparținem poporului, *petite*¹. Glasul lui Armand se înmuie când îi luă mâinile. Zidurile acestui palat nu sunt pentru a ne ascunde în spatele lor, ci pentru a ne apăra.

- Dar nu puteți nici să ieșiți și să vă comportați ca și cum nimic nu s-a întâmplat.

- Tot ce se poate face va fi făcut. Tonul lui Armand era acum mai hotărât, al unui conducător. Nu mi-aș pune familia în pericol fără discernământ. Nu ne vom risca viețile.

Avea de a face cu un perete solid. Armand, flancat de Alexander și de Gabriella. Chiar și Reeve li se alăturase. Se gândi la Bennett nepăsătorul, Bennett cel lipsit de griji, și știu că și el ar fi stat la fel de neclintit alături de ei.

- Va trebui să mă mulțumesc cu asta.

- Ești ca parte din familia mea. Armand îi sărută mâna. Ca tată, ca prieten, îți cer să ai încredere în mine.

- Atâta vreme cât mi se permite în continuare să îmi fac griji...

- Ai permisiunea mea.

Nu putea face nimic mai mult, nu mai era nimic de spus. Indiferent de cât de apropiată ar fi fost, era totuși o străină.

¹ În limba franceză, în original, „micuț” (n.tr.)

- Trebuie să mă întorc la centru. Își luă geanta, străduindu-se să accepte faptul că nu putea face nimic în plus. Aruncă o privire către Reeve. Ai grijă de ei! Cu o plecăciune scurtă, se grăbi să iasă din încăpere.

Eve se afla la jumătatea scării, când își aminti că nu avea mașină. Micul inconvenient o făcu să își apese ochii cu degetele și să se împotrivescă dorinței de a plânge isteric. Trei inspirații adânci o readuseră pe linia de plutire. Blestemând, se hotărî că își putea folosi energia care clocotea în ea pentru a merge pe jos până acolo.

- Eve. Nu ai mașină.

Se opri la baza scării și ridică privirea către Alexander. Își dădea el seama de cât de solid, de puternic, de plin de încredere arăta? Stătea ca un războinic, mai degrabă gata să atace decât să se apere. Arăta ca un rege, mai inclinat să pedepsească decât să ierte. Ca un bărbat mai pregătit să ia decât să întrebe.

În timp ce el cobora treptele, mai aproape și tot mai aproape, ea își dădu seama că asta era ceea ce își dorea. Puterea, controlul, chiar și aroganța.

- Nu vreau să ți se întâmple ceva.

Eve spuse asta repede, înainte ca rațiunea să-i înăbușe cuvintele.

El se opri cu o treaptă mai sus de ea, zdruncinat mai mult decât își putea ea imagina de acea propoziție spusă pe nerăsuflăte. Preocuparea ei fu ca o căldură care îi intră prin piele și își croi drum ca o săgeată înspre inima lui. Dar el era un războinic, iar prima lui mișcare era întotdeauna de apărare.

- Tata ți-a dat permisiunea să îți faci griji. Eu nu.

Era fascinant să vadă cum ochii ei, ochi atât de albaștri, se transformară în gheață în doar câteva secunde.

- Atunci, promit să nu o fac din nou. Dacă alegi să te arunci în iad, nici măcar nu mă voi deranja să privesc.

- Treci foarte repede de la o extremă la alta. Face parte din farmecul tău.

- Nu voi mai fi fermecătoare, la fel cum nu îți voi mai face griji.

- Nu vreau grija ta, murmură el, coborând ultima treaptă. Ci mai mult. Mult mai mult.

- Asta era tot ce eram dornică să dau.

O prinsese foarte dibaci între el și balustradă. Ea se întrebă cum de reușise să facă asta.

- Nu prea cred. Îi cuprinse chipul în palmele lui. De asta avea el nevoie, chiar dacă preț de doar câteva clipe, din când în când. Să o atingă, să o provoace, să uite că exista o lume în afara pereților. Ceea ce zice gura și ceea ce spun ochii nu reprezintă întotdeauna același lucru.

Nu avea de gând să fie așa transparentă. Refuza să se lase ușor de citit. Ceea ce simțise în momentul acela sus, în biroul prințului, avea să fie știut doar de ea, până când avea să înțeleagă pe deplin despre ce era vorba. Poate faptul că ea avusese acel sentiment, iar el nu o sâcăia.

- Ai uitat de Bennett?

Când degetele lui se afundară în carnea ei, ea nu tresări, nu își permise să o facă.

- Atunci când erai în brațele mele, nu te-ai gândit la Bennett. Când vei fi în patul meu, nu te vei gândi decât la mine.

Senzația aceea nouă din stomac era teamă ori anticipare? Știa deja, cumva, că în patul lui ar fi găsit tot ceea ce dorise vreodată și chiar mai mult decât ar fi putut ea să îndure. Nu avea să cedeze în fața lui. Chiar dacă nu își putea promite ei înseși nimic altceva, putea să își promită asta.

- Nu îmi poți ordona să intru în patul tău, Alex. Cu privirea rece și mâinile hotărâte, îi îndepărtă degetele. Nu voi veni spre tine atâta timp cât tu ai impresia că aș face-o. Tu o dorești pe amanta fratelui tău. Era rănită, mai mult decât putea îndura, așa că vocea îi era aproape la fel de tăioasă ca o sticlă spartă și exact la fel de colțuroasă. Asta este o poveste veche, una care nu se sfârșește cu bine pentru nici unul dintre cei implicați.

Acuzația îl tăie până când temperamentul împotriva căruia se lupta zilnic amenință să iasă la iveală. Pași mai

aproape și o găsi la fel de puternică și de neînduplecată ca orice dușman pe care un bărbat îl putea întâlni. Dorința îi alergă prin vene cu repeziciunea unei florete.

- Mă dorești. Am văzut-o. Am simțit-o.

- Da. Nu avea să nege. Dar ochii ei erau cinstiți și puneau la încercare triumful din ai lui. Dar, la fel ca tine, am învățat să pun ceea ce doresc pe planul al doilea, după ceea ce este necesar. Cândva, Alex, cândva ai putea veni spre mine ca un bărbat, nu ca un simbol. Cândva, vei veni, poate, la mine, cu nevoi în loc de porunci.

Răsucindu-se, porni pe coridor.

- Appreciez oferta - de a mă duce cu mașina, Excelență -, dar prefer să merg singură.

capitolul 7

Naiba să o ia pe femeia asta! Gândul acesta apăruse în mintea lui Alexander nu doar o dată pe parcursul a două zile. Îl făcuse să se simtă ca un neghiob. Chiar mai rău, îl făcuse să se poarte ca unul.

Nu avusese niciodată nici urmă de respect față de bărbații care se foloseau de forța fizică pentru a intimida. Astfel de bărbați nu aveau caracter și nici un pic de inteligență. Acum, părea că, într-un fel, devenise unul dintre ei. Nu, nu era nici un „într-un fel“, se corijă brutal Alexander. Femeia aceea îl obligase să facă asta.

Când începuse să înghesuie femeile într-un colț? De când cu Eve. Când începuse să aibă gândul de a lua o femeie fără să-i pese dacă aceasta dorea sau nu? Tot de la Eve. Când dorise o femeie atât de tare încât acest lucru îi umbrea judecata și îi domina gândurile? De la Eve.

Totul începuse cu Eve; era logic, așadar, că Eve purta vina pentru crizele lui de lipsă de rațiune.

Pentru că el era un bărbat cu logică, Alexander recunoscuse eroarea din acea concluzie. Atunci când un bărbat își pierde controlul, în mod public ori privat, nu putea da vina decât pe el însuși.

Dar, oricum, naiba să o ia pe femeia aia.

Văzând zâmbetul scurt, ironic, Gilchrist, valetul de o viață al lui Alexander, lăsa să îi scape un oftat mic, tăcut, de ușurare. Toanele erau un lucru la care se aștepta și pe care îl accepta din partea prințului. Putea cântări într-o clipă când trebuia să vorbească și când să rămână tăcut. Altfel nu ar fi rezistat niciodată timp de zece ani. Zâmbetul acela însemna că urmau să vină zile mai calme, oricât de scurte ar fi fost. Gilchrist știa destul încât să poată paria pe asta.

- Dacă îmi permiteți, domnule, nu ați mâncat prea bine în ultimele săptămâni. Dacă nu veți acorda mai multă atenție dietei dumneavoastră, va trebui să vă strâmtăm hainele.

Alexander începuse prin a ignora asta, luând-o drept o agitație fără rost, până când își băgă degetul mare sub betelie și văzu că mai rămâneau vreo doi centimetri.

Să o ia naiba pe femeia aia pentru că făcuse din el un om bun de nimic.

Gata, își promise lui însuși. Nebunia avea să ia sfârșit.

- Voi vedea ce pot face, Gilchrist, înainte ca tu și croitorul meu să fiți făcuți de rușine.

- Mă îngrijorează doar sănătatea Excelenței Voastre, nu cum vă vin hainele.

Însă era, desigur, aproape la fel de îngrijorat de ambele aspecte.

- Atunci, va trebui să promit că nu îți voi da motive de îngrijorare pentru nici unul din lucrurile acestea.

Preocupat, îi făcu semn cu capul lui Gilchrist să răspundă la bătaia din ușă.

- Excelență.

Henri Blachamt era secretarul personal al lui Alexander de opt ani. Înainte, făcuse parte din suita lui Armand. Deși se afla de douăzeci de ani în serviciul familiei regale, rămăsese extrem de ceremonios.

- *Bonjour*, Henri. Ce program imposibil mi-ai pregătit pentru mâine?

- Vă cer iertare, Excelență, dar mâine veți avea o zi cam plină.

Nu avea să se așeze, iar Alexander o știa, decât dacă prințul lua loc mai întâi. Răbdător, Alexander se așeză pe brațul unui fotoliu.

- Te rog ia loc, Henri, sunt sigur că agenda aceea este foarte grea.

- Mulțumesc, domnule.

După ce se așeză, cu niște gesturi mici și pretențioase la care era predispus, Henri scoase din buzunarul vestei niște ochelari mici, fără rame. Și-i puse pe nas,

îi îndreptă, îi aranjă, într-o ceremonie care lua o groază de timp și pe care Alexander nu ar fi tolerat-o din partea nimănui altcuiva.

Afecțiunea pe care o avea pentru bătrân era autentică și nu se diminuase din momentul în care, în urmă cu douăzeci de ani, Henri îi strecurase tânărului prinț o bomboană, după ce prințul Armand îi ținuse morală lui Alexander despre buna cuviință.

- Vă amintiți, desigur, că aveți în seara aceasta petrecerea organizată de domnul și doamna Cabot. Domnișoara Cabot va asigura un moment de divertisment la pian.

- Nu este posibil să numești chestia aia divertisment, Henri, dar vom trece cu vederea.

- Cum spuneți Domnia Voastră, domnule. Poate că în spatele lentilelor fu o licărire de amuzament, dar vocea lui Henri rămase neschimbată. Trouchet, membru al Consiliului Coroanei, va fi și el prezent, domnule. Bănuiesc că va dori să discute despre propunerea legată de legea sănătății.

- Apreciez faptul că m-ai avertizat, murmură Alexander și se întrebă dacă avea să supraviețuiască plictiselii acelei seri.

Dacă nu se înșela, reductabila doamnă Cabot avea să îl plaseze între ea însăși și fiica sa nemăritată, cu voce ascuțită și mână grea.

Dacă ar fi putut să rămână acasă, să șadă de unul singur în grădina lui, la răsăritul lunii... Cu Eve alături. Mirosul ei ar fi fost mai întunecat, mai exotic decât al grădinilor. Ar fi cules pentru ea o crenguță de iasomie, iar pielea ei ar fi fost mai moale, mai fină decât petalele. Ochii ei ar avea albastrul acela bogat, întunecat, care tenta bărbații, iar glasul ei ar curge, cald și fluid, peste pielea lui până când el ar fi împins să o guste. Ea ar zâmbi, lui și pentru el, în timp ce ar întinde brațele...

Naiba s-o ia de femeie.

Și valetul, și secretarul se crispară când sprâncenele prințului se uniră.

- Și mâine? întrebă Alexander, ridicându-se și îndreptându-se spre fereastră.

Văzu grădinile și privi înadins dincolo de ele, către mare.

Henri se ridică în mod automat și ținu în balans agenda în palmele deschise.

- Micul dejun la ora opt cu președintele companiei navale Dynab. La ora zece și un sfert, o apariție la deschiderea muzeului portuar Le Havre. La ora unu și jumătate, veți vorbi la un dineu dat pentru beneficiul spitalului St. Alban. La ora trei și patruzeci și cinci de minute...

Alexander oftă și lăsă ca restul zilei să treacă pe lângă el. Cel puțin era acasă, își reaminti. Planurile pentru turneul lui european din iarna aceea fuseseră demarate.

Cândva, avea să viziteze mlaștinile din Cornwall și viile din Franța așa cum dorea, nu ca reprezentant al Cordinei. Cândva, avea să vadă oamenii și locurile așa cum erau, nu așa cum se înfățișau unui prinț. Cândva. Dar nu azi și nu mâine.

- Mulțumesc, Henri, este cu siguranță un program foarte bine pus la punct. Cu mâinile prinse la spate, Alexander se blestemă singur. Henri nu avea nici o vină. De fapt, singura vină era a lui și a bruştei lui dorințe de a fi liber. Se întoarse și zâmbi în timp ce bătrânul își scoase ochelarii la fel de elaborat cum și-i pusese. Ce mai face noua ta nepoată?

O urmă de culoare apăru în obrajii lui Henri. Era tot numai o plăcere.

- Este minunată, Excelență. Mulțumesc de întrebare.

- Să vedem, ar trebui să aibă... trei luni.

- Mâine face trei luni, aprobă Henri, plăcerea dublându-i-se pentru că Alexander își amintise.

Alexander își dădu seama, înțelese faptul că lucrurile mărunte erau uneori cele mai prețioase, și se blestemă pentru că fusese atât de nepoliticos cu angajații lui pe parcursul ultimelor săptămâni. I-ar fi plăcut să își lase

starea proastă să nu-i afecteze interacțiunea cu Eve, dar descoperise că îi era prea greu.

- Cu siguranță ai o poză cu ea. Annabella, nu-i așa?

- Da, Excelență.

Acum aproape roșu ca sfecla, Henri căută portofelul, ascuns cu grijă în buzunarul de la piept. Alexander îl luă și studie bebelușul aproape chel, cu fața plină. Nu era o frumusețe, dar Alexander se trezi rânjind la ochii mari și zâmbetul știrb.

- Ești un bărbat norocos, Henri, să ai o astfel de moștenire.

- Mulțumesc, domnule. Ne este tuturor foarte dragă. Prințesa Gabriella i-a trimis fiicei mele rochia de dantelă care i-a aparținut tinerei prințese Louisa. Fiica mea o prețuiește foarte mult.

- Așa ar și trebui, ca, de altfel, orice lucru care supraviețuiește Louisei. Privi la dantela albă dimprejurul chipului mare al bebelușului. Cât de specific îi era lui Brie să fie atât de generoasă. Transmite urările mele de bine familiei tale, Henri.

- Așa voi face, domnule. Mulțumesc. Cu toții așteptăm cu nerăbdare ziua în care veți da Cordinei un fiu ori o fiică. Acea, Excelență, va fi o zi de sărbătoare.

- Da.

Alexander îi înapoie portofelul. Să dea Cordinei. Fiul lui avea să fie moștenitor exact așa cum era el acum. Legătura, în același timp splendidă și împovărătoare, nu avea să fie niciodată frântă. Iar mama copiilor lui trebuia să accepte regulile care fuseseră sculptate în piatră cu secole în urmă. Ceea ce ar fi trebuit să ceară de la ea nu putea fi mai prejos decât ceea ce cerea de la el însuși. Dacă făcea o greșală în alegerea lui, avea să trăiască veșnic cu ea. Divorțul nu intra în calcul când venea vorba despre conducătorul Cordinei.

La treizeci de ani, Alexander era cel mai în vârstă moștenitor necăsătorit din istoria Cordinei, un lucru pe care presa și țara îl aminteau la intervale regulate.

Însă căsătoria era un lucru pe care refuza încă să îl ia în considerație.

Henri își dresese glasul înadins pentru a-l readuce la realitate pe Alexander.

- Partenerul dumneavoastră de scrimă va fi aici înainte de ora cinci și jumătate, Excelență. Trebuie să ajungeți la familia Cabot la ora opt și jumătate.

- Nu voi uita.

Zece minute mai târziu, îmbrăcat în pantaloni și jachetă albe, Alexander coborî scara principală. Tensiunea pe care o purtase cu el zile întregi nu slăbise în intensitate. Orice încercare de a gândi logic nu ajutase la nimic. Războiul rămăsese înlăuntrul său, dezlănțuit. Datoria împotriva nevoii. Responsabilitatea împotriva dorinței.

Când ajunse la ultima treaptă, ușa se deschise. Se opri, cu mușchii încordați, gândindu-se la Eve.

Dar cel care păși peste prag fu Bennett, la braț cu o roșcată foarte tânără și bine proporționată.

- Nu îmi vine să cred că voi avea parte de un tur al palatului.

Deși vocea îi era întretăiată de încântare, dicția îi era perfectă. După ce o studie o clipă, Alexander o recunoscu ca fiind una dintre actrițele lui Eve.

- Ești sigur că este în regulă?

- Iubito, locuiesc aici.

Alexander auzi amuzamentul din glasul fratelui său, în timp ce acesta mângâia un umăr al femeii.

- Desigur. Se uită la Bennett, râzând nervos. Este foarte greu să mă gândesc la tine ca la un prinț.

- Nu-i nimic. De ce nu te gândești la mine ca la... Salut, Alex. Bennett se îndreptă, îndepărtându-se de femeie, și zâmbi strâmb. Ai cunoscut-o pe Doreen? S-a alăturat trupei lui Eve chiar înainte de plecarea din Statele Unite.

- Da, ne-am cunoscut la cina de săptămâna trecută. O plăcere să vă revăd.

- Mulțumesc, Excelență. Ca la comandă, făcu o plecăciune. Pentru un moment, Bennett se gândi că ea nu avea nici o problemă în a-l vedea pe Alexander ca pe un prinț. Fratele Domniei Voastre, ah, prințul Bennett, s-a oferit să îmi facă un tur al palatului.

Îi aruncă lui Bennett o privire plină de strălucire.

- Minunat. Nimeni în afară de Bennett nu ar fi putut recunoaște sarcasmul din tonul sec. Poate că mai întâi ați dori să vedeți salonul. În timp ce Bennett continua să privească nedumerit, Alexander luă brațul lui Doreen și o conduse câțiva pași de-a lungul coridorului. Este deosebit de confortabil, iar unele dintre piesele de mobilier sunt din secolul al XVII-lea. Veți putea găsi ceva care să vă ocupe timpul cât timp eu discut cu fratele meu, nu-i așa?

- Vai, da, Excelență. Mulțumesc.

Alexander o privi pe Doreen îndreptându-se agale spre vitrina cu porțelanuri de Wedgwood înainte de a se întoarce la fratele său.

- Foarte subtil, comentă Bennett. Acum, de ce nu îmi spui motivul pentru care ai vrut să o dai la o parte din cale? Privirea lui Alexander făcu inima lui Bennett să se oprească. S-a întâmplat ceva? Tata?

- Nu. În mod normal, Alexander s-ar fi grăbit să îl liniștească. În momentul acela, avea un singur gând și un singur scop. Cum ai putut să o aduci aici pe femeia asta?

- Poftim? Ușurarea se transformă în confuzie, iar confuzia - în amuzament. Râsul lui Bennett se rostogoli de-a lungul străvechiului coridor. Doreen? Alexander, te asigur că nu am de gând să o seduc în galeria cu portrete.

- Ci în altă parte, și cu prima ocazie.

Bennett se crispă. Își tolerase reputația pe care presa i-o dăduse și, ca un bărbat corect cum era, era gata să accepte faptul că, până la un anumit punct, merita

porecla de Prințul Aventuros. Nu avea însă să o tolereze din partea lui Alexander, chiar dacă acesta îi era sau nu frate mai mare.

- Dacă, pe cine și când seduc rămân treaba mea, Alex. Încearcă să îți minte că vei conduce Cordina, nu și pe mine. Niciodată pe mine.

Furia clipoci imediat dincolo de cuvintele reci, mușcatoare.

- Nu mi-ar păsa nici dacă ai poseda în cămară pe vreuna dintre fetele de la bucătărie, atâta timp cât ai fi discret.

Umorul înăscut al lui Bennett nu ieși la suprafață.

- Poate ar trebui să iau asta ca pe un compliment, însă găsesc dificil s-o fac.

- Nu îți pasă deloc de sentimentele ei? Explodă Alexander. Că faci paradă cu una dintre... distracțiile tale aici, sub ochii ei? Și să mai și alegi pe una dintre fetele ei. Nu am știut niciodată că ești nemilos, Bennett. Nepăsător, chiar egoist, da, dar niciodată nemilos.

- Stai un pic. Bennett își trecu o mână peste chip și prin coama deasă de păr. Mă simt ca și cum am intrat abia la actul al doilea. Te referi la Eve? Crezi că ea s-ar necăji din cauză că eu, ei bine, să zicem că aș flirta cu una dintre actrițele ei?

Alexander simți cum furia i se revarsă împotriva unui bărbat care avea soarele și insista doar să curteze niște stele insignifiante.

- Dacă trebuie să continui să fii infidel, nu poți să îți pui niște limite, măcar atâta timp cât ea se află sub acoperișul nostru?

- Infidel? Bennett clătină din cap. Acum, mă tem că am ratat actul doi în întregime. Nu am pe nimeni față de care să fiu infidel... Cuvintele i se curmară, căci fu lovit de adevărul înțeles. Se holbă la fratele său și apoi se prăbuși râzând zgomotos. Eve? Se înecă din nou din cauza unei noi crize de răs și se sprijini de stâlpul sculptat în urmă cu trei sute cincizeci de ani în formă de cap de pisică. Nu îmi vine să cred că tu... Bennett se strădui

să tragă aer, apăsându-și o mână în dreptul inimii, în timp ce ochii lui Alexander deveneau din ce în ce mai întunecați. Nu pot să iau asta decât ca pe un compliment, frate, și ca pe o glumă cu adevărat inspirată. Își încolăci un braț în jurul stâlpului, cu gleznelor încrucișate. Nu îi plăcea nimic mai mult decât o glumă bună. Alexander, tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi mai bine decât să dai crezare la ceea ce citești în ziare.

Înțepenit de furie, Alexander rămase nemișcat.

- Am și singur ochi.

- Dar privirea îți este încețoșată. Nu poți să crezi cu adevărat că ar fi ceva... Dumnezeu, cum aș putea pune asta într-un mod delicat? Își trecu din nou mâna peste chip, apoi o lăsă să îi cadă. Zâmbetul era în continuare prezent. Ceva intim între mine și Eve?

- Poți să stai acolo și să îmi spui că nu sunteți amănți?

- Amănți? Sfinte Dumnezeu, nici măcar nu am atins-o vreodată. Cum aș putea? Deși amuzamentul i se simțea în continuare în voce, sinceritatea compensa. Face parte din familie. Pentru mine este ca o soră, la fel ca Brie.

Ceva se răsuci și se deschise în inima lui Alexander, dar el rămase un bărbat prevăzător.

- V-am văzut împreună, plimbându-vă prin grădină, râzând pe la colțuri.

În timp ce Alexander vorbea, zâmbetul lui Bennett dispăru ușor. Înțelegerea se instala cu viteză. Fratele lui iubea, și, pentru că legătura de familie le era atât de puternică, Bennett înțelese chinul pe care i-l provocase fără voie.

- Pentru că este cam cea mai apropiată prietenă pe care o am și, pe deasupra, una pe care o văd foarte rar. Nu este nimic între noi, Alex. Se apropie, întrebându-se de cât timp suferea mândrul și încăpățânatul său frate. Dacă m-ai fi întrebat mai demult, ți-aș fi spus.

Povara începu să i se ridice de pe umeri, de pe ceafă, de pe inimă. Și totuși...

- Poate că nu există nici un atașament din partea ta. Poți fi sigur însă și în ceea ce o privește pe Eve?

Rânjetul reveni: rapid, neînfricat, plin de încredere.

- Alex, dacă știi un lucru, acesta este ceea ce simte o femeie pentru mine. Dar, dacă nu vrei să mă crezi, de ce nu o întrebi, pur și simplu?

- Am întrebat-o. Nu a negat.

- Ca să îți faci în ciudă, zise Bennett, înțelegând imediat. Asta i-ar sta în caracter... și, de asemenea, aș ghici că a avut de-a face și cu felul în care ai întrebat-o.

Alexander își aminti de modul în care o abordase, cu acuzații tăioase și cu mânie. Nu, ea nu negase, ci îl lăsase să joace singur pe cărbunii încinși chiar de el. Nu putea să o învinovățească pentru asta.

Alexander îl studie din nou pe fratele său și văzu că sentimentele lui nu îi mai aparțineau doar lui. În tinerețe, împărtășiseră multe: secrete, nemulțumiri, glume. Alexander nu putea decât să îi mulțumească lui Dumnezeu că nu aveau să împartă și aceeași femeie.

- Cum ai putut să nu o dorești?

Bennett se lăsă din nou pe spate și îl privi pe fratele lui. Cineva străpunsese, în sfârșit, impenetrabilul, scuturase ceea ce era de nescuturat.

- Am dorit-o. Prima oară când am văzut-o, mi s-a părut cea mai delicioasă creatură pe care o întâlnisem vreodată. Văzând ochii mijiiți ai lui Alexander, Bennett izbucni în râs. Nu mă provoca încă la duel. La urma urmei, dacă o faci, eu aleg armele. Sunt un țintaș mai bun decât tine.

- De ce mi se pare că găsești amuzantă treaba asta?

- Pentru că te iubesc. Spusese asta cu simplitatea adevărului. Nu se întâmplă prea des ca persoanele care te iubesc să te vadă comportându-te ca un om, Alex. Dacă nu m-aș bucura să văd că Prințul Perfect se clatină un pic, nu aș fi om. Aș zice că runda asta de gelozie ți-a prins bine.

Porecla din copilărie nu îl zgândări la fel de tare ca menționarea geloziei.

- Nu am mai dormit cum trebuie de luni de zile.

- Extrem de bine ți-a prins. Bennett luă un trandafir dintr-o vază aflată lângă cotul său, gândindu-se că avea să se potrivească de minune cu pielea lui Doreen. Dar, ca să te cobor de pe acele pe care stai, am fost atras de Eve și mi-ar plăcea să cred că a fost ceva reciproc. Apoi, înainte să putem face ceva în legătură cu asta, m-am trezit lungit pe spate în spital. A venit în vizită zilnic.

- Îmi amintesc.

- Agitându-se și cicălindu-mă, adăugă Bennett. Stând aplecată deasupra mea până când terminam de mâncat păsatul pe care mi-l băgau pe gât, ținându-mi predici. Până când eram iar pe propriile picioare, deveniseram prieteni. Nu am fost niciodată altceva. Își trecu floarea pe sub nas. Acum, dacă ești mulțumit, am o doamnă cu picioare incredibil de lungi care mă așteaptă. Porni de-a lungul coridorului, apoi se opri și se întoarse. Nu ai primit niciodată prea bine sfaturi, dar, totuși, îți voi da unul. Dacă o vrei pe Eve, nu te învărti în jurul cozii. Este o femeie care apreciază abordarea directă, fără minciuni drăguțe, fără seduceri regizate. Este aur, Alex, aur solid, și are o minte la fel de ascuțită ca un bisturiu. Un bărbat ar trebui să recunoască asta dacă nu dorește să fie tăiat bucățele.

Dacă era vreun bărbat care înțelegea femeile, acela era Bennett. Alexander simți cum ia naștere primul zâmbet.

- Îmi voi aminti asta.

Își privi fratele dispărând în salon. Câteva secunde mai târziu, se auzi râsul încântat al unei femei.

Alexander rămase pe loc un moment, încercând să absoarbă ceea ce aflase, ceea ce simțea. Nu era femeia fratelui său. Niciodată nu fusese femeia fratelui său. Ci a lui. Din momentul acela. Alexander se grăbi spre aripa de est, simțind nevoia de a risipi energia care gonia prin ființa lui.

Avusese o zi ca naiba. Obosită și nervoasă pe lumea întreagă, Eve pătrunse singură prin intrarea estică a palatului. Doar prietenii și familia foloseau intrarea mică, retrasă, din grădină. În mod normal, ar fi intrat direct prin față, dar în clipa aceea nu dorea să vadă și să vorbească cu nimeni.

Regizorul ei era nervos, și asta se vedea. Actorii simțeau și ei lucrul acesta și se răsteau unul la altul de fiecare dată când își greșeau replicile.

Ca producător, ar fi putut să lase să cadă în sarcina regizorului de scenă o mare parte dintre necazuri. Dar, la naiba, era compania ei. Ea îi dăduse naștere și o hrănise și încă nu era gata să o separe de mamă.

Drept rezultat, petrecuse ultimele două ore într-o întâlnire generală, cu actori și echipa de asistenți, dându-le ocazia să își lămurească nemulțumirile și neînțelegerile.

Membrii companiei ei se liniștiseră. Ea era plină de nervi.

„Recunoaște“, își spuse ea în timp ce închidea ușa drăguță, sculptată, în urma ei. „Ești cu nervii întinși de câteva săptămâni, și nu are nici o legătură cu trupa.“

El o înnebunea - îi înnebunea mintea, trupul și sufletul. Cum se făcea că el putea să se miște zi de zi, noapte după noapte, ca și cum nimic nu se întâmplase între ei? Cum se putea ca el să își urmeze rutina, aparent fără nici un freamăt, când ea petrecuse nopți nedormite făcându-și griji din cauza unui telefon anonim?

Termenul trecuse, se gândi ea și își frecă tâmplele dureroase. Deboque se afla tot la închisoare și avea să rămână acolo. Cât timp urma să dureze până când amenințarea pe care o primise avea să fie pusă în practică?

Își aminti foarte clar imaginea lui Bennett lungit pe podeaua de piatră a terasei, sângele care se scurgea din el pe piatra întunecată. Nu fu nevoie de multă imaginație pentru a-l vedea acolo pe Alexander.

Ar fi putut să îl piardă. Deși știa că nu era al ei, nu fusese niciodată al ei, amenințarea de a-l pierde îi făcu stomacul să se strângă. Chiar dacă el o iubea ori nu,

dacă avea sau nu încredere în ea ori o respecta, își dorea ca el să fie viu și nevătămat.

Iar cele patruzeci și opt de ore trecuseră.

Poate că nu fusese vorba decât de o amenințare goală. Dându-se bătută în fața oboselii și a nervilor, se sprijini cu spatele de lemnul rece al ușii și închise ochii. Familia Bisset nu lua în serios lucrul acesta. Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi văzut gărzi suplimentare la poartă? Securitatea din jurul palatului nu ar fi fost întărită? Verificase personal și știa că Armand se afla în Cordina, întâlnind Consiliul Coroanei. Restul familiei regale își vedea ca de obicei atât de întâlnirile oficiale, cât și de cele sociale.

Iar cele patruzeci și opt de ore trecuseră.

Nu avea să se întâmple nimic. Orice s-ar fi putut întâmpla. De ce i se părea că era singura cu nervii în piuneze?

„Regalitate!“ se gândi ea și se împinse de lângă ușă. Aveau impresia că, din cauză că sângele lor era albastru, nu putea să curgă? Credeau cumva că un titlu funcționa ca un scut invizibil împotriva focului de armă? Până și Bennett refuzase să asculte de ea. De fapt, nici măcar nu acceptase să discute cu ea despre asta. Putea să fie sigură că ei aveau să se unească în treaba asta. Dar tot ce putea ea să vadă era imaginea căruțelor care se strângeau în cerc în timpul atacului indienilor.

„Destul“, se avertiză Eve. „Gata cu nopțile nedormite din cauza lor, *a tuturor*.“ Ea avea o companie de condus și piese de teatru de pus în scenă. Avea să lase membrii familiei Bisset să își conducă singuri propriile vieți și propria țară.

Apoi auzi pași, șoapte. Și îngheță.

Prima ei reacție fu rapidă și primitivă. Fuga. Aproape în aceeași clipă în care ideea luă formă, veni o alta. Protecție.

Eve își făcu curaj și se lipi de zid, respirând adânc. Picioarele i se depărtară, genunchii i se îndoiră, trupul i se întoarse ușor, și își ridică brațele pentru a completa

poziția de luptă. Războinicii o folosiseră timp de secole atunci când înfruntaseră un inamic doar cu trupul și mintea lor.

Pe când pașii se apropiau, își trase un braț mai în spate, iar spatele îi era drept ca o riglă. Făcu un pas în față, înaintând cu palma deschisă. Respirația i se auzi ca un șuierat. Se opri la un centimetru distanță de nasul drept și aristocratic al lui Bennett.

- Fir-ar să fie, Eve, nu m-am gândit că vei fi atât de supărată că mă întâlnesc cu una dintre fetele tale.

- Ben! Cu mușchii acum fără vlagă, Eve se prăbuși cu spatele lipit de perete. Era albă ca foaia de hârtie, și tot ce putea el să facă era să zâmbească larg. Aș fi putut să te rănesc.

Sănătoasa mândrie masculină sări în apărare.

- Mă îndoiesc. Dar ce faci pândind pe coridoare?

- Nu pândeam. Tocmai am intrat. Privirea i se mută spre tânăra roșcată. Ar fi trebuit să știe că Bennett avea să o descopere pe fată în scurt timp. Bună, Doreen.

- Bună ziua, domnișoară Hamilton.

Eve își îndreptă umerii, apoi își alungă stânjenea scuturându-și o scamă de pe blugi.

- Ben, dacă aș fi mers până la capăt, ți-aș fi rupt falca. De ce te ascunzi?

- Nu mă... Se surprinse pe punctul de a-și explica prezența în propria casă. Bennett clătină din cap, uimit de faptul că Alexander putuse să se înșele asupra relației lui cu Eve și să creadă că era vorba despre atracție sexuală. Se pare că tot trebuie să explic că aici locuiesc. În orice caz, falca mea este în siguranță. Îi arăt palatul lui Doreen, înainte de cină.

- Drăguț. Fu doar o șoaptă, pentru că neliniștea o inundă din nou. Măinile care fuseseră țepene și gata de atac acum se frângeau. Toți ceilalți sunt acasă?

- Da. Dându-și seama care era, de fapt, grija ei, Bennett o trase de păr. Toată lumea este bine. A, Alexander este puțin prost dispus, dar...

- Ce s-a întâmplat? Într-o clipită, mâinile ei erau înleștate pe cămașa lui. E rănit?

- Este bine. Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă la cămașă. Dacă avusese vreo îndoială în ceea ce privea sentimentele lui Eve pentru fratele lui, acum nu mai avea nici una. L-am văzut acum o oră, continuă el, în timp ce îi desfăcea degetele de pe mătasea proaspăt spălată. Era un pic supărat din cauză că eu, ah, fac paradă cu o floare în fața unei alte flori. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

Înțelese și miji ochii.

- Idiotul!

- Da, păi... Ca să nu râdă de fratele lui în fața lui Doreen, Bennett tuși în palmă. L-am pus pe drumul bun în toate privințele. Așa că problema este rezolvată. Zâmbi fermecător, bucuros să le facă amândurora o favoare.

- L-ai lămurit, carevasăzică? Acum, ochii ei erau două tăișuri întunecate, periculoase. Simți că aveai dreptul să vorbești în numele meu?

- Pentru mine însumi. Bennett ridică o mână, cu palma în afară, ca să o liniștească ori ca să se apere. I-am explicat doar că... Aruncă o privire rapidă către o Doreen tăcută, dar extrem de atentă. Ah, că nimic nu a fost vreodată - ei bine, nu a fost. Stânjenit, se mută de pe un picior pe celălalt. A părut să fie mulțumit.

- A, chiar așa? Nu-i așa că e minunat? Eve își înfundă mâinile în buzunare. Pe viitor, voi explica singură ceea ce are legătură cu mine, mulțumesc. Vocea ei era numai miere, cu o urmă de amărăciune. Unde e?

Recunoscător pentru faptul că furia din ochii ei era gata să se îndrepte într-o altă direcție, Bennett zâmbi. Singurul lui regret era că el nu avea să poată vedea rezultatul.

- Din moment ce era îmbrăcat pentru scrimă, aș zice că se află în sală, alături de partenerul lui.

- Mulțumesc. Făcu trei pași rapizi de-a lungul coridorului înainte să strige peste umăr: Repetițiile sunt la ora nouă fix, Doreen. Vreau să vii odihnită.

*

Lui Eve îi plăcuse întotdeauna zona din aripa de est pe care familia Bisset o transformase în sală de sport. Ea însăși era o femeie activă, care putea aprecia frumusețea și contrastul unei încăperi cu un tavan înalt, sculptat, tot felul de aparate și greutăți. Aici nu se simțea deloc mirosul mării, nu erau flori în vase de cristal, însă ferestrele cu vitralii erau îmbelșugate și străvechi.

Trecu prin sala de sport. În mod normal, ar fi admirat echipamentul și dotările de primă mână. Acum, nu făcu decât să arunce o privire de jur împrejur pentru a se asigura de faptul că era goală.

Izul de apă încălzită, cu clor, o lovi de cum intră în încăperea unde domnea o piscină roșie, din fibră de sticlă. Aburul se ridica; soarele se revărsa. Prin sticla transparentă, puteai vedea cerul și porțiuni de mare de albastru închis. Altădată, ar fi fost tentată să își relaxeze mușchii tensionați în apa liniștitoare. Trecu din nou aruncând doar o privire. Și, când deschise ușa următoare, auzi săbiile ciocnindu-se și zgâriindu-se una de alta.

Încăperea înaltă, fără ferestre, avea un parchet de lemn neșlefuit pe care stătea acum întinsă pista, un covoraș de linoleum pentru scrimă. De-a lungul unuia dintre pereți se întindeau o oglindă și o bară pentru balet. În oglindă, se reflecta imaginea a doi bărbați îmbrăcați în alb care se mișcau la unison, cu genunchii ușor îndoiiți, spatele drept și brațul stâng îndoit în sus, la spate.

Ambii bărbați erau înalți, zvelți și aveau părul negru. Măștile cu plasă le ascundeau și le protejau chipurile în timpul atacurilor și al parărilor. Eve îl recunoscuse pe Alexander fără nici o problemă.

Era felul în care se mișca. „Regal“, gândi ea pufnind și încrucișându-și brațele peste piept ca să ignore valul brusc de dorință care o lovi. Acesta era prezent de fiecare dată când îl vedea. Trebuia să recunoască, ba chiar să accepte, și să treacă peste.

Încăperea răsună, metal pe metal. Bărbații erau tăcuți, și doar respirația li se auzea. Și foarte potriviți, hotărî Eve în timp ce le privea și le analiza stilurile și mișcărilor. Alexander nu ar fi ales niciodată pe cineva inferior ca partener de scrimă. Ar fi dorit să aibă parte de provocare. Mici fiori îi urcară pe brațe. Și triumful...

Într-un alt secol, o altă viață, el și-ar fi apărat patria cu sabia, mânuind-o în bătălii ca să își apere poporul, pământul, moștenirea.

Putea totuși să o folosească, își dădu seama Eve în timp ce el înainta încrezător, atacând mai degrabă decât să se apere. Nu doar o dată, Eve îl văzu lăsându-și garda jos pentru a ataca, parând lovitura oponentului său chiar înainte ca vârful sabiei să-l atingă contact.

Ar fi luptat la fel de nesăbuit și dacă vârfurile ar fi fost foarte ascuțite? se întreba ea. Fu din nou cuprinsă de fiori, care de data aceasta se răsuciră în stomacul ei, în timp ce își dădea singură răspunsul la propria întrebare.

În acea înfruntare de unu la unu el ar fi fost cu siguranță imprudent într-un fel în care nu și-ar fi permis dacă ar fi fost vorba despre o afacere de stat. Refuzarea lui era de natură fizică, lucru pe care ea îl înțelegea, și implica și un simț al pericolului pe care ea nu îl înțelegea.

El își atacă oponentul iar și iar. Săbiile se încrucișară; metalul aluneca fluierând pe metal. Apoi, cu două mișcări subtile ale încheieturii mâinii, Alexander trecu de gardă și apăsă ușor butonul de siguranță în dreptul inimii partenerului său.

- Foarte bine, domnule.

Învinsul își scoase masca de pe față. Eve observă imediat că bărbatul era mult mai în vârstă decât crezuse ea și i se păru cumva familiar. Avea un chip șmecheresc și în același timp interesant, ridat în jurul ochilor și umbrit de păr negru deasupra buzei. Ochii îi erau de culoare gri, un cenușiu deschis, și îi întâlneau pe ai lui Eve peste umărul lui Alexander.

- Avem spectatori, Excelență.

Alexander se întoarse și, prin plasa de sârmă, o văzu pe Eve stând țepănă în ușă. Îi văzu furia care îi lucea în ochi și îi înțepenea umerii. Curios, ridică masca. Acum, ochii lui întunecați, aprinși încă de entuziasmul câștigului, îi întâlnește pe ai ei fără nici o piedică. Văzu în ei pasiunea, amestecată cu furia, sporită din cauza acesteia. Nevoia. Dorința.

Alene, cu privirea fixată încă în ochii ei, își puse masca sub braț.

- Mulțumesc pentru partidă, Jermaine.

- A fost plăcerea mea, Excelență. Buzele lui Jermaine se curbară sub mustață. Avea sânge de francez și nu avea nici o problemă în a recunoaște pasiunea atunci când o vedea. Avea să renunțe la vinul obișnuit de după meci alături de prietenul și protejatul lui. Pe săptămâna viitoare!

- Da.

Fu doar o șoaptă. Ochii lui Alexander erau încă ațintiți la chipul lui Eve.

Înăbușindu-și un rânjet, Jermaine își puse la loc pe suport spada și masca, înainte de a se îndrepta către ușă.

- *Bonsoir, mademoiselle.*

- *Bonsoir.* Eve își umezi buzele în timp ce rosti cuvintele și ascultă ușa închizându-se în urma ei. Împreunându-și mâinile cu afectare, își înclină capul. Sunteți într-o formă foarte bună, Excelență.

Vorbele rostite cu blândețe nu îl păcăliră nici măcar un moment. Era furioasă ca o viespe și deja excitată împotriva propriei dorințe. Dar cuvintele ei făcură ca propria lui tensiune să izbucnească. Cu un rânjet încrezut, își ridică sabia în semn de salut.

- Vă pot întoarce complimentul, *mademoiselle.*

Ea acceptă înclinând din nou ușor din cap.

- Dar nu complimentele sunt motivul pentru care mă aflu aici.

- Mă gândeam eu.

- M-am întâlnit întâmplător cu Bennett. Avea să își păstreze cumpătul, își promisese Eve ei însăși. Avea să își sugrume furia și să îl învingă prin cuvinte alese cu grijă. Se pare că voi doi ați avut o discuție. Înaintă în încăpere, îndreptându-se alene către stativul cu echipamentul pentru scrimă. O discuție care are legătură cu mine.

- O discuție care nu ar fi fost necesară dacă ai fi fost cinstită cu mine.

- Cinstită? Cuvântul aproape că o sufocă. Nu am mințit niciodată. Nu am nici un motiv să mint.

- M-ai lăsat să cred - și, crezând asta, să sufăr - că tu și fratele meu erați iubiți.

- Asta este ceea ce ai crezut tu singur. Să sufere? Cum suferise? Dar nu avea de gând să îl întrebe. Eve studie sabia subțire, lucioasă și își promise că nu avea să întrebe în veci. Nu am ales să neg, pentru că nu am considerat și încă nu consider că este treaba ta.

- Nu e treaba mea, când am simțit cum te topești și cum arzi în brațele mele? Își examinează lungimea propriei sale săbii. Nu e treaba mea, când stau noaptea treaz vișând să mă umplu de tine și urându-mă pentru faptul că râvnesc la ceea ce am crezut că îi aparține lui Ben?

- Ce ai crezut tu. Îl încolți, și îmblânzirea pe care cuvintele lui o declanșaseră dispăru. M-ai considerat proprietatea lui Ben, iar acum, că nu mai este așa, ai impresia că mă poți face a ta?

- Te voi face a mea, Eve.

Ceva din tonul moale, puternic făcu să îi treacă fiori pe șira spinării.

- Pe naiba! Îmi aparțin mie și doar mie. Acum, când ți se pare că drumul este liber, crezi că mă voi prăbuși la picioarele tale? Nu cad la picioarele nimănui, Alex. Luă o sabie de pe stand. Te consideri superior unei femei pentru că ești bărbat, ba chiar unul cu sânge regal.

Își aminti de dățile în care el o ținuse în brațe, apoi îi dăduse drumul. Pentru că el crezuse că ea era a fratelui său. Niciodată, se gândi ea sumbru, nici măcar o dată nu o întrebuse care erau sentimentele, dorințele ei.

- În America, am început să luăm oamenii drept oameni, iar chestiuni precum respectul, admirația și afecțiunea trebuie să fie câștigate. Tăie aerul cu sabia, testându-i greutatea. Alexander ridică din sprâncene, văzând ușurința cu care ea o mânua. Dacă aș fi vrut să fiu în patul tău, aș fi făcut-o deja. Coborî sabia într-un arc ce fluieră cu putere reținută. Și nu ai fi știut ce te-a lovit. Acum, ea îl salută. Excelență.

Valul de dorință îi încordă mușchii. Ea stătea acolo, în fața lui, îmbrăcată în negru, cu părul dat pe spate lăsându-i chipul liber și ținând în mâna dreaptă o sabie lucioasă. Provocându-l.

O mai dorise și înainte. Acum, cu gura uscată, era însetat de ea. Mândria înțepa aerul, venind din partea amândurora.

- Încă nu te-am invitat în patul meu.

Ochii ei erau la fel de întunecați și de periculoși ca marea. Pentru întâia oară de când intrase în încăpere, ea zâmbi. Doar zâmbetul ei era de-ajuns să facă un bărbat să implore.

- Nu aș avea nevoie de invitație. Dacă aș dori asta, te-ai afla în genunchi.

La auzul spuselor ei, el își înalță capul. Miji ochii. Adevărul tăia în carne vie.

- Dacă aș hotărî că ne-a venit timpul, nu aș fi în genunchi. Pășii mai aproape, la o lungime de sabie. Iar tu ai tremura.

Adevărul lui era la fel de tăios ca al ei.

- Problema este că ai avut de-a face cu prea multe femei servile. Din impuls, luă o mască și o vestă căptușită, de scrimă. Și cu prea puține care ar îndrăzni să se plaseze pe picior de egalitate cu tine. Surâsul îi era calm și hotărât. Poate că nu te voi învinge, Alexander, dar mă voi asigura că vei transpira pentru orice fel de victorie. Hotărându-se pe loc, își puse masca și vesta. Merse pe pistă și luă poziția de *en garde* în spatele liniei. Dacă nu cumva te temi să pierzi în fața unei femei?

Fascinat, i se alătură pe covoraș.

- Eve, fac scrimă de ani de zile.

- Și ai luat argintul la ultimele jocuri olimpice, recunosc eu ea în timp ce adrenalina îi curgea neîntrerupt în sânge. Atunci, ar trebui să fie o partidă interesantă.
En garde!

El nu zâmbi. Ea nu glumea, nici nu se lăuda inutil. Își puse și el masca, și, astfel, fără chip, se măsurară unul pe celălalt. Lungimea brațului său era aproape cu încă jumătate mai mare decât a ei. Amândoi știau asta.

- Ce speră să demonstrezi cu asta?

Ochii ei străluciră în spatele măștii.

- Ca de la egal la egal, Alex. Aici și oriunde altundeva.

Întinzând mâna, atinse vârful sabiei lui cu al ei. Oțelul, rece și zvelt, străluci în oglinzi. Așteptară preț de o bătaie de inimă. Apoi atacară.

Fu un start lent, foarte lent, cu puteri reținute. Fiecare cântărea stilul și forța celuilalt, dar Eve avea avantajul. Ea îl mai văzuse luptând - astăzi, dar și cu mulți ani în urmă. Momentan, și-ar fi tăiat limba înainte să admită faptul că se apucase de acest sport pentru că nu uitase niciodată felul în care arătase el cu o floretă în mână. În timpul fiecărei lecții, fiecărei partide, se întrebase dacă avea să își încrucișeze vreodată spada cu a lui. Acum, lucrul acesta se întâmpla, iar inima îi bătea cu putere în piept.

Dar mintea ei era calmă. El prefera atacul. Ea văzuse asta, și se mulțumi cu apărarea.

Era bună. Foarte bună. Mândria și plăcerea creșteau în el cu fiecare parare pe care ea o executa. Felul lui de a fi îl împiedica să se folosească de întreaga lui abilitate, dar, chiar dacă se abținea, își putu da seama că ea era un partener în același timp formidabil și captivant.

Pantalonii de blugi negri strâmți îi distrăgeau atenția cu imagini a ceea ce se mișca atât de suplu sub ei. Închieturile îi erau înguste, dar puternice și destul de flexibile încât să îl țină la distanță. Se apropie, provocând-o. Săbiile se încrucișară, și se ciocniră între ei.

Rămaseră așa, pentru o clipă, destul de apropiați încât să își poată vedea ochii prin plasă. Văzu în ochii ei aceeași pasiune fierbinte care curgea și prin ai lui.

Dorința se împleti cu gustul competiției. Parfumul ei era întunecat și mustea de feminitate; pumnul acoperit de apărătoarea mânerului sabiei sale era fragil, și putea să zărească lucirea aurului și a safirului de pe degetul ei. O dorea acolo chiar în clipa aceea. Dorința îl măcina.

Ea putu să simtă - dorința, pasiunea și fantezia. Ape-lau la ceva din adâncul ei. Îi venea să zvârle sabia cât acolo, să își smulgă masca și să o smulgă și pe a lui și să se lase pradă nevoilor care se involburau în ei amândoi. Ar fi însemnat asta victorie pentru el, predare din partea ei? Nu i se păru așa, și, totuși, suspiciunea o făcu să continue.

Abandonându-și tacticile defensive, atacă în plină forță. Prins pe picior greșit, Alexander făcu un pas înapoi și simți cum vârful moale îi împunge umărul.

Alexander își cobori sabia, recunoscându-se lovit.

- Ai avut un profesor bun.

- Am fost un elev bun.

Era ceva degajat în râsetul lui, ceva ce o fascina, smulgându-i un zâmbet. Apoi, își dădu seama că era un sunet pe care îl auzise mult prea rar. Buzele lui erau curbate într-un zâmbet sub mască atunci când își ridică din nou sabia.

- *En garde, chérie!*

De data aceasta, o complimentă folosindu-și abilitățile pe deplin. Eve simți schimbarea și zâmbi la rândul ei. Nu dorea nici un fel de concesi.

Încăperea răsună de zgomotul loviturilor și al zângănitului de oțel. Oglinda le reflecta siluetele, una în negru, cealaltă în alb, în timp ce se întâlneau de la egal la egal.

La un moment dat, fu cât pe ce s-o dezarmeze. Eve își simți inima bubuindu-i în gât și se pregăti pentru următoarea mișcare. Avantajul ei era dat de viteză, și fu la un pas de a-i învinge garda pentru o a doua oară.

Dar el pară, ripostă și o făcu să se împleticească în încercarea de a se apăra.

Respirau amândoi precipitat și cu dificultate. Dorința de a învinge era depășită de o dorință de natură mai intimă. O femeie și un bărbat, în duel. Cu sau fără săbii, era ceva la fel de vechi ca timpul. Entuziasmul loviturii, emoția parării, grandoarea provocării.

Săbiile li se ciocniră una de alta aproape de mânere, iar chipurile li se întâlniră prin V-ul cu margini ascuțite. Respirând precipitat, cu lamele tensionate, fiecare din ei rămase neclintit.

Apoi, cu o mișcare care o făcu să ezite, Alexander ridică mâna pentru a-și scoate masca. Aceasta căzu pe podea cu zgomot. Chipul îi era acoperit de sudoare; părul negru i se încrețise. Dar ochii lui fură cei care o făcură să se încordeze. El își coborî din nou sabia, apoi, cu o mână pe încheietura mâinii ei, o împinse și pe a ei cu vârful în jos. Îi scoase masca de pe față și o lăsă să cadă lângă el.

Când își încolăci brațul în jurul taliei ei, ea se încordă toată, dar nu se trase înapoi. Fără nici o vorbă, el o strânse și mai tare. Confruntarea îi stăruia în ochi. Provocarea încă se vedea în ai ei. Trupul ei îl întâlnește pe al lui, și ea își înalță privirea în timp ce el își coborî gura. Așa cum o făcuse cu sabia, Eve îl întâlnește cu forță, de la egal la egal.

Entuziasmul care se stărnise în toiul luptei își găsi eliberarea. O revărsară unul în celălalt. Ea își puse mâna pe umărul lui, îi atinse în treacă umărul și și-o odihni pe obrazul lui. Apoi, mișcarea blândă fu acompaniată de o mușcătură rapidă, ușoară, ca de pisică, a buzei lui inferioare. El răspunse trăgând-o și mai aproape. Un sunet se rostogoli din adâncul gâtlejului său și gâdilă limba ei căutătoare.

Sabia îi scăpă din mână. Liberă, mâna ei îl căută, croindu-și drum sub jacheta lui ca să se apropie, măcar atât, de trupul lui. Căldura lui iradie prin cămașă în palma ei.

Mai mult. Dorea mai mult. Să îi simtă mai mult gustul, să îl simtă mai mult. Mai mult, mult mai mult din inima lui. Însă mai mult era prea mult.

Se trase cu forța de lângă el, de lângă dorințele ei imposibile.

- Eve...

- Nu. Ridică o mână pentru a și-o trece peste față. Nu poate fi vorba aici despre un învingător, Alex. Și nu îmi permit să fiu pierzătoare.

- Nu îți cer să pierzi, ci să accepți.

- Ce să accept? Sfâșiată, se întoarse cu spatele. Că te doresc, că sunt aproape gata să mă dau bătută, știind că aici începe și se sfârșește totul?

El simți zvâcnirea, teama.

- Ce anume dorești de la mine?

Ea își închise ochii pentru un moment, apoi inspiră adânc.

- Dacă ai fi fost pregătit să mi-o dai, nu ar fi fost nevoie să mă întreb. Te rog, nu, spuse ea atunci când el încercă să o atingă. Am nevoie să fiu singură. Trebuie să decid exact cât de mult pot îndura.

Îl părăsi repede, înainte să capituleze în întregime.

capitolul 8

Nu era o noapte în care să se doarmă. Luna mare, rotundă își arunca reflexia în ferestrele lui Eve, împrumutând draperiilor albastre cu alb margini argintii. Le trăsese, cât putuse de mult, dar briza încă le umfla și le făcea să danseze.

Încercase să muncească, dar fără succes. Hârtiile și dosarele aduse de la biroul ei îi împânziseră camera de zi. Nu se putea concentra la costume, la vânzarea de bilete sau la becurile arse, atunci când Alexander era atât de ferm înfipt în mintea ei.

Era expus, vulnerabil. Cu Deboque încă în închisoare, Alexander se afla la o serată. Nebunia acestui lucru o făcu să își treacă nervoasă mâna prin păr. Ciufulit după o seară de umblat încolo și înapoi și de făcut griji, părul i se revărsa peste halatul scurt de culoare albastră.

El făcea schimb de politețuri, bând cafea și coniac, în timp ce ea cutreiera în neștire prin camerele ei, după o încercare inutilă de a mânca totuși ceva.

El ieșise, cugetă ea, în ciuda consecințelor. În ciuda tuturor lucrurilor. Sărutul acela sălbatic, însoțit de pipăieli, pe care îl împărtășiseră, nu îi făcuse întregul trup să clocotească așa cum clocotea al ei? Poate că ea se înșelase, se înșelase amarnic și în întregime atunci când crezuse că nevoia alerga nebunește prin sângele lui. Dacă ar fi fost astfel, cum ar fi fost posibil, chiar cu tot controlul de care era capabil, să îi pună stavilă în timp ce ședea la o masă cu șapte feluri de mâncare?

Ce era în neregulă cu ea? Sătulă de ea însăși, Eve își frecă ochii cu degetele. Fusese mâniaasă atunci când crezuse că el o dorea doar din cauza unei competiții cu Bennett, supărată pentru că el o dorise, dar se abținuse din cauză că își imagina că ea se culcase cu fratele lui.

Apoi, fusese înfuriată pentru faptul că el nu mai credea asta și o dorea în continuare. Iar acum, se simțea mizerabil din cauză că era posibil ca el să nu o dorească atât de mult cum crezuse ea.

Ce anume voia *ea*? În clipa asta recunoștea că ceea ce dorea era Alexander, pentru ca în clipa următoare să se retragă știind că între ei nu putea fi nimic durabil, nimic real. Un bărbat ca Alexander trebuia să se căsătorească – și trebuia să se căsătorească în mod corespunzător. Trebuia să producă moștenitori. Moștenitori regali. Chiar dacă o dorea pe ea, chiar dacă îi păsa câtuși de puțin de ea, ar fi fost obligat să își caute pereche în aristocrația europeană.

Uimită de faptul că gândurile îi zburaseră în direcția aceea, clătină din cap. Când începuse să se gândească dincolo de clipa prezentă, de o aventură?

Îi cunoștea pe bărbați – când erau atrași, când doreau, când nu voiau decât o jucărie pentru o noapte sau două. Și știa cum să se poarte cu ei. Atunci, de ce știa atât de puține despre acest bărbat? Toate serile și orele pe care le petrecuse încercând să găsească răspunsurile, o cheie spre Alexander, avuseseră ca singur rezultat găsirea unei chei spre ea însăși.

Era îndrăgostită de el. Nici măcar înțepăturile mici de teamă ori junghiurile constante de îndoială nu puteră diminua obiectul emoției.

Și se temea. Era o femeie care fusese protejată cea mai mare parte a vieții sale de către un tată indulgent și o soră care o răsfăța. Alegerea pe care o făcuse cu doar câțiva ani în urmă, de a reuși pe cont propriu, fusese în aceeași măsură rezultatul unui capriciu și al curiozității. Nu fusese vorba despre nici un pericol real. Dacă ar fi eșuat, ar fi avut oricând plasa de siguranță a familiei și a banilor familiei sale.

Chiar dacă Eve și-ar fi cheltuit aiurea moștenirea, nu ar fi fost lăsată de izbeliște.

Era adevărat că, odată ce începuse, nu se gândise să își folosească familia pentru a ușura loviturile pe care

le primise. Trupa devenise centrul vieții ei, iar succesul sau eșecul trupei erau personale, ale ei.

Reușise, devenise cineva important prin propriile abilități și eforturi. Chiar dacă știa asta, încrederea în ea însăși nu diminuă cu nimic faptul că era conștientă că riscurile fuseseră mici.

Cu Alexander nu avea să existe nici o plasă de siguranță, iar o cădere cu el ar fi însemnat un salt cu capul înainte, cu ochii larg deschiși, de la o înălțime periculoasă. Riscul era prezent, la fel de înspăimântător pe cât era de tentant.

Dacă ar păși dincolo de margine și s-ar aștepta să supraviețuiască, ar fi o nesăbuită. Dar ceva îi spunea că, dacă ar fi precaută și s-ar menține cu picioarele bine înfipite în pământ, ar fi și mai nesăbuită.

Prinsă între rațiune și sentimente, se prăbuși pe bancheta de la fereastră și lăsă aerul rece al mării să îi răcoască pielea.

Alex nu era sigur că avea să poată supraviețui unei alte nopți. Încăperile lui erau liniștite – și ca sunet, și ca stare de spirit. Fuseseră decorate în nuanțe de verde și crem, răcoroase ca să lupte împotriva căldurii, cu tablouri care înfățișau marea și țărmul dominând pereții. Mări calme în dormitorul lui, acolo unde venea cel mai adesea pentru a fi singur și pentru a cugeta. Sufrageria de alături avea culori mai adânci, nuanțe mai pline de viață. Aici era locul în care își invita cel mai adesea prietenii, mai degrabă decât în birou ori în încăperile comune ale familiei. Era destul de mare pentru o cină intimă ori pentru o partidă de joc de cărți.

Fără cămașă și desculț, Alexander umbla de colo-colo prin dormitor, în încercarea de a stăpâni emoțiile care îl bântuiseră de-a lungul cinei și al spectacolului fără sfârșit. Măinile sale, vârâte în buzunare, trăgeau de pânza moale a pantalonilor.

Nu, nu era sigur că avea să poată supraviețui unei alte nopți.

Ea se afla la doar câteva încăperi distanță, la o duzină de pereți prin care trecuse deja de nenumărate ori în imaginația lui. Dormind. Credea că ea dormea, acum când ceasurile din palat se pregăteau să bată de douăsprezece ori.

Aproape miez-noapte, și ea dormea. Ea dormea, iar el dorea. Jinduia. Indiferent de cât se antrenase, de câte sacrificii făcuse și de cât studiasse, nimic nu îl pregătise pentru durerea surdă, continuă, pe care femeia aceea putea să i-o provoace.

Oare ea putea să simtă lucrul acesta? Se rugă ca și ea să o simtă, doar ca să nu sufere de unul singur. Dorea ca ea să simtă durerea. Dorea să o apere de toate durerile. Dar, în noaptea aceea, Sfinte Dumnezeule, în noaptea aceea pur și simplu dorea.

Era o dorință care crescuse odată cu trecerea anilor, se amplificase, devenise tăioasă. Fuseseră momente în care își spusese că nevoia avea să dispară. Momente în care chiar crezuse asta. Trecuseră luni întregi fără să o vadă - deși se trezea încă în creierii nopții, singur, cu chipul ei în minte. Putea să se împotrivescă acestui lucru, să înăbușe dorul acela care părea ca o nebuloasă în fața obligațiilor, a responsabilităților și a unui program istovitor.

Dar, de fiecare dată când ea se afla acolo, destul de aproape încât să poată fi atinsă, dorința nu mai era vagă, ci devenea imposibil de învins.

Acum, când o atinsese, îi simțise gustul, se amăgise singur cu frânturi din propriile fantezii, trebuia să își refuze restul?

Cum putea el să meargă la ea când ceea ce avea de oferit era o viață de subterfugii sau de sacrificii? Dacă i-ar fi fost amantă, nu ar fi putut niciodată să o recunoască în mod public mai mult decât ca pe o prietenă de familie. Ca soție...

Alexander își apăsă ochii închiși cu degetul mare și cu cel arătător. Cum ar putea să îi ceară să se mărite cu el? Avea să fie întotdeauna legat de țara lui,

de îndatoririle lui. Lucru valabil pentru orice soție avea să își aleagă. Cum putea Eve, cu independența și puterea ei, să accepte vreodată restricțiile care veneau la pachet cu titlul lui? Ar fi fost nevoie să îi ceară să renunțe la patria ei, la intimitate, la carieră. Ar fi fost nevoie să îi ceară să se expună în acvariul, într-un acvariu uneori plin de pericole, în care el fusese născut. Cum ar fi putut să se aștepte din partea ei la aceeași mândrie, aceeași dragoste față de Cordina pe care le simțea el? Cum ar fi putut el să îi ceară întreaga viață?

Dar ar fi putut să o ceară pentru o noapte. O singură noapte.

Dacă ea i-ar da asta, poate că ar fi de ajuns.

Alexander privi în gol pe fereastră, cea care dădea spre aceeași grădină, aceeași mare, același cer ca ferestrele camerei lui Eve. Să aibă o singură noapte și apoi, cumva, să supraviețuiască unei eternități de alte nopți.

Nu bătu la ușă. Într-atât era de arogant. Ușa se deschise fără sunet, dar ea îl simți înainte ca aceasta să se închidă în spatele lui. Astfel îi era prezența.

Ea nu tresări. Într-atât era de mândră. Eve rămase pe băncuța de sub fereastră și își întoarse alene capul de la noapte către Alexander. Știa că, în timp ce ea contempla cerul, el avea să vină. Ceea ce fusese negat, dorit, lucrul căruia se împotrivise avea să se întâmple în acea seară. În timpul propriului ei priveghi, se împăcase cu acest fapt. Stătură despărțiți de lățimea acelei încăperi, în timp ce aerul zumzai, apoi se liniști.

- Nu mă voi ridica să fac o plecăciune, zise ea cu glas surprinzător de puternic.

El ridică din sprâncene, amuzat ori surprins, ea nu putu să spună.

- Eu nu voi sta în genunchi.

Simți cum un fior îi dansează pe șira spinării, dar mâinile îi fură sigure atunci când și le împreună în poală.

- Ca de la egal la egal?

Stomacul îi era înnodat de tensiune și de dorință, dar în capul lui înota o euforie ciudată și nouă.

- Ca de la egal la egal.

Eve își privi pentru o clipă mâinile, atât de calme și de neclintite în poala sa, apoi își ridică privirea către a lui. Postura lui era dreaptă, aproape neclintită, însă privirea nu îi era deloc distantă. Erau atât de multe lucruri pe care ea le cunoștea, atâtea lucruri pe care trebuia să le înțeleagă.

- Cândva, am crezut că mă doreai pentru că aveai impresia că eu și Bennett eram amanți.

- Cândva, m-am disprețuit din cauză că te doream deși credeam că tu și Bennett erați amanți.

Tonul calm o făcu să își strângă buzele. Da, probabil se urâse din cauza aceasta. Fusese o proastă să nu înțeleagă asta. El suferise. Nu mai avea nevoie să întrebe în ce fel.

- Și acum?

- Aș putea spune că sunt ușurat să știu că nu este așa, dar asta nu ar schimba cu nimic lucrurile. Chiar și onoarea are de suferit.

Onoare. Pentru el, era la fel de vitală ca sângele care îi curgea prin vene. Ea avea puterea de a-l face să compromită acea onoare. Avea destulă dragoste încât să vadă că el nu avea acea putere. Atunci se ridică, dar, chiar și cu mâinile încă împreunate, nu păru deloc slabă.

- Nu pot lua asta drept compliment, Alexander.

- Nu era un compliment. Ți-aș putea spune că ești frumoasă. Privirea îi cutreieră peste chipul ei. Mai frumoasă, pentru mine, decât orice altă femeie. Ți-aș putea spune că fața ta îmi bântuie visele și îmi chinuie zilele și că dorul de tine mă goleşte. Nimic din toate astea nu ar fi ca să te flatez.

Bătăile inimii ei se accelerară cu fiecare cuvânt rostit de el, până când îi răsunară în urechi. Făcând un efort, rămase acolo unde se afla, când inima ei îi dădea ghes să își deschidă brațele și să ofere totul. „Ca de la egal

la egal“, își reaminti ea. Onoare pentru amândoi. Nu era vorba despre dragoste.

- Poate că ar fi mai bine dacă nu ai spune nimic. Reuși să zâmbească, ba chiar își înclină capul. Poate doar să-mi spui care este motivul pentru care ai venit.

- Am nevoie de tine.

Cuvintele o zdruncinară la fel de mult cum îl zdruncinară pe el. Liniștea dăinui în timp ce aerul păru să îi absoarbă. El văzu în ochii ei uimirea, înmuierea, acceptarea. Lumina lunii pătrundea prin fereastră prin spațele ei, așa încât părea ca și cum ea ar fi făcut parte din ea - și totuși, de neatins.

Apoi, ea întinse mâna.

Degetele li se întâlneau, se fixară, apoi se curbară unele spre altele. Contactul fusese făcut, iar timpul pentru vorbit luase sfârșit.

Privind în ochii lui, ea îi ridică mâna și își lipi buzele în locul în care degetele li se întâlneau. Tăcere.

Privirea lui rămase fixată în ochii ei în timp ce întoarse mâinile lor unite și își apăsă buzele pe palma ei. Tot fără cuvinte.

Cu vârfurile degetelor, ea îi mângâie linia bărbiei, atingând acum ceea ce nu simțise niciodată că avea dreptul să atingă. Pielea lui era caldă, mai caldă decât briza care agita perdelele. Nu era nevoie de vorbe.

El își folosi încheieturile degetelor ca să îi mângâie obrazul până la tâmplă, apoi degetele i se deschiseră pentru a-i mângâia părul, persistând - rămânând în părul ei așa cum visase cândva. Ceasul bătu ora fixă. Era miezul nopții.

Fără vorbe, ci doar sentimente trăite în secret mult timp, sentimente care, în sfârșit, înfloriră în primele momente ale unei zile noi. Dorințele refuzate, negate erau acum acceptate în lumina adumbrită a lunii unei zile care tocmai luase sfârșit.

Erau lucruri despre care el nu întreba și chiar mai multe pe care ea nu le putea recunoaște. Așa că se uniră

fără întrebări, doar cu emoții, așa cum făceau cei mai curajoși dintre amănți.

Brațele ei se deschiseră. Gura ei se ridică. Brațele lui înlănțuiră. Gura lui coborî. Trup lângă trup, prelungiră și se afundară în primul sărut al dimineții.

Cumva, tandrețea rămase, deși exaltarea zumzăia imediat sub suprafață. Acum, era vorba despre mai mult decât dorință – o suflare de întregire a unui lucru început cu mult timp în urmă. În noaptea aceea. În sfârșit.

Aerul se îndulci cu oftatul ei, în timp ce își îngădui libertatea unei dorințe. Sărutul fu adânc, pe îndelete, inundat de anticiparea ce se revărsa din amândoi. Apoi, buzele lui le mângâiară ușor pe ale ei, nu ca o tachinare, ci ca o promisiune de delicii și dorințe. Atunci când ea se cutremură așa cum prezisese el odată, nu simți fiorul victoriei, ci pe cel al recunoștinței pentru faptul că nevoia ei era la fel de pregnantă ca a lui.

Își plimbă mâinile peste mătasea de pe umerii ei, de pe brațele ei, de pe spatele ei, chinându-se singur cu viziuni a ceea ce stătea ascuns dedesubt. Și-o imaginase de atât de multe ori. Când dădu mătasea la o parte, lăsând-o să alunece șoptind și să se aștearnă la picioarele ei, descoperi că imaginația lui nici măcar nu se apropia de ea, de cea reală, goală și aproape de el, înveșmântată de lumina lunii.

Un poet ar fi avut cuvintele potrivite. Un muzician ar fi putut să cânte melodia care se derula în capul lui. Dar el era un prinț care nu se simțise niciodată mai mult ca un bărbat muritor decât acum, când își privea femeia strălucind în razele lunii.

Eve nu avea nevoie de poeme ori de un cântec. Ceea ce vedea în ochii lui îi spunea că lui îi plăcea din cale-afară. El nu avea să îi dăruiască niciodată cuvinte frumoase, melodioase, dar o privire din partea lui spunea cu mult mai mult. Cu un zâmbet, pași din nou în brațele lui și își apăsă buzele în dreptul inimii lui.

Bătea atât de repede, de puternic. Ea își închise strâns ochii pentru o clipă, ca pentru a capta sentimentele

dinlăuntrul ei. Pielea lui era ca bronzul lângă fildeșul pielii ei. Fascinată de contrast, îl mângâie, apoi își desfăcu palma peste pieptul lui. Degetele lui îi prinseră încheietura mâinii, căci atingerea ei trimise săgeți de dorință prin trupul lui. Îi simți pulsul care bătea ca un ciocan înainte ca ea să își retragă brațul ca să își înlănțuie mâinile pe după gâtul lui.

Carne fierbinte pe carne; gură flămândă peste gură. Limba ei trecu iute peste buzele lui, apoi se avântă înăuntru pentru gusturi mai puternice, mai bogate.

Mai mult. Din nou, fu sfâșiată de dorința de mai mult. Dar de data aceasta urma să aibă parte de mai mult. Găsi închizătoarea pantalonilor lui și fu încântată de tremurul abdomenului lui atunci când degetele ei îi atinseră pielea. Clipa rămase suspendată în aer, apoi trecu în grabă. Iar el fu gol alături de ea.

Visase și ea la asta, și acum descoperirea că visele nu aveau să fie niciodată de ajuns.

O prinse în brațe și o strânse, o ținu pur și simplu în timp ce ea își apăsa fața pe gâtul lui, cu brațele înlănțuite în jurul gâtului său. Vântul șuieră la ferestre în timp ce ei se lăsară pe pat.

Salteaua se afundă sub ei cu doar o șoaptă. Cearceafurile foșniră. El își îngropă fața în părul ei și îngădui mirosului ei să pătrundă prin voința lui. Ea se lăsă moale pe el, nu doar supusă, ci dornică.

O atingere și o cutremurare. O gustare și un oftat. Pe îndelete, savurând, tremurând, se descoperiră unul pe altul. Ea era atât de moale aici, atât de fermă dincolo. Puterea unei persoane atât de mici nu încetase niciodată să îl uimească. Parfumată. Pielea ei era o grădină de delicii pentru toate simțurile lui. Dacă își trecea limba pe suprafața ei, putea să simtă în același timp pasiune și delicatețe.

Cum de nu înțelesese niciodată compasiunea, blândețea, bunătatea din el? Și, cu toate astea, îl iubea. Descoperind acum totul, era înghițită de sentimente mai adânci decât se crezuse ea capabilă. Exista în el o răbdare

pe care ea nu o văzuse niciodată. O dulceață la care nu visase nicicând. Îi dăruia ei totul, fără ca ea să ceară. Îi dăruia frânturi de romantism de care ea credea că era prea înțeleaptă ca să aibă nevoie.

Nu ar fi fost întotdeauna astfel. Nu, ea știa asta. Aveau să apară pretenții, lăcomie, nesăbuiță. Putea să le accepte pe toate la timpul convenit. Dar, de data aceasta, această primă oară, el părea să știe că ea își dorea blândețe. Ba, mai mult, și chiar mai important, părea că și el își dorea același lucru.

Așa că mâinile ei mângâiară. Buzele ei stăruiră. Îi arată că putea la fel de bine să prețuiască, așa cum era prețuită. Chiar și atunci când respirațiile lor începură să se unească, cutremurându-se, nu era nici urmă de furie căreia să trebuiască să îi pună capăt. Să prelungească. Doar ca să prelungească.

Când el o umplu, se mișcă împreună fără graba primelor pasiuni. Aceea era o foame care așteptase șapte ani să fie satisfăcută. Împreună, se îngropară într-o frumusețe care veni la fel de tăcut și de inevitabil ca răsăritul.

Lumina lunii încă strălucea. Perdelele se ondulau în bătaia vântului. Aparent, lumea decisese să își continue rutina, deși totul se schimbase. Păturile erau făcute ghemotoc la marginea patului, nebăgate în seamă și inutile, căci bărbatul și femeia se hrăneau unul pe celălalt cu căldura celuiilalt.

Eve stătea cu capul pe umărul lui Alexander, un loc ce păruse să fi fost rezervat anume pentru ea. Un loc pe care nu crezuse vreodată că avea să îl revendice. Inima lui bătea, încă foarte neregulat, sub mâna ei. Brațul lui o înconjura, ținând-o aproape, și, deși ea știa că el era la fel de treaz și de conștient ca ea, exista între ei o pace pe care nu o simțiseră niciodată înainte.

Datorită dragostei ori datorită faptului că făcuseră dragoste? Nu știa și se întrebă dacă ar trebui să conteze. Erau împreună.

- Șapte ani. Oftatul ei fu prelung și pâlpâi în liniștea ce domnea. Mi-am dorit asta timp de șapte ani.

El rămase nemișcat cât timp absorbi, lent, vorbele ei. Degetele îi mângâiară chipul și coborâră sub bărbia ei, pentru a-i ridica fața către el. Ochii lui erau întunecați, și, de data aceasta, prudența din ei o făcu să zâmbească.

- Tot timpul acesta? De la început?

- Erai îmbrăcat ca un soldat, un ofițer, iar încăperea era plină de femei frumoase și de bărbați eleganți, exact ca într-un vis. Dar nu te vedeam decât pe tine. Nu se simțea rușinată de asta, nici nu regreta că nu îi spusese mai demult. Avuseseră nevoie de anii care trecuseră. Erau flori. Încăperea mirosea a primăvară. Și erau luminile acelea orbitoare care veneau de la candelabre. Farfurii de argint, vin în pahare de cristal, viori. Agățată la șold, aveai o sabie. Îmi doream atât de mult să mă inviți la dans. Să mă observi.

- Te-am observat, șopti el și o sărută pe o sprânceană.

- Acum, că ai pomenit despre asta, te-ai încruntat o dată la mine. Îi zâmbi și se mută, astfel încât ajunse deasupra lui. Și ai dansat vals cu femeia aceea încântătoare, blondă, cu aspect englezesc. O urăsc încă de pe-atunci.

El zâmbi larg și mângâie buzele lui Eve cu vârful degetului. Cât era de incredibil să fii relaxat, singur, doar un simplu bărbat.

- Nici măcar nu îmi amintesc cine era.

- Eu da. Era...

- Dar îmi aduc aminte că purtai o rochie roșie cu spatele decoltat și brațele goale. Aveai o brățară aici. Îi duse încheietura mâinii la buze. O brățară groasă, de aur, cu câteva rubine. Nu mă puteam gândi decât la faptul că unul dintre iubiții tăi ți-o dăruise.

- Tata, șopti ea, uimită să afle că el observase, simțise ceva. Drept recunoștință și ușurare că am absolvit. Chiar îți amintești. Izbucni în râs în timp ce își dădu părul pe spate. Chiar ai observat.

El nu mai simțea greutatea, chinul provocat de vină ori de negare. Rămăsese doar plăcerea dinlăuntrul lui, alături de ea.

- Și, din momentul acela, nu mi-ai mai părăsit vreodată gândurile.

Ea spera să fie adevărat. Nechibzuită, nu îi păsa dacă nu era adevărat.

- Nu m-ai invitat niciodată la dans.

- Nu. Își înfășură pe deget o șuviță din părul ei. Decisesem deja că, dacă te-aș fi atins, asta ar fi însemnat sfârșitul sănătății mele mentale. Te văzusem părăsind sala de bal alături de Bennett.

- Ai fost gelos?

Își prinse între dinți buza de jos în încercarea de a-și ascunde zâmbetul.

- Gelozia este o emoție de foarte joasă speță și foarte comună. Își strecură o mână pe curba șoldului ei. Eram mâncat de ea.

Râsul ei fu bogat și plin.

- Vai, Alex, mă bucur atât de tare. Nu era nevoie de asta, dar mă bucur foarte tare.

- Aproape că am venit după voi. Spuse asta încet, în timp ce expresia i se schimbă. Mi-am zis că aș fi fost un nebun, dar, dacă aș fi făcut-o...

- Nu. Își puse vârful degetelor pe buzele lui. Nu puteai să știi ce avea să se întâmple.

El îi sărută degetele, apoi le luă în mâna lui.

- Am văzut când te-ai întors, ai intrat singură, palidă. Tremurai. Nu m-am putut gândi decât la faptul că Bennett te necăjise. Am ajuns lângă tine în clipa în care le spuneai lui Reeve și tatălui meu ceea ce se întâmplase pe terasa de sus. Erai albă ca o coală de hârtie și tremurai, dar ne-ai condus până la ei.

- Când am ajuns acolo și am văzut sângele și pe Ben zăcând pe jos... Am crezut că era mort. Își închise ochii pentru un moment, apoi se coborî peste Alexander. Nu puteam să mă gândesc decât la faptul că nu era corect, nu era drept. Era atât de plin de viață. Chiar și cu ochii

închiși, putea să vadă scena, așa că îi deschise și privi lumina lunii. A trecut atât de mult timp de atunci, dar nu am uitat nimic din ceea ce s-a întâmplat. Când Janet Smithers și Loubet au fost arestați, am crezut că totul a luat sfârșit și că toată lumea va fi în siguranță. Iar acum...

- Toată lumea este în siguranță.

- Nu. Își ridică din nou capul și îl clătină cu putere. Alex, nu mă ține în beznă în legătură cu asta. Eu am fost cea sunată și cea căreia i-a fost transmisă amenințarea. Am fost acolo cu șapte ani în urmă și am văzut ce poate face Deboque din celula lui. Acum, mă aflu din nou aici.

- Nu este treaba ta să îți faci griji în ceea ce îl privește pe Deboque.

- Acum, mă tratezi ca pe un copil, așa cum ai impresia că trebuie tratată o femeie.

El nu se putu împiedica să zâmbească.

- Mă poți acuza de așa ceva când am o soră ca Gabriella? Eve, am învățat de mic copil să nu mă aștept din partea unei femei să dorească să fie cocoloșită. Nu vreau să spun decât că nu poți face nimic în ceea ce îl privește pe Deboque și că este inutil să îți faci griji din cauza lui. Îi mângâie obrazul cu vârful unui deget. Dacă te face să te simți mai bine, îți pot spune că Reeve caută o soluție.

- Nu mă face să mă simt mai bine. Mă tem de fiecare dată când părăsești palatul pentru vreo îndatorire de stat.

- *Ma belle*, nu pot să rămân închis în palat până când moare Deboque. Văzând expresia de pe chipul ei, își ținu gura închisă. Era cel mai bine ca ea să înțeleagă, și să înțeleagă atunci, înainte de a face un alt pas. Ai impresia că se va sfârși înainte de asta? Atâta timp cât va fi în viață, va căuta să se răzbune. Este închis în Cordina.

- Atunci, transferă-l într-o altă închisoare.

- Nu este chiar atât de simplu. Deboque știe cât de mult și din greu a muncit tata ca să îl arunce în spatele gratiilor.

- Dar Reeve a zis că Interpolul a făcut asta.

- Și așa a și fost, dar, fără cooperarea tatălui meu, fără informațiile adunate de propriul nostru serviciu de securitate, Deboque ar fi putut fi încă în libertate. Viața mea, viața familiei mele nu pot fi conduse de teama a ceea ce ar putea face cineva.

Dar a ei putea. Eve îl strânse iar la pieptul ei.

- Nu aș putea îndura să ți se întâmple ceva.

- Atunci, va trebui să ai încredere în mine că voi avea grijă să nu mi se întâmple nimic. *Chérie*, unde ai învățat să faci scrimă?

Încerca să îi distragă atenția. Și avea dreptate. Noaptea le aparținea. Ar fi fost greșit să îi îngăduie lui Deboque să strice chiar și asta.

- În Huston.

- Există profesori de scrimă în Huston?

Ea era amuzată, și se vedea.

- Chiar și în America există sporturi elegante. Nu trebuie să te simți jenat pentru că te-am învins.

- Nu m-ai învins. O răsuci pe spate. Partida nu a fost niciodată dusă la bun sfârșit.

- Am marcat singura lovitură. Dar, dacă lucrul acesta îți calcă mândria în picioare, nu voi spune nimănui.

- Văd că trebuie să terminăm ceea ce am început.

Ea surâse ușor. În lumina lunii, ochii ei erau întunecați și strălucitori.

- Mă bazez pe asta.

Alarma de la ceas sună ascutit. Amețită, Eve pipăi după buton și îl apăsă cu destulă putere încât să facă ceasul să se clatine. Putea să întârzie, decise ea adormită. În dimineața aceea numai, puteau să înceapă și fără ea. Se rostogoli ca să se cuibărească în brațele lui Alexander.

El nu era acolo.

Încă amețită, își dădu la o parte părul de pe ochi în timp ce se ridică în capul oaselor. O pătură era așezată peste ea, dar era rece, asemenea cearceafului de dedesubt. Briza bătea încă în perdele, mirosea în continuare a mare, dar acum soarele se revărsa în cameră. Iar încăperea era goală.

El îi ridicase halatul și i-l pusese pe marginea patului. Patul pe care îl împărțiseră. Toate urmele prezenței lui dispăruseră. Exact așa cum el dispăruse.

„Fără o vorbă“, cugetă Eve, în timp ce ședea singură. Nici măcar nu știa când plecase. Nu avea nici o importanță când. Întinse mâna după halat, înainte de a se ridica, apoi îl puse pe ea, închizându-l în timp ce se îndrepta spre fereastră.

Pe apă erau deja bărci care porneau în căutarea prăzii din ziua aceea. Iahtul alb, de agrement, era încă ancorat, dar nu putu vedea pe nimeni pe punte. Plaja era pustie, cu excepția pescărușilor și a micilor crabi de nisip care erau prea departe pentru ca ea să îi poată vedea. Grădinarul se afla sub fereastră ei, udând grădina. Sunetul fluieratului său ajungea până la ea și făcea păsările să tacă. Un trio de fluturi de un galben-deschis se ridică, zburând departe de jetul de apă și așezându-se apoi pe tufișurile deja umede. Frunze ude străluceau în lumina soarelui, în timp ce un amestec de arome de flori își croi drum până sus, la fereastră ei.

Ziua era în plină expansiune. Noaptea luase sfârșit.

Nu putea să îi pară rău. În inima ei, nu exista loc pentru regrete. Ceea ce împărțise cu Alexander fusese magic, o dorință devenită realitate. Descoperise că el era blând, grijuliu și dulce. Splendoarea acestui fapt rămăsese alături de ea. Pentru o scurtă perioadă, el o ținuse alături de el ca și cum nimic și nimeni nu conta mai mult decât ea. Acum, când noaptea luase sfârșit, existau responsabilități pe care nici unul din ei nu putea să le ignore.

El nu avea să le ignore niciodată, nici pentru ea, nici pentru Deboque, pentru nimeni. Ea putea să stea

la fereastră, luptând împotriva temerii de ce avea să vină, dar el urma să facă întocmai cum îi dicta datoria. Cum putea să îi găsească un defect în faptul că era ceea ce era dacă îl iubea?

Dar, vai, cât își dorea ca el să poată fi acolo, cu ea, privind dimineața.

Întorcându-și spatele către fereastră, Eve se pregăti să facă de una singură față zilei.

capitolul 9

De la galeria de deasupra scenei, Eve avea o vedere de ansamblu asupra repetiției. Era la cea de-a șasea oră, și nu avuseseră loc decât două crize de nervi. Lucrurile se liniștiseră după întâlnirea pe care o convocase în după-amiaza trecută, dar ea continuă să ia notițe pe carnetul galben pe care îl purta.

Avusese dreptate în ceea ce privea distribuția, se gândi ea cu încântare, în timp ce îi privea pe Russ și pe Linda jucând o scenă în rolul lui Brick și al lui Maggie. Scânteia era acolo, la fel ca atracția sexuală. Când se aflau pe scenă, temperatura creștea cu zece grade. Linda o juca desăvârșit pe Pisica Maggie: disperată, lacomă și flămândă. Brick al lui Russ era destul de rezervat, însă fără să fie rece, nevoile și frământările lui involburându-se imediat dincolo de suprafață.

Erau un contrast constant cu personajele secundare, cu o răutate și o rivalitate nu neapărat evidente, ci mai degrabă naturale. Nu se putea abține să nu fie mândră de ea însăși, cu atât mai mult cu cât aveau să reducă semnificativ costurile de producție.

Regizorul relua scenele, și Linda repetă aceeași replică pentru a cincea oară în acea oră. Și ea, și Russ făcură aceleași mișcări. „Răbdare de actori“, cugetă Eve și se întrebă cum de crezuse vreodată că ar fi putut fi actriță. Era mult mai potrivită în poziția actuală, supraveghind, organizând.

Dar decorul... Își lovi buzele cu creionul. Decorul nu era tocmai cum trebuia. Prea strălucitor, își dădu ea seama. Prea nou, prea fals. Miji ochii și încercă să și-l imagineze așa cum l-ar fi dorit ea. Podeaua trebuia să fie un pic mai ștersă, mai uzată, chiar descompusă sub un strat de ceară de albine și ulei de lămâie.

Cu un punct central, își dădu ea seama cu entuziasm crescând. Ceva mare, îndrăzneț și lucios care să scoată în evidență restul. O vază, hotărî ea, supradimensio-nată și ornată în culori vii. Aveau să o umple cu flori care să îi dea o ocupație lui Big Momma în timp ce aceasta încerca să ignore destrămarea familiei sale.

Mâzgăli în grabă, căci îl auzi pe regizor strigând că urma o pauză.

Manevrând funiile, începu să coboare scările în spirala care aveau să o ducă pe scenă.

- Pete. Îl încolți pe recuzitorul-șef înainte ca acesta să își poată aprinde țigara. Aș vrea câteva modificări.

- Fir-ar, domnișoară Hamilton.

- Nimic major, îl asigură ea, punând o mână pe umărul lui și ieșind pe scenă. Pete, trebuie să îmbătrânim un pic lucrurile.

Era un omuleț mic, nu cu mult mai înalt decât ea, așa încât ochii li se întâlneau la același nivel când el se întoarse și începu să își scarpine bărbia.

- Cât de mult?

- Zece ani? Zâmbi în loc să dea ordine. Uite ce e, familia a trăit aici o vreme, nu? Nu au cumpărat toate lucrurile astea ieri. Cred că, dacă am decolora canapeaua...

Un oftat lung, plin de suferință.

- Vrei să decolorez canapeaua.

- Tapițeria se decolorează cu timpul, Pete. Este unul dintre lucrurile acelea care nu pot fi evitate în viață. Cred că, dacă ai scoate tapițeria și i-ai pune pe cei de la garderobă să o spele de vreo șase ori, ar fi de ajuns. Și mai tocește poleiala de pe câteva dintre tablouri. Nu vreau să zgârii mobila, dar... Mileuri. Fu lovită de inspirație și începu să mâzgălească din nou. Avem nevoie de niște mileuri.

- Și doriți ca eu să le găsec.

- Nu ai menționat cândva că în armată erai ca un căutător de comori?

Zise asta pe un ton moale în timp ce se mută într-un alt colț.

- Ați fi un bun general, mormăi el. În regulă: canapea decolorată, poleială uzată și mileuri. Ce altceva?

- O urnă. Cercetă decorul cu ochii mijiiți. Trebuia să se afle în locul potrivit, nu în centrul scenei, nici prea în spate, ci... Chiar aici, hotărî ea, arătând masa de lângă un fotoliu. Una mare, Pete, cu ceva sculptat ori cu un model. Și nu doresc ceva cu prea mult bun-gust. Roșu, foarte roșu, ca să iasă în evidență ca un far.

El își scărpină din nou bărbia.

- Tu ești șefa.

- Ai încredere în mine.

- Domnișoară Hamilton, nici unul dintre noi nu are de ales.

Ea acceptă asta fără să clipească.

- Să nu dai pe vază mai mult de treizeci. Nu căutăm o moștenire de familie.

Așteptase ca ea să ajungă la ceea ce era important.

- Ieftin vrei, ieftin o să ai.

- Știam că mă pot baza pe tine. Acum, în ceea ce privește decorul dormitorului, cred că ar fi bine dacă am avea niște bijuterii, aur și ceva de prost gust, lăsate pe noptiera lui Cat.

- Am făcut deja rost de sticle și de cutia aia mare cu pudră pentru praf.

- Acum, vom avea bijuterii. Dacă garderoba nu are nimic potrivit, putem aduna câte ceva. De ce nu verifici cu Ethel? Voi fi în biroul meu pentru următoarele douăzeci de minute.

- Domnișoară Hamilton.

Eve se răsuci pe călcâie către dreapta scenei.

- Da?

- Nu mi-a plăcut niciodată să fac muncă suplimentară. Scoase din nou țigara, în timp ce ea aștepta ca el să continue. Problema este că văd că ai un simț pentru asta - pentru scenă, adică.

- Apreciez asta, Pete.

- O să vă fac rost de mileuri. Aprinse un băț de chibrit. Dar voi trimite una dintre femei după ele.

- Am admirat întotdeauna un bărbat care știe să delege.

Își abținu chicotul până când fu destul de departe ca să poată fi auzită.

Nu reușise niciodată să își dea seama cu adevărat ce căuta un bărbat ca Pete în teatru. Ei i se părea că ar fi fost mult mai în largul lui dacă ar fi mânat vite, dar iată-l aici. Își apăra recuzita ca și cum ar fi fost comori și știa istoria din teatru a fiecărui lucru în parte. Nu încăpea îndoială în mintea ei că în douăzeci și patru de ore urma să aibă tot ce solicitase.

După ce deschise ușa biroului ei, își scoase agrafele din păr. Îl purtase ridicat de dragul eficienței, dar greutatea lui începuse să o apese. Lăsându-l să cadă liber, își introduse agrafele în buzunar. Prioritățile fiind cum erau, merse direct la cafetieră și îi dădu drumul. Apoi, pentru că avea de dat o duzină de telefoane, își scoase cercelul stâng și îl aruncă alături de agrafe. Înainte să apuce să se așeze și să ridice receptorul, telefonul începu să sune.

- Alo.

- Familia regală a făcut o greșală.

Recunosc vocea. Mâna aflată încă în buzunar se făcu pumn și lovi spatele cercelului.

- Familia regală nu cedează în fața amenințărilor.

Apelul era înregistrat. Știa asta, și, trecând de senzația inițială de teamă, își aminti că treaba ei era să îl țină cât mai mult pe fir pe cel care sunase.

- Va trebui să îi spui șefului tău că își va duce la îndeplinire pedeapsa și va rămâne în închisoare.

- Trebuie să se facă dreptate. Familia regală și toți cei apropiați ei vor trebui să plătească.

- Ți-am mai spus: doar un laș dă telefoane anonime, și e cam greu să te temi de un laș.

Dar ea se temea.

- Te-ai mai băgat o dată, și cei șapte ani de libertate pe care i-ai avut ar putea să se apropie de sfârșit.

- Nici eu nu mă plec în fața amenințărilor.

Dar palmele îi erau umede.

- Nu vor găsi bomba, *mademoiselle*. Poate că nu te vor găsi nici pe tine.

După ce apelul fu terminat brusc, Eve rămase holbându-se la el. Bombă? Fusesse o bombă în Paris. Mâna îi tremură ușor în timp ce punea din nou receptorul în furcă. Nu, se referise la o altă bombă, acolo, în ziua aceea. „Alexander.“

Avea mâna pe mânerul ușii când fu lovită de impacul apelului telefonic.

„Cei șapte ani de libertate pe care i-ai avut ar putea să se apropie de sfârșit. Poate că nu te vor găsi nici pe tine.“

Teatrul, își dădu ea seama. Bomba se afla acolo, în teatru. Cu inima în gâtlee, deschise cu putere ușa și începu să alerge. Întâi o văzu pe Doreen, care se mândrea cu o brățară în fața altor două membre ale trupei.

- Vreau să ieșiți din teatru și să mergeți la hotel, acum, cu toții.

- Dar pauza este aproape de sfârșit și...

- Repetiția s-a încheiat. Ieșiți din teatru și întoarceți-vă la hotel. Acum. Știind că menționarea bombei i-ar fi panicat, lăsă ordinul neterminat. Gary. Se strădui să se controleze în timp ce îi făcu semn mașinistului-șef să coboare. Vreau să dai pe toată lumea afară din teatru, pe toată lumea: actori, ajutoare, garderobieri, tehnicieni. Pe toată lumea. Scoate-i pe toți și du-i înapoi la hotel.

- Eve, dar...

- Mișcă odată!

Trecu pe lângă el și urcă pe scenă.

- A avut loc o situație neprevăzută. Ridică vocea astfel încât aceasta să pătrundă în toate cotloanele. Toată lumea trebuie să părăsească teatrul de urgență. Mergeți la hotel și așteptați acolo. Dacă sunteți îmbrăcați în costume, plecați așa cum sunteți - și plecați în clipa asta.

Aruncă o privire către ceasul de la mâna ei. Cât timp avea la dispoziție? Urma să se audă explozia?

- Vreau ca teatrul să fie gol în două minute.

Fu autoritară. Poate că se ridicară câteva mormăieli și cu siguranță ceva întrebări, dar oamenii începură să iasă în ordine. Eve părăsi scena ca să verifice magaziile, garderobele, orice loc în care ar fi putut să meargă cineva înainte ca ea să facă anunțul. Îl găsi pe Pete care își încuia prețioasa recuzită.

- Am zis să ieșiți. Apucându-l de pieptul cămășii, îl trase către ușă. Lasă totul așa cum este.

- Sunt responsabil de toate astea. Nu voi permite nici unui pungaș...

- Ieși în zece secunde, altfel ești concediat.

Asta îi închise gura. Eve Hamilton nu făcuse niciodată o afirmație fără temei. Bărbia i se ridică și o duzină de replici diferite îi goniră prin minte. Cu înțelepciune, le lăsă acolo și porni pe hol.

- Dacă se fură ceva, va trebui să îndrepti lucrurile, mormăi el.

- Să sperăm că mai rămâne ceva, zise ea în barbă și se grăbi spre celelalte uși.

Cu fiecare ușă pe care o trântea în urma ei, acestea sunau din ce în ce mai gol. Găsi un actor care moțăia într-una dintre cabine și îl ghidă să iasă în câteva secunde. Era desculț și amețit, dar ea îl împinse pe coridor, în direcția ușii care dădea către scenă.

Erau cu toții afară, își spuse. Cu siguranță. I se păru că putea auzi ticăitul ceasului ei în cap. Cât timp mai era? Poate se scursese deja. Dar trebuia să se asigure. Era pe cale să fugă în sus, pe scări, ca să verifice cel de-al doilea etaj, când simți o mână pe umăr.

Expiră cu un chițait și, deși genunchii i se înmuiară, se răsuci pregătită să se apere.

- Stai, stai. Russ ridică mâinile. Nu încerc decât să aflu ce se întâmplă.

- Ce cauți aici? Furioasă, își coborî mâinile, dar rămase cu pumnii strânși. Le-am spus tuturor să iasă.

- Știu. Veneam înapoi din pauză și intram în timp ce toți ceilalți ieșeau. Nimeni nu știa de ce. Ce se petrece, Eve? Este vorba despre un foc ori ceva de genul acesta?

- Mergi numai decît la hotel și așteaptă.

- Ce se întîmplă? Dacă acesta este modul tău de a ne spune că nu ți-a plăcut repetiția de azi-dimineață...

- Nu îmi arde de joacă. Vocea îi crescuse în intensitate odată cu pierderea ultimei rămășițe de control. Avea mărgele de sudoare la tâmpole, și pe spinare i se scurgea un fir de transpirație. Transpirație rece. Am primit o amenințare cu bombă. Înțelegi? Cred că este o bombă plasată undeva în teatru.

El rămase pe loc un moment, în timp ce ea începu să urce treptele, apoi o luă la fugă după ea.

- O bombă? O bombă în teatru? Ce dracu' faci? Hai de să ieșim!

- Trebuie să mă asigur că toți ceilalți au ieșit.

Se smulse și țâșni pe restul treptelor.

- Eve, pentru numele lui Dumnezeu. Vocea i se întredăie în timp ce gonea după ea. Nu a mai rămas nimeni. Hai să ieșim de aici și să chemăm poliția, pompierii. Pe cineva.

- Așa vom face - de îndată ce mă voi fi asigurat că toată lumea a ieșit.

După ce verifică fiecare încăpere și strigă până răguși, se declară mulțumită. Teroarea începuse să își arate colții. Cu inima în gâtlee, îl apucă de mîneacă pe Russ și alergă din nou pe scări în jos. Erau aproape de ușa scenei când se declanșă explozia.

- Mă bucur că ați putut veni aici să ne întîlnim, domnule Trouchet.

- Sunt întotdeauna la dispoziția dumneavoastră, Excelență. Trouchet luă loc pe scaunul oferit de Alexander, așezându-și cu grijă servieta în poală. A fost o plăcere să vă văd aseară la familia Cabot, dar, așa cum ați menționat, o astfel de întîlnire nu este întotdeauna potrivită pentru discuții de afaceri.

- Și, cum legea sănătății este pentru mine, să zicem, unul dintre proiectele dragi, prefer să îi acord timpul și locul de care are nevoie.

Așezat în spatele biroului, Alexander scoase o țigară. Știa foarte bine că Trouchet se opunea din toată inima legii și că era în stare să schimbe opinia multor membri ai consiliului. Alexander intenționa să pună legea în vigoare, cu foarte puține concesii.

- Știu că timpul dumneavoastră este prețios, *monsieur*, așa că nu voi vorbi pe ocolite. Cordina nu are decât două spitale moderne. În capitală și în Le Havre. Sunt sate pescărești și ferme în zonele de la periferie care se bazează doar pe clinicile înființate de personalul medical. Aceste clinici, deși nu au fost niciodată concepute pentru a fi o afacere profitabilă, au pierdut în mod constant teren în ultimii cinci ani.

- Sunt conștient de lucrul acesta, domnule, la fel ca restul membrilor consiliului. Am adus cu mine documentație.

- Desigur.

Alexander îi îngădui să îi înmâneze hârtii tipărite cu grijă, date și cifre, pe deasupra biroului.

- Ținând seama de aceste documente, plus afirmațiile câtorva medici de provincie, am convingerea că aceste clinici nu vor rămâne în picioare decât dacă sunt preluate și conduse de către stat.

Deși știa ce avea să găsească, Alexander îi făcu onoarea de a se uita peste documente.

- Când statul preia controlul, ia de asemenea și mândria și independența celor implicați.

- Și sporește foarte mult eficiența, Excelență.

- Oamenii sunt cei care conduc, la rândul lor, statul, *monsieur*, zise blând Alexander. Statul nu este întotdeauna eficient. Dar înțeleg foarte bine ceea ce doriți să spuneți. Motiv pentru care cred că, cu doar o subvenție, o sumă alocată, clinicile - personalul medical și pacienții - își pot menține și mândria, și eficiența.

Trouchet își închise servieta, dar nu o încuie. Măinile lui capabile se împreună peste ea.

- Sunt sigur că puteți vedea faptul că un compromis de această natură este presărat de capcane.

- A, într-adevăr. Alexander zâmbi și suflă un nor de fum. Acesta este motivul pentru care am apelat la dumneavoastră, *monsieur*, ca să vă rog să mă ajutați să umplem acele găuri.

Trouchet rămase liniștit, știind că i se oferea o provocare, o poziție importantă, și i se cerea în același timp să capituleze, toate la un loc. Își mângâie nasul, jubilând.

- Nu am nici o îndoială că puteți umple găurile de unul singur, Excelență.

- Dar împreună, *monsieur*, lucrăm pentru o eficiență mai mare și, în ultimă instanță, pentru același scop. *N'est ce pas?*¹ Alexander scoase la rândul lui un dosar. Dacă am putea să aruncăm o privire peste aceste...

Se întrerupse, ridicând privirea, enervat de intrarea intempestivă a lui Bennett.

- Alex. Nici măcar nu îl salută cu un semn din cap pe Trouchet atunci când acesta se ridică. Tocmai ce a sunat Reeve. A avut loc o explozie.

Alexander se ridică brusc de pe scaun, cu mușchii încordați.

- Tata?

Bennett clătină din cap.

- Alex, este vorba despre teatru.

Chipul i se albi atât de tare, încât Bennett păși înspre el, de teamă că avea să se prăbușească. Dar Alexander ridică o mână. Când vorbi, nu rosti decât un singur cuvânt. În clipa aceea, întreaga lui lume era un singur cuvânt.

- Eve?

- Nu știa. Bennett se întoarse către Trouchet. Vă rog să ne scuzați, *monsieur*, trebuie să plecăm imediat. Merse alături de fratele său. Împreună.

¹ În limba franceză, în original, „Nu este adevărat?” (n.tr.)

Membrul consiliului își adună hârtiile și își luă servieta, dar, înainte să apuce să o închidă, se trezi singur în încăpere.

- Cum? Cum s-a întâmplat? întrebă Alexander în timp ce se grăbeau către mașină.

Când Bennett vru să se urce la volan, Alex dădu să obiecteze, apoi cedă. Bennett avea dreptate. Probabil el i-ar fi ucis pe amândoi în drumul spre teatru.

- Reeve nu a stat decât un minut la telefon. Bennett o luă la goană pe alee, cu gărzile regale aproape de ei. Ea a primit un alt telefon, s-a pomenit despre o bombă - cum că nu aveau să descopere bomba și...

Dar nu putu să continue, nu când fratele său era atât de alb și de țepăn.

- Și?

- Și și-au dat seama că cel care sunase se referea la o bombă aflată în interiorul teatrului. Poliția a ajuns acolo în câteva minute, cinci, cel mult zece. Au auzit când a explodat.

Alexander își strânse buzele.

- Unde?

- În biroul ei. Alexander, continuă el iute, ea sigur nu se afla acolo. Eve este prea deșteaptă pentru asta.

- Și-a făcut griji pentru mine, pentru noi toți. Dar nu și pentru ea însăși. Nu putea să renunțe, deși între ochi îi ardea o durere și o alta îi măcina măruntaiele. De ce noi nu ne-am gândit niciodată la ea?

- Dacă vrei să dai vina pe tine, dă vina pe noi toți, zise sumbru Bennett. Nici unul dintre noi nu s-a gândit vreo clipă că Eve avea să fie implicată în asta. Nu are nici un sens. Fir-ar să fie, Alex, nu are nici un sens.

- Ai spus tu singur că face parte din familie.

Privi în gol pe fereastră. Se aflau la jumătate de stradă de teatru. Mușchii începură să îi tremure. Era teamă, o teamă totală, dezlănțuită. Înainte ca Bennett să oprească așa cum trebuie lângă trotuar, el era deja afară din mașină.

Aflat lângă ușa către scenă, Reeve se opri din discuția pe care o purta cu doi dintre oamenii săi și înaintă ca să îl țină la distanță pe Alexander. La semnalul lui, câțiva polițiști înaintară și se așezară ca un scut.

- Nu e înăuntru. Alex, se află în livada din spate. Este bine. Cum strânsoarea degetelor lui Alexander pe brațul lui nu slăbi, Reeve repetă. Este bine, Alex. Nu se afla în birou. Era aproape de ieșirea din clădire.

Nu se simți mai liniștit. Nu avea să simtă ușurare până când nu avea să vadă cu ochii lui. Îndepărtându-se de Reeve, Alexander se grăbi să ajungă în spatele clădirii. Privirea îi fu atrasă de fereastra spartă, de cărămizile înnegrite. Bucăți de sticlă erau împrăștiate peste tot prin iarba de dedesubt. Ceea ce părea să fi fost o lampă zăcea într-o încâlceală de metal îndoit pe cărarea care ducea la livadă. Înăuntru era ceea ce mai rămăsese din biroul lui Eve.

Dacă s-ar fi uitat prin golul din perete, acolo unde se aflase fereastra, ar fi putut vedea bucăți din biroul ei. O parte din lemn, sfâșiat în săgeți letale, fusese înfipt în pereți. Ar fi văzut cenușa înecată în apă a ceea ce fuseseră dosarele și hârtiile ei, corespondența și notițele ei. Ar fi văzut gaura din peretele interior, care era destul de mare încât să poată trece prin ea un om. Dar el nu se uită.

Apoi, o văzu pe ea, șezând la marginea livezii, stând aplecată în față pe o bancă, sprijinindu-și capul în mâini. Gărzile îi înconjurau pe ea și pe bărbatul care ședea alături de ea, dar Alexander o văzu doar pe Eve. Întreagă. În siguranță. Vie.

Ea îl auzi, deși el abia de îi îngăimase numele. Un fior de emoție îi trecu pe chip, apoi se ridică și fugi spre el.

- Vai, Alex, mai întâi am crezut că fusese pusă pentru tine, și apoi...

- Nu ești rănită. Avea în mâini chipul ei, înrămându-l, cercetându-l. Nicăieri, nu ești rănită nicăieri?

- Nu. Asta dacă nu pui la socoteală genunchii care au tendința să cedeze și un stomac ce se simte ca și cum s-ar transforma în gelatină.

- Am crezut că ai...

Dar nu își putu duce vorba până la capăt. În schimb, o trase din nou aproape și o sărută ca și cum viața lui depindea de asta. Gărzile ținură la depărtare reporterii, dar fotografia avea să apară în toate ziarele din Cordina și din întreaga lume.

- Sunt bine, șopti ea iar și iar, pentru că, în sfârșit, înțelegea că era adevărat. Tremuri la fel de tare ca mine.

- Nu au putut decât să îmi spună că a avut loc o explozie la teatru - în biroul tău.

- Vai, Alex. Îl ținu strâns, imaginându-și iadul prin care trebuia să fi trecut el din cauză că nu știuse mai multe. Îmi pare atât de rău. Ieșeam pe ușă când a explodat. Se pare că geniștii tocmai trimiteau o echipă pe intrarea principală. Când a izbucnit, am continuat să înaintăm, și polițiștii nu ne-au găsit până când nu s-au împrăștiat.

El îi ținea mâinile dureros de strâns, dar ea nu spusese nimic.

- Și trupa ta? Sunt teferi cu toții?

- I-am scos la câteva minute după apelul telefonic. Adică, i-am scos pe toți, cu excepția lui Russ, adăugă ea, aruncând o privire în urma ei, către un actor foarte palid și tăcut. Verificam al doilea etaj ca să mă asigur că nu am ratat pe nimeni, când el...

- Tu? Tu verificai?

De data aceasta, tresări când el o strânse și mai tare.

- Alex, te rog.

Își arcui degetele până când ale lui își slăbiră strânsoarea.

- Ești nebună? Nu înțelegi că bomba ar fi putut fi pusă oriunde? Puteau fi mai multe, nu doar una. Era treaba poliției să cerceteze clădirea.

- Alex, oamenii mei se aflau în clădirea aceea. Nu puteam să ies în pas de vals, neștiind dacă erau cu toții

în siguranță. De fapt, a trebuit să îl trag de cămașă pe Pete și...

- Ai fi putut fi ucisă.

Era atât de multă amărăciune, atât de multă furie în tonul lui, încât spatele ei se îndreptă, deși genunchii începuseră să i se înmoaie din nou.

- Sunt conștientă de asta, Alex. I s-ar fi putut întâmpla oricui altcuiva dintre oamenii mei. Fiecare dintre ei, în parte, este responsabilitatea mea. Știi cum este cu responsabilitatea, nu?

- Este complet diferit.

- Nu, este exact același lucru. Tu îmi ceri să înțeleg, să am încredere. Nu fac decât să cer același lucru din partea ta.

- Fir-ar să fie, din cauza familiei mele, eu... Dar se întrerupse când o apucă de umeri. Tremuri din nou.

- Din cauza șocului. Vocea lui Reeve se auzi din spate. Ținea în mâini jacheta lui și o puse peste umerii ei. Și Eve, și Talbot ar trebui să meargă la spital.

Alexander se blestemă pentru că nu avusese grijă de ea cum trebuia, dar, înainte ca el să fie de acord, Eve se retrăgea.

- Nu am nevoie să merg la spital. Ceea ce îmi trebuie cu adevărat este să stau jos preț de câteva minute.

Dinții începură să îi clănțâne.

- De data asta, vei face ce ți se spune.

Alex îi făcu semn unuia dintre gardieni să se ocupe de Russ.

- Alexander, dacă aș putea avea un pahar de coniac și o încăpere liniștită, aș...

- Poți avea o sticlă întregă de coniac și oricâte camere liniștite dorești. După ce te va vedea doctorul Franco.

O ridică în brațe înainte ca ea să apuce să protesteze.

- Pentru numele lui Dumnezeu, sunt puternică precum un cal.

Dar capul ei găsi umărul lui și se cuibări acolo.

- O să lăsăm medicul să confirme și vom aduce și un veterinar, dacă dorești. Făcu o pauză scurtă ca să se uite la Reeve. Vorbim mai târziu?

- Voi fi la palat într-o oră sau două.

Eve se afla lungită pe masa de examinare de un alb imaculat și se uita încruntată la doctorul Franco, care îi băgase o lumină în ochiul stâng.

- Prea multă agitație, mormăi ea.

- Medicilor nu le place nimic mai mult decât să se agite pentru nimic, îi zise el, apoi îi aprinse lumina și în ochiul drept.

Stingând lumina, îi luă din nou pulsul. Atingerea lui era blândă, ochii - plini de bunătațe. Eve nu se putu abține să nu zâmbească la vederea scăfârliei fine, albe.

- Nu considerați că este o pierdere de timp să examinați un pacient complet sănătos?

- Îmi prinde bine practica. Buzele sale schițară un zâmbet în așternutul bărbii albe. Odată ce voi fi mulțumit, voi putea să îl liniștesc și pe prinț. Nu cred că ai vrea să îl faci să se îngrijoreze.

- Nu. Oftă în timp ce el îi puse manșonul tensiometrului. Doar că nu îmi plac spitalele. Văzând ironia din ochii lui, oftă din nou. Când mi-am pierdut mama, am stat ore nesfârșite în sala de așteptare. A fost un proces lent și dureros pentru fiecare dintre noi.

- Moartea este mai grea pentru cei care sunt lăsați în urmă - exact la fel cum boala este adesea mai dificilă pentru cei sănătoși. Îi înțelegea aversiunea față de spitale, dar își aminti că, atunci când prințul Bennett se recupera în urma rănilor căpătate, ea venise în fiecare zi se stea alături de el. Ai avut parte de un șoc, draga mea, dar ești puternică și perseverentă. Ai fi mulțumită dacă laș asigura pe prinț de faptul că nu ai nevoie să rămâi peste noapte.

Ea se ridica deja în capul oaselor.

- Mai mult decât mulțumită.

- Atunci, trebuie să facem o înțelegere, adăugă el, obligând-o cu blândețe să se întindă din nou pe spate.

- Ah, ce șmecher. Zâmbi și încercă să ignore faptul că se simțea din nou ca un castron cu piftie. Ce ziceți de locuri libere în primul rând la premiera fiecărei piese?

- Nu aș refuza.

Pulsul îi era puternic, tensiunea era în limitele normale, dar îi lipsea culoarea în obraji și avea cearcăne în jurul ochilor.

- Dar, ca să încheiem târgul, trebuie să îmi dai cuvântul că te vei odihni douăzeci și patru de ore.

- Douăzeci și patru de ore? Dar mâine trebuie să...

- Douăzeci și patru, repetă el pe tonul acela al lui blând, dar implacabil. Altfel îi voi spune prințului că trebuie să rămâi o noapte sub observație aici, la spitalul Sfântul Alban.

- Dacă va trebui să stau în pat mâine toată ziua, voi avea nevoie de mai mult decât de un spital.

- Poate am putea face un compromis cu o plimbare în grădină, o plimbare cu mașina până la mare. Dar fără muncă, draga mea, și fără stres.

Eve se hotărî că putea da telefoane din dormitorul ei. Oricum avea să dureze probabil câteva zile până când biroul ei avea să fie reparat. Și, dacă avea să poată ieși din spital acceptând acea învoială, atunci asta avea să facă.

- Douăzeci și patru de ore.

Se ridică din nou în capul oaselor și îi întinse mâna.

- Atunci, vino. Să te scot înainte să apară un șanț pe coridor de la atâta mers încolo și înapoi.

Alexander se fâțâia într-adevăr dintr-o parte în alta atunci când doctorul Franco o scoase din sala de examinare. Bennett stătea sprijinit de perete, cu ochii ațintiți asupra ușii. De îndată ce ieșiră, ambii bărbați înaintară. Alexander luă mâna lui Eve, dar privi către Franco.

- Doctore?

- Domnișoara Hamilton este, cum era de așteptat, un pic zdruncinată, dar are o constituție puternică.

- Ți-am spus, zise ea cu aroganță.

- Totuși, i-am recomandat douăzeci și patru de ore de odihnă.

- Nu odihnă la pat, interveni Eve.

- Nu, fu de acord Franco, zâmbind. Nu odihnă la pat. Deși toate activitățile ar trebui să fie relaxante. Ce îi trebuie acum este puțină liniște și o masă bună.

- Medicamentație? întrebă Alexander.

- Nu cred că are nevoie de ceva, Excelență, doar de un pic de răsfăț. A, și aș scoate din priză telefonul din camera ei pentru următoarele douăzeci și patru de ore. Când Eve căscă gura, el o bătu ușor pe mână. Nu putem permite să fii deranjată de telefoane, nu-i așa, draga mea?

Cu o ultimă bătaie pe mână, se îndepărtă.

- E mai isteț decât pare, zise printre dinți Eve, dar era destul de obosită încât să accepte înfrângerea. Russ?

- Una dintre gărzi l-a însoțit înapoi la hotel. Bennett îi puse mâna pe umăr. Are nervii un pic zdruncinați, dar atâta tot. Medicul i-a dat niște calmante.

- Acum, te vom duce și pe tine acasă. Alexander îi luă brațul. Bennett trecu de partea cealaltă. Tata și restul membrilor familiei sunt nerăbdători să vadă cu ochii lor că ești teafără.

Se agitară în jurul ei, fu răsfățată, urmând ordinul medicului, și fu dusă în pat de bătrâna doică a familiei Bisset. Femeia care avusese grijă de mama lui Alexander, de el și de fratele și sora lui și acum de cea de-a treia generație, cotcodăcea și mârâia și avea mâini la fel de blânde ca ale unui copil. Erau încovoiate din cauza artritei, îngălbenite și pătate de vârstă, dar o dezbrăcă pe Eve și o îmbrăcă în hainele de noapte fără pic de efort.

- Când va veni tava cu mâncare, vei mânca.

- Da, zise slab Eve în timp ce pernele îi erau umflate și aranjate una peste alta la spatele ei.

Bătrâna se așeză lângă ea și ridică o ceașcă de ceai.

- Și acum, vei bea asta. Toată ceașca. Este propriul meu amestec, și o să îți aducă puțină culoare în obraji. Toți copiii mei o beau când sunt bolnavi.

- Da.

Nici măcar prințul Armand nu o vrăjise atât de tare ca bătrâna cu păr argintiu, înveșmântată în negru și cu accent slav. Eve sorbi amestecul, așteptându-se la ce era mai rău, dar fu surprinsă de un gust de plante interesant.

- Așa. Mulțumită, bătrâna încuviință din cap. Copiii cred întotdeauna că medicamentele au gust neplăcut și găsesc tot felul de trucuri ca să nu le ia. Am și eu câteva trucuri. Fustele ei țepene foșniră în timp ce își mută locul. Chiar și micuțul Dorian cere băutura mea când nu se simte bine. Când Alexander avea zece ani, Franco i-a scos amigdalele. Dorea ceaiul meu mai mult decât înghețata.

Eve încercă să și-l imagineze pe Alexander copil și nu putu vedea decât bărbatul, atât de înalt, de drept și de mândru.

- Cum era când era mic?

- Temerar. Furtunos. Zâmbi, și simfonia ridurilor de pe chipul ei se accentuă. Era temperamental. Dar responsabilitatea a fost întotdeauna acolo, prezentă. A învățat-o din leagăn. A părut să înțeleagă încă de când era bebeluș că urma să aibă întotdeauna mai mult decât ceilalți bărbați. Și mult mai puține. În timp ce vorbea, se ridică să pună în ordine hainele lui Eve. Era ascultător. Deși îi puteai vedea sfidarea în ochi, era ascultător. A studiat din greu. A învățat bine. Atât el, cât și Bennett au fost foarte norocoși să aibă personalități atât de evident diferite. Sau certat, desigur. La urma urmelor, asta trebuie să facă frații. Dar au devenit legați unul de celălalt ca oameni.

Femeia stătea cu ochii pe pacienta ei și observă că ceaiul era aproape gata.

- Are înflăcărarea tatălui său, uneori chiar mai mult. Dar, pe de altă parte, prințul a avut-o pe Elizabeth a mea alături de care să împartă greutatea, care să îl aline, să îl facă să râdă de el însuși. Alexander al meu are nevoie de o soție.

Privirea lui Eve se ridică alene pe deasupra marginii ceștii de ceai. Era încălzită și simțea că devine ușor somnoroasă, dar recunosc privirea din ochii doicii.

- Va trebui să decidă asta pentru el însuși.

- Pentru sine. Și pentru Cordina. Femeia pe care o va alege va trebui să fie puternică și dornică să împartă cu el obligațiile. Doica luă ceașca goală. Cel mai mult sper să fie în stare să îl facă să râdă.

- Îmi place foarte mult să îl aud râzând, șopti Eve în timp ce pleoapele i se închideau. Se vede, doică? Se vede că îl iubesc atât de mult?

- Am niște ochi atât de bătrâni. Doica netezi cearcefurile înainte să micșoreze lumina. Iar ochii bătrâni văd mai multe decât ochii tineri. Acum, odihnește-te și visează. Va veni la tine înainte ca noaptea asta să ia sfârșit, altfel înseamnă că nu îmi cunosc copiii.

Îi cunoștea bine. Eve se agită și oftă și îl văzu pe Alexander în clipa în care își deschise ochii. Ședea pe marginea patului, cu mâna ei în mâna lui, veghind-o.

- Doica mi-a dat o poțiune magică.

El îi sărută încheieturile degetelor. Dorea să continue să o sărute, să o țină aproape și strâns lipită de el până când coșmarul avea să dispară cu totul. Făcu un efort și își păstră strânsoarea degetelor ușoară și la fel și glasul.

- Ți-a readus culoarea în obraji. A zis că te vei trezi în curând și că îți va fi foame.

Eve se împinse și se ridică în capul oaselor.

- Are dreptate. Mor de foame.

El se ridică și merse până la o tavă care se afla la picioarele patului.

- A întocmit singură meniul. Începu să dea la o parte păturile. Supă de pui, o friptură, slabă, verdețuri proaspete, cartofi amestecați cu brânză rasă.

- Ajunge cu tortura. Eve își așază o mână în dreptul stomacului. Nu am mâncat de la micul dejun. Încep cu orice.

- Cu supa, cred.

O așază pe o tavă.

- Vai, miroase minunat.

Eve ridică lingura și începu să mănânce.

El rămase tăcut în timp ce ea înfuleca supa. Își amintea fiecare cuvânt din raportul lui Reeve.

Deși mai erau necesare teste, era aproape sigur că fusese același gen de bombă ca aceea pusă la ambasada din Paris. Dacă s-ar fi aflat cineva în birou, ori chiar la o distanță de șase metri de ușă, i-ar fi fost fatal.

Biroul lui Eve - acolo unde o văzuse cândva stând atât de competentă în spatele biroului.

Securitatea era de părere că nu se dorise rănirea lui Eve. De aceea și fusese avertizată. Bomba avusese scopul de a teroriza, de a deruta, de a submina. Dar dacă ea nu ar fi fost destul de rapidă...

Nu avea să se gândească mai departe. Acum, ea se afla acolo, teafără. Orice ar fi avut el de făcut, ea avea să rămână așa. Când ea termină supa, el îi luă castronul și îl înlocui cu farfuria cu felul principal.

- Bănuiesc că m-aș putea obișnui cu răsfațul. Carnea era rozalie și moale înăuntru. A fost foarte drăguț din partea tuturor, chiar și a tatălui tău, să intre să mă vadă, să se asigure că sunt bine.

- Tata ține la tine. Toți ținem.

Ea încercă să nu dea mai multă însemnătate acestor spuse. Lui îi păsa. O simțise în felul în care o îmbrățișase atunci când ajunsese în livadă. Poate, doar poate, chiar o iubea un pic. Dar nu îl putea forța - nici pe el și nici pe ea. Cel mai bine era să se ocupe de alte lucruri.

Mută cartofii dintr-o parte a farfuriei în alta.

- Dar chiar mă simt bine acum, Alex. Nu e nevoie să te obosești să scoți din priză telefonul.

- Chestia asta a fost deja făcută. Luă o sticlă de vin dintr-o frapieră și turnă două pahare. Mâine nu va fi nevoie să vorbești cu nimeni din afara palatului. Brie și familia ei se vor muta temporar aici. Sunt convins că te vei putea distra alături de copii.

- Alex, fii rezonabil. Trebuie să vorbesc cu oamenii mei. Probabil sunt disperăți. Nu ai idee cât pot exagera lucrurile oamenii de teatru. Și va dura zile întregi până mi se va aranja din nou biroul.

- Vreau să te întorci în Huston.

Își așază încet cuțitul și furculița pe tavă.

- Poftim?

- Vreau să îți iei trupa și să vă întoarceți în America. Anulez spectacolele.

Nu își dăduse seama că mai avea energia necesară ca să se înfurie.

- Încearcă numai să faci asta, și îți dau în judecată coada aia regală.

- Eve, nu este momentul pentru orgolii. Ceea ce s-a întâmplat astăzi...

- Nu a avut nimic de a face cu teatrul și foarte puțin de a face cu mine. Amândoi știm asta. Dacă ar fi fost altfel, nu aș fi mai în siguranță în Huston decât aici.

Terminase cu logica. În chestiunea aceea, cu ea, nu existau decât sentimente.

- Nu te vreau aici.

Durerea tăie rapid și își lovi ținta. Nu băgă în seamă, ci își luă din nou cuțitul și furculița.

- Nu va servi la nimic să încerci să mă rănești, Alexander. Nici eu, nici trupa nu vom pleca, nu înainte ca spectacolele noastre să fie duse la capăt. Avem un contract.

Franceza lui era mai tăioasă și mult mai explicită decât engleza lui. Se avântă în ea în timp ce se ridică și se plimbă înainte și înapoi prin încăpere. Eve învățase

destule în zilele petrecute la pensionul din Elveția, mai ales în cămin, ca să îl înțeleagă perfect.

- Doica a spus că ai un temperament mizerabil, zise ea și continuă să mănânce. Faptul că, în sfârșit, apucase să îl vadă dezlănțuit, o mulțumi. Nu mai era atât de în control în momentele acelea. Așa că ea avea să fie. Vinul este excelent, Alexander. De ce nu iei un loc să îl savurezi?

- *Merde!*¹ Se întoarse către ea, împotrivindu-se impulsului de a-i răsturna tava și conținutul acesteia pe podea. Acesta nu este un joc. Știi prin ce am trecut când am crezut că ai putea fi moartă? Că te-ai fi putut afla în încăperea aceea în momentul în care a explodat bomba?

Ea își lăsă din nou tacâmul jos și își ridică privirea către el.

- Cred că da. Cam prin același lucru trec și eu de fiecare dată când ieși în public. Azi-dimineață am stat la fereastra aceea și m-am gândit la tine. Nici măcar nu știam de cât timp erai plecat.

- Nu am vrut să te trezesc.

- Nu îți cer explicații, Alex. Pofta de mâncare îi dispăruse, așa că împinse tava la o parte. Încerc să te fac să înțelegi ce am simțit. M-am uitat afară, la mare, și am știut că te aflai undeva, având grijă de Cordina. Undeva unde eu nu puteam fi, undeva unde eu nu te puteam ajuta. Și am fost nevoită să mă îmbrac, să ies și să îmi văd de treabă, când în adâncul minții mele se afla teama că aceea ar putea fi ziua în care să te pierd.

- Eve, sunt atât de înconjurat de gărzi, încât uneori am impresia că mă vor sufoca. Securitatea noastră, a tuturor, a fost dublată de când cu bomba din Paris.

- Asta ar trebui să mă liniștească? Pe tine te-ar liniști? El nu spuse nimic, ci merse să ia tava din poala ei.

- Vrei ca eu să fug, Alex. Vrei să fugi cu mine?

- Știi că nu pot. Asta este patria mea.

¹ În limba franceză, în original, „Rahat!” (n.tr.)

- Iar aceasta este slujba mea. Te rog să nu îmi ceri să plec. Întinse o mână și îl privi cum ezită, pentru ca apoi să se întoarcă și să i-o prindă. Dacă vrei să te superi pe mine, așteaptă până mâine. Toată ziua asta îngrozitoare mi-am dorit să mă ții în brațe. Te rog să rămâi cu mine în noaptea asta, Alex.

- Ai nevoie de odihnă.

Dar o strânse la piept.

- Mă voi odihni după aceea, șopti ea și îl trase în jos lângă ea.

capitolul 10

Biroul ei arăta ca și cum ar fi fost bombardat. Cumva, chiar dacă trecuse prin asta, i se spusese de asta, citise povestea în ziar, Eve nu era pregătită pentru crunta realitate.

Se ținuse de cuvânt și stătuse departe timp de douăzeci și patru de ore – în mare parte din cauză că nu i se dăduse de ales. Acum, se afla în prag – ori în ce mai rămăsese din el – și privea la ceea ce fusese biroul ei.

Rămășițele nu fuseseră îndepărtate, din ordinul poliției. Cernuseră și căutaseră prin cenușă și ruine întreaga noapte de după explozie, în ziua în care ea fusese ținută departe și pe parcursul nopții în care zăcuse neliniștită și nerăbdătoare să se reîntoarcă la muncă. Dacă avuseseră vreo noimă în investigația lor, Eve nu o putea vedea.

Într-un perete era o gaură mai înaltă și mai lată decât ea, astfel că Eve putu să vadă că încăperea mică, neocupată, din spate, suferise și ea pagube. Bucăți mari de lemn erau îngropate în tencuială ori zăceau grămadă pe podea. Fișierul ei era o masă de metal contorsionat, iar conținutul fusese transformat în cenușă. Covorul dispăruse, pur și simplu dispăruse, iar podeaua de dedesubt era sfâșiată și zgâriată. Fereastra fusese acoperită, astfel că nu pătrundea nici o geană de lumină. Cei care se ocupau de reparații aveau să vină în dimineața aceea, dar Eve dorise să vadă cu ochii ei, înainte ca locul să fie curățat.

Nu se cutremură. În timp ce mergea pe coridor, crezuse că așa avea să facă. Teamă la care se așteptase, pe care era gata să o accepte nu venise. În golul lăsat de teamă veni furia, plină, adâncă și eliberatoare.

Toate dosarele ei, notițele, înregistrările – totul fusese distrus. Păși înăuntru și dădu la o parte cu piciorul

o bucată din tavan. Săptămâni, luni, chiar ani întregi de muncă fuseseră reduși la ruine în doar câteva secunde. Unele lucruri puteau fi înlocuite; altele erau, pur și simplu, de neînlocuit.

Fotografia pe care o avusese pe biroul ei – preferata ei dintre cele pe care le avea alături de Chris – făcea parte din cenușă. Dispăruseră și piesa pe care o scrisese ea, precum și cea la care lucra. Lacrimile care îi tâșniră din ochi nu erau de tristețe, ci de furie. Lucrările ei poate că or fi fost slabe, poate chiar prostेști, dar erau lucrările ei. Lipsa de încredere și propriul ei umor autocritic o făcuseră să le îndosarieze la litera F, de la fantezie.

Acum, visul acela dispăruse, spulberat de cineva care nici măcar nu o cunoștea. Răpiseră părți din viața ei și i-ar fi luat și viața, fără să stea pe gânduri.

Aveau să plătească pentru asta, promise în timp ce stătea în mijlocul dezastrului. Cumva, într-un fel, avea să se ocupe personal de asta.

- Eve.

Cu dosul încheieturii își șterse ochii înainte de a se întoarce.

- Chris!

În clipa aceea, nu mai era decât o soră mai mică. Emoția și nevoia o copleșiră în timp ce se grăbi printre ruine în brațele surorii ei.

- Mă bucur atât de mult că te afli aici. Mă bucur atât de tare.

- Bineînțeles că sunt aici. Am venit de cum am auzit. Chris o strânse cu putere în timp ce ușurarea se instală și orele de groază din timpul călătoriei se risipiră. Am fost mai întâi la palat. Nu am mai văzut niciodată atât de multă securitate acolo. Dacă nu ar fi fost Bennett, probabil încă m-aș afla la poartă, certându-mă cu gărzi-le. Eve, pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă?

- A dispărut. Totul. Poza noastră de la premiera primei mele piese de teatru. Se afla pe birou. Mica pisică de porțelan pe care mi-a dat-o mama când am împlinit

zece ani. Am luat-o pretutindeni cu mine. Nu a mai rămas nimic din ea, absolut nimic.

- Ah, iubito. Ținând-o strâns în brațe, Chris cerce-tă încăperea peste umărul lui Eve. Spre deosebire de sora ei, ea se cutremură gândindu-se la ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Îmi pare atât de rău. Dar tu ești teafără. Nerăbdătoare, o îndepărtă de la pieptul ei ca să o studieze cu atenție. Nu ai fost rănită?

- Nu, nu, aproape că ieșisem din clădire. Reeve a zis că nu a fost decât o bombă mică. Nu avea o rază de acțiune prea mare.

- O bombă mică, repetă în șoaptă Chris și o trase din nou pe Eve aproape de ea. Doar una mică. Propria mânie ieși la suprafață în timp ce o scutură rapid pe sora ei. Eve, știi cum a fost să auzim despre asta la știri?

- Îmi pare rău, Chris. Totul s-a petrecut atât de repede, și nu cred că gândeam limpede. Ar fi trebuit să te sun.

- Bineînțeles că asta ar fi trebuit să faci. Apoi, lăsa toate astea în urmă, imaginându-și starea mentală în care fusese Eve. A făcut-o Brie. Prințul Armand în persoană l-a sunat pe tata. Era gata să sară în primul avion și să vină să te târască înapoi în Huston.

- Vai, Chris.

- Ești în siguranță - doar pentru că l-am convins că așa avea mai multe șanse să te fac să mă ascuți.

- Îl voi suna. Pe bune, nu m-am gândit niciodată că veștile ar putea ajunge în State atât de repede.

- Vreau să aud întreaga poveste, Eve, nu versiunea atenuată de cei care se ocupă de relațiile cu publicul pe care am auzit-o la știrile de la ora șase. Vocea lui Chris căpătă tonul ferm, maternal pe care îl deprinsese când Eve împlinise cincisprezece ani. Îmi poți povesti în timp ce te duc cu mașina înapoi, la palat, ca să îți faci bagajele.

- Nu mă întorc, Chris.

Chris făcu câțiva pași înapoi și își dădu la o parte de pe frunte părul scurt și bogat.

- Ascultă...

- Te iubesc, o întrerupse Eve. Și înțeleg cum trebuie să te simți chiar acum, privind la toate astea. Se opri și cercetă din nou încăperea ea însăși. Mânia reveni cu forță. Dar nu voi fugi. Am venit aici pentru a pune în scenă patru piese și, jur pe Dumnezeu, fix asta voi face.

Lui Chris îi venea să strige, dar se controlă. Modul în care nu reușeai niciodată să te înțelegi cu Eve era să îi dai ordine.

- Eve, știi cât de mult respect ceea ce faci, ceea ce poți face, dar este dureros de evident faptul că, deocamdată, Cordina nu este un loc sigur. Acesta nu este un lucru care să merite să îți riști viața.

- Bomba nu a fost pusă pentru mine. Doar s-au folosit de mine ca să ajungă la familia Bisset. Puse o mână pe brațul surorii ei. Nu pot pleca, Chris. Cred că, după ce îți voi explica totul, vei înțelege.

- Atunci, ar fi cazul să îmi explici foarte bine.

- Așa voi face. Cu un zâmbet, Eve o sărută pe obraz. Dar nu aici. Vom folosi biroul directorului teatrului.

Eve o grăbi pe Chris să iasă pe coridor, aruncând o privire rapidă la ceasul de la mână în timp ce mergeau. Intenționa să se întoarcă la muncă în mai puțin de o oră.

Douăzeci de minute mai târziu, ședeau pe o canapea frumoasă, gri cu roz, bând o a doua ceașcă de cafea. Chris o bău pe a ei neagră, folosind gustul puternic, ușor amar, ca să își calmeze nervii.

- Deboque. Ceașca îi zăngăni în farfuriuță înainte de a o lăsa jos. Au trecut atâția ani, și încă face atât de mult rău.

- Din câte spune Alex, nu se va opri vreodată.

Atât timp cât avea să trăiască. Eve dădu gândul la o parte. Nu crezuse niciodată că și-ar fi putut dori moartea cuiva.

- Nici măcar nu știu ce fel de om este. Malefic, cu siguranță, și așa crede că și obsesiv. Persoana care a sunat a vorbit despre dreptate - a menționat-o de fiecare dată.

Genul de dreptate pe care o are Deboque în minte nu se va face până când prințul Armand nu va fi distrus. Reeve e de părere că bomba din teatru a fost o etalare a puterii. Chris, ceea ce este cu adevărat înfricoșător este faptul că știu – cumva sunt sigură – că următoarea țintă va fi unul dintre membrii familiei Bisset. Se gândi la Alexander și își strânse buzele. Ar putea fi oricare dintre ei, chiar unul dintre copii. De aceea Reeve și Brie s-au mutat deocamdată înapoi, la palat.

Chris rămase tăcută în timp ce înlăuntrul ei se dădea o luptă între loialități.

- Eve, știi ce simt față de familia Bisset. Sunt ca o a doua familie pentru mine. Dar, oricât de mult aș ține la ei, tu ești pe primul plan. Te vreau acasă, departe de toate astea.

- Nu pot pleca. Unul dintre motive este trupa și ceea ce încercăm să facem aici. Ascultă-mă, te rog, continuă ea, căci Chris dădu să vorbească. Când aceasta se supuse, Eve se ridică. Trebuia să se miște. Timpul părea să o preseze din toate părțile. Am șansa de a dovedi ceva aici, mie însămi, ție și lui tata, celor din industria mea.

- Mie nu trebuie să îmi dovedești nimic, Eve.

- Ba da. Ai avut grijă de mine. Se întoarce cu spatele, zdruncinată de emoții. Erai cu doar cinci ani mai în vârstă, dar, când mama a murit, ai făcut tot ce ți-a stat în putință pentru a umple golul. Poate că nu am fost întotdeauna conștientă de ceea ce făceai ori de lucrurile la care a trebuit să renunți ca să faci asta, dar acum sunt. Bănuiesc că am nevoie să îți arăt că nu a fost în van.

Chris își simți ochii umplându-i-se de lacrimi și scurtură repede din cap.

- Crezi că m-am îndoit vreo clipă? Eve, nu am făcut nimic mai mult decât să îți fiu soră.

- Ba nu, ai făcut mai mult. Ai fost prietena mea. Se reîntoarce pentru a lua mâinile lui Chris. Chiar și atunci când nu credeai în mine, când nu ai fost de acord cu mine, mi-ai stat alături. Ceea ce fac aici este la fel de mult

pentru tine cum este și pentru mine. Nu am reușit niciodată să îți explic asta până acum.

-Vai, iubita mea. Degetele lui Chris se strânseseră în jurul degetelor ei. Nu știi ce să spun.

-Nu spune nimic preț de un minut. Ascultă doar. Mulți oameni din breaslă mi-au râs pe la spate când am început prima oară. Moștenitoare răsfățată în căutare de distracție, genul acesta de lucruri. Și poate că, la început, erau destul de aproape de adevăr. Înainte de trupă, nu am făcut nimic merituos în viața mea.

-Nu este adevărat.

-Este extrem de adevărat. Nu avea nici o problemă în a recunoaște adevărul ori de a-l folosi pentru a se motiva să avanseze. Am trecut prin anii de școală muncind cât se putea de puțin. Am lenevit pe timpul verilor fără să fac absolut nimic. Am văzut cum tata făcea afaceri, te-am privit pe tine cum ți-ai folosit educația pentru a o transforma în succes cu galeria ta și am mai luat încă o revistă. Cu teatrul, am început să îmi găsesc un scop, fără să îmi dau seama că aveam nevoie de unul. Chris, când am urcat pentru întâia oară pe scenă, a fost ca și cum mi s-a aprins un beculeț în cap. Poate că locul meu era în spatele scenei, nu pe ea, dar mi-am găsit țelul. A fost nevoie de vreo doi ani după ce trupa a luat naștere pentru ca oamenii să nu mai râdă. Acum, am șansa de a face ceva extraordinar. Nu pot renunța la ea.

-Nu am știu niciodată că asta simți. Chris o mângâie pe Eve pe spate. Chiar înțeleg și sunt mândră de tine. Întotdeauna am fost, dar acum sunt mai mândră decât am fost vreodată. Cred că poți face un lucru extraordinar, dar nu este timpul potrivit. Peste șase luni, peste un an, după ce lucrurile se vor fi așezat...

-Nu pot pleca, Chris. Chiar dacă ar demola teatrul, chiar dacă ultimul membru al trupei s-ar întoarce acasă, nu aș putea să plec. Fu nevoită să inspire adânc pentru a spune asta, pentru a o spune cu voce tare și calmă. Sunt îndrăgostită de Alexander.

-Ah!

Rămasă fără suflu, Chris nu spuse nimic altceva.

- Trebuie să fiu cu el acum, *mai ales* acum. Cândva, am crezut că trupa e totul, dar, oricât ar fi de importantă, nici nu se compară cu ceea ce simt față de el. Făcu pauză preț de o clipă, dându-și seama de faptul că ceea ce spunea fusese acolo dintotdeauna - doar că nu știuse. Nu trebuie să îmi spui că nu poate ieși nimic din treaba asta - mi-am dat deja seama de asta. Dar trebuie să fiu cu el cât pot de mult.

- Cândva, am crezut că poate tu și Bennett... Chiar m-am distrat pe cinste imaginându-mi-te cu el. Dar Alexander...

- Știu. Eve se ridică din nou. Moștenitorul. Îl iubesc de ani de zile. Am reușit să fac o treabă grozavă ascunzând lucrul acesta, chiar și de mine însămi, dar asta este adevărul.

- M-am întrebat de câteva ori dacă nu cumva erai îndrăgostită orbește.

- Sunt destul de în vârstă încât să știu diferența, zise Eve cu un zâmbet.

- Da. Oftând, Chris se lăsă pe spate. El știe ce simți?

- Nu i-am spus, dar este un bărbat foarte isteț. Am fost amândoi foarte atenți să nu menționăm nici un cuvânt de șase litere care să înceapă cu litera *i*. Da, cred că știe.

- Eve, el ce simte față de tine?

- Îi pasă de mine, poate mai mult decât intenționa și mai puțin decât mi-aș dori eu. Este dificil să îl citești pe Alex. E prea experimentat în a-și controla emoțiile. Trase adânc aer în piept. Și, oricum, nu contează.

- Cum poți spune asta?

- Pentru că nu poate avea importanță. Era o femeie cu simț practic ori cel puțin așa își spunea sie însăși. O realistă. Am zis că știu că nu poate ieși nimic și pot trăi cu asta. Sunt o profesionistă. Cariera îmi răpește foarte mult timp și energie. Chiar dacă Alex nu ar fi cine este, mă îndoiesc că am putea să cădem la învoială. Nu am timp pentru căsnicie și familie. Nu am nevoie de ele.

- Voi avea nevoie de mai multă muncă de convingere în privința asta - și tu la fel.

- Chiar nu. De câte ori își ținuse sie însăși predica asta în ultima săptămână? Destul de multe femei nu își doresc o căsnicie. Uită-te la tine.

- Mda. Cu un răs slab, Chris se ridică din nou în picioare. Eve, singurul motiv pentru care nu sunt căsătorită și nu am șase copii este acela că nu am întâlnit niciodată un bărbat care să fie mai important pentru mine decât munca mea. Tu mi-ai spus deja că ai găsit.

- Nu are importanță. Nu poate avea. În vocea ei era o urmă de panică. Chris, nu vezi că, indiferent de ceea ce îmi doresc, indiferent de ce mi-ar plăcea, trebuie să fac față realității? Dacă nu accept lucrurile așa cum sunt, voi pierde. Mai mult decât orice, nu vreau să îl pierd pe el. Se va întâmpla într-o zi. Neliniștită, își trecu o mână prin păr. Va trebui să se însoare, să își întemeieze o familie. Este o îndatorire de la care nu se va eschiva. Dar, până atunci, pot avea o parte din el.

- Îl iubești atât de mult, murmură Chris. Nu știi dacă să plâng pentru tine ori să mă bucur.

- Bucură-te. Sunt destule motive pentru lacrimi pe lumea asta.

- Bine, atunci. Se ridică și își înfășură brațele în jurul surorii ei. Mă bucur pentru tine. Și își rezervă dreptul de a crede că visele devin realitate. Bănuiesc că nu vei dori să îți iei liber după-amiază și să mergi cu mine la cumpărături, nu?

- Ah, nu pot. Trebuie să dau telefon în Huston ca să îmi fie trimise dosarele. Ar trebui să fiu deja la repetiție, să mă asigur că toată lumea este calmă. Trebuie să găsesc pe-aici un loc unde să lucrez. Făcu o pauză, deși mintea ei gândea următorii pași. Ce vrei să cumperi?

- Nu mi-am adus decât o geantă cu câteva lucruri. O adevărată aroganță, zise ea în timp ce își luă geanta de piele. Eram convinsă că ne vom afla în avion până la ora cinei. Acum, se pare că trebuie să văd dacă în Cordina voi găsi ceva senzațional de purtat în seara premierei.

- Rămâi.

- Desigur. Crezi că pot să capăt o cameră în palat? Eve o strânse puternic, mai să-i rupă oasele.

- Voi pune o vorbă bună pentru tine.

Câteva ore mai târziu, Eve se afla la mașina de scris, în camera ei. Ziua trecuse repede, plină de probleme de rezolvat, dar seara fusese plictisitoare. Alexander nu venise la cină.

Bennett se aflase acolo, dar, chiar și cu glumele și felul lui relaxat de a fi, era evident faptul că era abătut. Reeve și Armand lipsiseră și ei. Fusese o cină de familie, cu Gabriella și copiii ei, Bennett, Eve și Chris - și scaunele goale pe care ar fi trebuit să se afle ceilalți membri ai familiei. Bennett se scuzase de îndată ce masa luase sfârșit. Tensiunea pe care nici măcar nepăsarea lui nu o ascunsese persistase.

Când Eve menționase că mai avea de lucru, Chris o însoțise pe Gabriella sus, ca să se ocupe de copii. Aflată din nou în camera ei, singură, Eve încercă să își ocupe restul serii lucrând.

Cele patru scenarii pentru piesele care urmau să fie puse în scenă fuseseră distruse, dar făcuse rost de noi copii înainte de ora prânzului. Nu avea nici un motiv să arunce un ochi peste ele. Știa fiecare cuvânt, fiecare punere în scenă. Dacă ar fi fost necesar, ar fi putut ține locul oricărui actor în noaptea premierei.

Premiera era la doar câteva zile distanță și deși, cum era de așteptat, actorii fuseseră ca pe ace în după-amiaza aceea, repetițiile decurseseră destul de bine. Cea de-a doua piesă era aproape la fel de bine pusă la punct ca prima, iar repetițiile pentru cea de-a treia piesă aveau să înceapă în următoarea săptămână. Dacă nu aveau să mai apară alte incidente.

Toate biletele fuseseră vândute pentru primele trei spectacole, și cererea de bilete creștea constant. Pete reușise să facă rost de obiectele de recuzită pe care ea le ceruse.

Se gândi să își revizuiască bugetul, dar ideea de a aduna cifre nu i se păru deloc atractivă. Se uită la ceas, se lăfăi în cadă și se uită iar la ceas. Era aproape ora zece seara când se așeză în fața mașinii de scris, spunându-și că Alexander era în siguranță și era bine, adormit probabil în patul lui după o zi grea.

Ea avea să lucreze. Propriile piese de teatru fuseseră distruse. Nu putea decât să se învinovățească pentru faptul că nu făcuse copii. Poate era mai bine așa. Asta își spunea. Prima era oricum prea emoțională și înflorată. Cea de-a doua - ei bine, la aceea lucrase șase luni doar ca să termine primul act.

Așa că avea să o ia de la capăt. O idee nouă, o stare de spirit nouă și, cumva, o femeie nouă. „Actul întâi, scena unu“, își spuse Eve în timp ce puse o coală de hârtie goală în mașina de scris.

Timpul se scurse. Pe masa ei erau îngrămădite cocoaloșe de hârtie, dar un teanc subțire de foi proaspăt bătute la mașină stătea într-un colț. De data aceasta, avea să reușească. Și, când avea să termine, avea să fie producătorul și poate chiar regizorul propriei piese. Râse încântată în timp ce își dezmoțea degetele. Nu asta își spunea de fiecare dată când începea să scrie?

Așa o găsi Alexander, aplecată peste mașina de scris, lucrând cu dăruire, cu părul prins în vârful capului și picioarele strânse sub ea. Lumina ardea pe masă și cădea pe mâinile ei, în timp ce se mișcau deasupra tastelor. Purta același halat albastru pe care și-l amintea din prima noapte în care venise la ea. Avea mânecile suflecate până la coate și cădea deschis neglijent peste coapsă.

De fiecare dată când o vedea, era din nou uimit de cât de frumoasă era. Când voia, avea grijă de înfățișarea ei, alteori era foarte neglijentă. Însă asta nu părea să aibă vreo importanță. Competență. Oare asta era ceea ce aducea atât de multă substanță frumuseții ei? Ceva din înfățișarea ei îi spunea celui care o privea că, dacă ea își puna în gând să facă ceva, avea să o facă foarte bine.

Măinile ei păreau delicate, deși ea nu era. Umerii ei păreau fragili, dar ea era puternică. Chipul ei era tânăr, vulnerabil și atât de delicat. Deși era toate acestea, emana putere și sentimentul că are un scop care o făceau să fie în stare să reziste în fața oricăror provocări pe care viața avea să i le aducă în cale.

Oare de aceea o iubea? Datorită abilităților ei? Ostenit, Alexander își trecu o mână peste chip. Abia începuse să își dea seama de lucrul acesta pe deplin, abia începuse să încerce să analizeze și să înțeleagă. Atracția devenise mult mai mult decât o apreciere a frumuseții. Dorința se adâncise cu mult dincolo de cea fizică.

Îi spusese odată că avea nevoie de ea. Fusesse adevărat, de dinainte de momentul acela și până acum. Dar nu îi spusese și nici nu înțelegea el însuși care era obiectul acelei nevoi.

Când crezuse că era posibil să o fi pierdut, inima lui păruse să se oprească și să nu mai bată. Nu mai văzuse, nu mai auzise, nu mai simțise. Asta însemna să iubești?

Dorea să poată fi sigur. Nu își îngăduise niciodată să iubească pe altcineva în afară de familia și de țara lui. Cu Eve, nu îngăduise să se întâmple, ci căzuse victimă. Poate că asta însemna dragostea. Să fii vulnerabil, să fii dependent, să ai nevoie. Un risc atât de uriaș, un risc pe care simțul lui practic îi spunea că nu și-l putea permite. Nici acum și poate niciodată. Și totuși, se întâmplase.

Dacă i-ar fi fost îndeplinită o dorință în acel moment, aceea ar fi fost să o ducă undeva unde ar fi putut fi oameni obișnuiți, în timpuri obișnuite. Poate în noaptea aceea, preț de câteva ore, ar fi putut pretinde că era adevărat.

Privi la ea cum își îndreaptă spinarea și apoi își apasă cu mâna șalele.

- Ai promis că nu te vei speti cu munca.

Mâna ei rămase acolo unde se afla, dar capul i se întoarse rapid. El văzu și recunoscu ușurarea, apoi plăcerea care îi inundă ochii.

- Cum ar veni, râde ciob de oală spartă. Privirea ei îl cercetă cu o aviditate care făcu pe dată ca toată oboseala lui să dispară. Pari obosit, Alex. Credeam că ești în pat.

- Ședințe. Pași în încăpere. Îmi pare rău că nu am putut fi cu voi astă-seară.

- Ți-am simțit lipsa. Mâinile li se întâlniră și se ținură. Și, nu voiam să spun, dar mi-am făcut griji.

- Nu trebuia. Îi acoperi mâna cu cealaltă. Sunt la palat de la ora cinci.

- Am vrut să întreb, dar... Zâmbi și clătină din cap. Bănuiesc că am simțit că nu ar trebui să o fac.

- Bennett ori Gabriella ți-ar fi putut spune.

- Acum, ești aici. Ai mâncat?

- Am mâncat ceva în biroul tatălui meu. Nu i-ar fi putut spune ce anume. Nu își amintea nici un gust, doar rapoartele. Mi s-a spus că sora ta se află aici.

- A ajuns azi, spre prânz. Destinzându-se, Eve se ridică și merse la un dulap în stil rococo. Scoase de acolo coniac și două pahare. I-ar prinde bine niște încurajări, pe care sper că Brie i le oferă. Înainte să ajungă aici, era din cale-afară de îngrijorată.

- Cu ajutorul ei, poate voi reuși să te conving să te întorci în America.

Eve îi dădu un pahar, apoi îl ciocni cu al ei.

- Nici o șansă.

- Am putea să reprogramăm spectacolele, să așteptăm câteva luni, un an.

Eve sorbi și ridică dintr-o sprânceană.

- Ai vorbit deja cu Chris?

- Nu, de ce?

- Nu contează. Zâmbi, apoi se îndreptă către casetofon. Apăsând câteva butoane, făcu muzica să se audă în surdină în încăpere. Atunci când intenționezi să seduci un prinț, hotărî ea, trebuie să scoți la înaintare tot ce ai. Nu plec, Alex, așa că este pierdere de timp să ne certăm pentru asta. Atinse marginea paharului cu limba. Nu îmi place deloc să pierd timpul.

- Ești o femeie încăpățânată. Privind-o doar, chiar și doar auzindu-i glasul, pulsul i-o lua la goană. Poate că, dacă nu mi-aș dori atât de mult să te am alături, aș reuși să te oblig să pleci.

- Nu. Nu, nu ai reuși. Dar nu ai idee cât de mult mi-am dorit să te aud spunând că mă dorești alături de tine.

Veni lângă el, astfel încât stăteau amândoi în picioare, în fața biroului ei, cu lumina arzând lângă el.

- Nu ți-am spus?

- Nu. Îi luă din nou mâna. Nu îmi spui prea multe prin vorbe.

- Îmi pare rău.

Îi duse mâna la buzele lui.

- Nu vreau să îți pară rău. Lăsă paharul jos. Nu vreau să fii nimic în afară de ceea ce ești.

- Ciudat. Îi păstră mâna aproape de obrazul lui. În ultimul timp, au fost atât de multe ocazii în care mi-am dorit să fiu orice mai puțin ceea ce sunt.

- Nu. În momentul acela, lucrul de care avea el nevoie era puterea ei. Cumva, ea își dădu seama de asta. Fără regrete. Nu ar trebui să existe niciodată vreun regret din partea nici unuia din noi în legătură cu ceea ce suntem. Mai bine să ne bucurăm de asta. Îi mângâie ușor bărbia. Să ne bucurăm doar.

- Eve. Nu știa ce să îi spună, ce ar fi trebuit să spună și ce era mai bine să rămână nespuse pentru o vreme. Cu mâna ei încă într-a lui, se întoarse să își lase paharul jos. Aproape că ți-am stricat hârtiile. Puse paharul alături de ele. Muncești prea mult.

- Iar râde ciobul de oală spartă.

El izbucni în râs. Era mereu ușor să râdă atunci când era cu ea.

- Ce este asta? O altă piesă?

- Nu e nimic. Începu să adune hârtiile, dar el le apăsă cu degetul. Pe asta nu o știu. Ce titlu este acesta: *Trecerea timpului*? Nu este una dintre variante.

- Nu. Jenată, încercă să îi distragă atenția în altă direcție. Nu contează.

- Te gândești deja să pui în scenă altceva? Se gândi la plecarea ei, continuându-și viața și cariera. Făcu un efort și încercă să arate interes mai degrabă decât regret. Ce fel de piesă este?

- Va fi... este un fel de dramă de familie. De ce nu...

- Nu e prea mult din ea aici. Frunzări cu degetul mare și estimează că nu erau mai mult de douăsprezece pagini. Apoi își dădu seama, după felul în care o găsisese aplecată peste mașina de scris, după ghemotoacele de hârtie. Cu un zâmbet tăcut, se întoarse să o privească. Tu o scrii.

Fusese prinsă, așa că își mișcă umerii și încercă să se retragă.

- Nu este decât o îndeletnicire.

- Roșești.

- Bineînțeles că nu. Este ridicol. Luă din nou coniacul și se strădui să pară nepăsătoare. E doar ceva ce fac în timpul liber. Învârti coniacul în pahar, apoi bău, iar el se gândi cât de mult regreta că nu o văzuse niciodată pe scenă.

- *Chérie*, de-a lungul acestor câtorva săptămâni, am văzut cu ochii mei cât de puțin timp liber ai. Îi dădu părul după ureche. Nu mi-ai spus niciodată că ți-ar plăcea să scrii.

- Atunci când nu ești decât mediocru, nu o strigi în gura mare.

- Mediocră. Va trebui să judec asta eu însumi.

Întinse din nou mâna după hârtii, dar ea fu mai iute.

- Este doar o schiță. Nu am șlefuit-o deloc.

- Pot înțelege crizele unui artist care nu dorește ca opera lui să fie văzută înainte să fie gata. Dar intenționa să o vadă, și asta cât mai curând. Este prima?

- Nu. Introduse hârtiile într-un sertar și îl închise. Am terminat una și mai aveam o parte dintr-o alta.

- Atunci, o voi vedea pe cea pe care ai terminat-o.

- A dispărut. Se chinui iar să își păstreze vocea neutră. Se afla în birou.

- Lucrarea ta a fost pierdută. Înaintă un pas spre ea și îi cuprinse chipul în mâini. Îmi pare rău, atât de rău, Eve. Cred că ceea ce scrie cineva face parte din el. Este viu. Trebuie să fie devastator să pierzi asta.

Nu se așteptase ca el să înțeleagă. Scrisul, ca orice artă, însemna emoție, nu doar pricepere ori tehnică. Inima ei, deschisă întotdeauna, absorbi lucrul acesta.

- Nu era o piesă prea interesantă, șopti ea. De fapt, este mai degrabă o metodă de învățare. Sper doar că am învățat destul încât asta de acum să fie mai bună.

- Voiam să te întreb ceva.

- Ce anume?

- Cândva, doreai să fii actriță. De ce nu joci?

- Pentru că un actor trebuie să facă întocmai ce i se spune. Un producător ține frâiele.

El nu se putu abține să nu zâmbescă.

- Cât se poate de simplu.

- Pe lângă faptul că sunt mai bună ca producătoare decât ca actriță.

- Și scrisul?

- Un fel de provocare pentru mine însămi. Cât de simplu era să îi spună toate lucrurile, odată ce începuse. Nu era nevoie de secrete sau să se simtă prost. Nu cu el. Dacă pretind că știu atât de multe despre teatru, despre ceea ce încântă audiența, despre cum se pune în scenă și se produce o piesă, de ce nu aș putea să scriu una? Una de succes, adăugă ea înainte să golească paharul de coniac. Prima încercare a fost atât de mizerabilă, încât am hotărât că nu pot decât să devin mai bună.

- Îți place să te autodepășești. Teatru, scrima, artele marțiale.

- Am aflat, mai târziu decât marea majoritate, faptul că să te provoci pe tine însuși înseamnă să fii viu, nu doar să exiști. Clătinând din cap, puse jos paharul gol. Iar tu strici lucrurile.

- Eu?

- Da. M-ai făcut să filosofez, când încercam să te seduc.

- Îți cer iertare.

Buzele lui se curbară în timp ce se sprijinea de masă.

- Bănuiesc că ai mai fost sedus.

Eve merse la ușă, o încuie și se întoarse cu fața.

- De nenumărate ori.

- Chiar așa. Ridică din sprâncene în timp ce se sprijini cu spatele de ușă. De către cine?

Zâmbetul lui se lărgi.

- *Mademoiselle*, am fost crescut să fiu un domn.

- Nu are importanță, hotărî ea, fluturând din mână.

Atâta timp cât nu este vorba despre englezoaica aceea blondă alături de care ai dansat în loc să dansezi cu mine.

Rămase discret.

- Hmm. Să vedem. Te-am amețit cu coniac. Am adăugat muzica. Acum cred... În ochi îi apăru o licărire. Da, cred că am exact ceea ce trebuie. Te rog să mă scuzi un moment.

- Desigur.

Trecu pe lângă el în dormitorul alăturat. Fără să clipească, Alexander deschise sertarul și începu să îi citească piesa. Fu imediat captivat, dialogul dintre o femeie care nu mai era tânără și reflexia ei din oglinda de pe măsuta de machiaj din vestiarul său.

- Excelență.

Închise sertarul înainte de a se întoarce. Dorea să îi spună că i se părea minunată. Chiar dacă sentimentele îi aduceau un prejudiciu, știa că în cuvintele ei era ceva special. Dar, când o văzu, nu mai putu scoate o vorbă.

Purta un combinezon de dantelă și un halat lung, deschis, ambele de culoarea apelor unui lac. Acum avea părul desfăcut, proaspăt periat, care i se revărsa pe umeri. În spatele ei, lumina pâlpâia, dansând și unduindu-se. Ochii ei erau întunecați. Se întrebă cum se făcea că își putea vedea reflectată în ei propria lui dorință. Apoi, așa cum făcuse și prima oară, ea îi întinse mâna.

Merse la ea, și îl apucă amețea de la mirosul lumânării de ceară și a secretelor de femeie. Fără să spună o vorbă, Eve îl trase în dormitor.

- Am așteptat toată ziua să fiu cu tine. Stând aproape de el, începu să îi deschidă cămașa lent. Să te ating. Îi mângâie trupul înainte de a-i coborî cămașa peste umeri. Să fiu atinsă de tine.

- Atunci când sunt departe de tine, mă gândesc la tine când ar trebui să mă gândesc la alte lucruri. Îi îndepărtă halatul și îl lăsă să lunece pe podea. Atunci când sunt cu tine, nu mă pot gândi decât la tine.

Cuvintele lui o înfiorară. Spunea astfel de lucruri atât de rar.

- Atunci, gândește-te la mine.

Încăperea era luminată de o duzină de lumânări. Patul fusese deja făcut și aștepta. Prin deschiderea ușii, intra o muzică în surdină - acum se auzea Debussy și nimic altceva. Fără nici o vorbă, îl trase după ea înspre pat și începu să îl iubească așa cum orice bărbat visa să fie iubit.

Primul ei sărut fu tandru, liniștitor, care dăruia, în timp ce mâinile ei îl mângâiau ușor. Își trecu buzele peste chipul lui, peste gâtul lui, stăruind cât să atâte, nu cât să satisfacă. Dantela, mătasea, trupul ei se frecau și se mișcau peste trupul lui, așa încât flacăra se aprinse în interiorul lui.

Ea îl dezbracă, șoptind și îndepărtând mâinile care încercau să o ajute. Limba ei se jucă pe spatele genunchilor lui, reușind să smulgă un gemăt de la Alex. Cu ochii pe jumătate închiși, privi la trupul căruia îi provoca atâtea plăceri. În lumina lumânării, trupul lui părea de aur. De aur strălucitor. Hotărî să îi distrugă orice urmă de control.

Lui i se păru că inima avea să îi explodeze în piept. Nici o femeie nu îl excitase atât de scandalos. De fiecare dată când întindea mâna după ea, Eve se ferea, apoi îi răpea forțele cu o mușcătură ușoară ori cu o mângâiere

ca un fulg. Agonizant. Magnific. Încetă să mai respire, ca să nu o implore să se oprească. Să continue.

Neajutorat. Era cea dintâi care îl făcea să fie neajutorat. Era un sentiment care i se răsuca în stomac, i se propaga prin mușchi, îi fumega în creier. Pielea i se umezi, fierbinte, sensibilizată. Oriunde îl atingea ea, lua naștere un miliard de fiori. Din el porni un geamăt, și, drept răspuns, auzi râsul ei molcom.

Cât de incredibil era să afle că era atât de palpitant să facă un bărbat să se cutremure. Cât de satisfăcător era să descopere o putere care nu aducea decât plăcere. Minteaa îi bâzâia datorită acestui sentiment până într-atât încât nu mai auzi nimic altceva.

Aici, el îi aparținea. Poate că doar aici. Nu existau nici o țară, nici o îndatorire, nici o tradiție.

La un pas de a-și pierde mințile, se ridică. Înconjurându-i talia cu un braț, o trase către el, sub el. Aflat deasupra ei, cu respirația întretăiată, o privi cu intensitate. Bărbia ei era ridicată. Provocarea era prezentă în ochii ei.

- Ești nebunia mea, șopti el și îi strivi gura cu a lui.

Fură atrași în vârtej, fiecare dintre ei luptând nu ca să se elibereze, ci pentru mai multă viteză. Cândva, se duelaseră și se loviseră cu putere. Acum, se întâmpla cam la fel.

Se răsuciră pe pat, gură lipită de gură, trup lângă trup. Alex o dezbracă, dar nu cu grija la care se aștepta ea. Degetele lui tremurară în timp ce îndepărtară micul obstacol dintre ei. Tremurară, apoi apăsară și apucară, lăsând în urma lor senzații vag dureroase.

Ea gemu, nu de durere, ci datorită faptului că știa că, în sfârșit, autocontrolul lui dispăruse. Asta își dorise, visase la ce avea să găsească în spatele acelei uși bine încuiate. Acum, el se afla deasupra ei, ca un animal scăpat din lanțuri. Violent, disperat, cu un soi de poftă primitivă. O conduse dincolo de rațiune, într-o dorință atât de întunecată, atât de densă, încât Eve fu orbită de ea.

Tremurând, ajunse la apogeu, și, în timp ce se chinu-ia să își recapete suflul, el o ridică și o făcu să ajungă din nou pe culmi.

- Alexander. Avu impresia că îi strigase numele, dar nu fusese decât o șoaptă. Te doresc. Măinile ei coborâră, băjbâind, și îl găsiră. Te vreau în mine.

Alex află ce însemna nebunia, adevărata nebunie, în momentul în care simți cum ea se strânge în jurul lui. Coapsele ei se arcuiră, impunând ritmul. Dorea să îi vadă chipul, să știe când avea să ajungă ea cât de sus se putea ajunge. Dar privirea îi era împăienjenită.

Forța avalanșei îi doborî pe amândoi. Când se întâmplă, el strigă în franceză. Era limba inimii lui.

capitolul 11

Fu prima dată când Eve se trezi în brațele lui. Lumina de dinainte de răsărit era cenușie ca fumul, cu o ceață care urma să se ridice de îndată ce soarele avea să răsăre. Sunetul mării se auzea prin ferestre ca o șoaptă. Lumânările se stinseseră singure de mult, dar mirosul lor stăruia vag în încăpere. Alex îi sărută în treacăt tâmpla, iar ea se trezi.

- Alexander.

Îi șopti numele și se cuibări mai aproape de el.

- Culcă-te la loc. Este devreme.

Îl simți cum se mișcă.

- Pleci.

- Da, trebuie.

Își înfășură brațele în jurul lui și se agăță de căldură.

- De ce? Este devreme.

Izbucni într-un râs domolit, cuvintele ei neclare și mișcările adormite părându-i adorabile. După ce ridică brațul care îl ținea întins pe pat, îi sărută mâna.

- Am niște întâlniri dimineață devreme.

- Nu chiar atât de devreme. Se strădui să se trezească de tot. Deschizând ochii, îl privi. Părul îi era ciufulit, de la pernă, de la mâinile ei, din cauza unei nopți de iubire. Dar, în lumina neclară, ochii lui erau alerti. Nu ai putea să mai rămâi o oră cu mine?

Dorea să poată, dorea să îi spună că avea să petreacă alături de ea toate orele acelei zile și ale următoarei. Dar nu putea.

- Nu ar fi înțelept.

- Înțelept. Înțelese, și o parte din plăcere se șterse din ochii ei adormiți. Nu vrei să te afli în camera mea când se vor trezi servitorii.

- E mai bine.

- Pentru cine?

Ridică din sprâncene, pe de-o parte fiindcă era amuzat, iar, pe de alta, din aroganță. Era un lucru rar să-i pună cineva la îndoială spusese ori motivele.

- Ceea ce se petrece între noi este treaba noastră. Nu mi-ar plăcea să se bârfească despre tine ori să îți vad numele peste tot în ziare.

- Așa cum a fost cu Bennett. Se simțea o urmă de furie în glasul ei în timp ce se ridică și se sprijini cu spatele de tabla patului, încrucișându-și brațele. Prefer să îmi fac singură griji pentru reputația mea.

- Și ești liberă să o faci. Îi mângâie cu un deget umărul dezgolit. Însă îmi voi face și eu.

- Pentru a mea sau pentru a ta?

Nu era un bărbat răbdător din fire. Era un lucru la care trebuise, de-a lungul anilor, să lucreze pas cu pas, cu multă frustrare. Puse în practică acum cât putu de mult.

- Eve, au ieșit vorbe, de când a apărut în ziar fotografia aceea cu noi doi.

- Mă bucur.

Își dădu părul pe spate și îi susținu privirea. În ochii lui se vedea că fusese rănit. Nu era sigură de unde apăruse, nici de ce era atât de persistentă, dar durerea exista. Era atât de ușor ca un om rănit să devină irațional.

- Mie nu îmi este rușine de faptul că îți sunt amantă.

- Asta este ceea ce crezi? Că îmi este rușine?

- Vii la mine târziu și pleci devreme, înainte de răsăritul soarelui, ca și cum ți-ar fi rușine de locul în care ți-ai petrecut noaptea și de persoane cu care ai fost.

Mâna lui se ridică la gâtul ei, și o ținu destul de strâns încât ea să poată simți puterea și furia din spatele gestului. Ea își menținu privirea la același nivel, deși emoția ardea fierbinte și întunecată în a lui.

- Să nu spui niciodată așa ceva. Cum de poți măcar să te gândești la asta?

- Ce m-ar putea face să cred altceva?

Degetele lui își întăriră strânsoarea pe gâtul ei, făcând ca ochii ei să se mărească din cauza șocului, înainte ca gura lui să coboare, cu putere și cu furie, pe a ei. Ea se zbatu, dorind cuvinte, orice cuvinte ar fi putut el să îi dăruiască, dar mâinile lui erau rapide și disperate. Fără milă, le plimbă pe tot trupul ei, exploatănd fiecare slăbiciune pe care o descoperise în feluri mai blânde.

Trupul ei era o masă de nervi care zvâcneau, pulsând. Orice gând, toate gândurile... zburaseră, doar ca să fie înlocuite de un exces de senzații, una peste alta. Brațele ei se înlănțuiră puternic în jurul lui, iar Eve acceptă ceea ce el îi dădea. Trupul ei răspunse trupului său cu același foc și cu aceeași furie.

Culmea furiei se întâlni cu cea a pasiunii. Se zgâriară, se freacă unul de celălalt, apoi, cu o împreunare care numai pașnică nu era, deveniră unul.

El stătea pe spate, privind la tavan. Ea se afla ghemuită lângă el, dar nu se mai atingeau. Soarele îndepărta ceața.

- Nu vreau să te rănesc.

Eve lăasă să îi scape o respirație tremurată, dar vocea ei fu puternică și clară când vorbi:

- Nu sunt ușor de rănit, Alexander.

- Nu? Dorea să întindă mâna, să îi ia mâna în-tră lui, dar nu era sigur că ea ar fi acceptat asta. Trebuie să găsim timp și un loc în care să discutăm. Acum, nu este momentul.

- Nu, nu este momentul.

Când el coborî din pat, ea rămase locului. Îl auzi îmbrăcându-se și așteptă să audă sunetul ușii deschizându-se și apoi închizându-se. În schimb, simți o mână ușoară pe umărul ei.

- Am multe sentimente când vine vorba despre tine, dar rușinea nu se numără printre ele. Vrei să mă aștepți la teatru? Voi găsi o cale de a ajunge acolo până la ora șase.

Nu îl privi, știind că, dacă ar fi făcut-o, l-ar fi rugat să rămână și poate apoi să ceară mult mai mult decât îi putea el oferi.

- Da, te voi aștepta.

- Mai dormi un pic.

Ea nu spuse nimic. Ușa se deschise și se închise.

Eve își strânse tare ochii, luptându-se cu un sentiment de disperare și de pierdere. El îi dăduse pasiune, dar nu și răspunsuri. Cândva, își promisese ei însăși că pasiunea lui avea să fie de ajuns. Fu o lovitură puternică să afle acum că nu avea cum să fie de ajuns. Îi dorea inima, fără restricțiile pe care el și le impunea. Dorea să fie iubită, prețuită, acceptată. Ceea ce dorea ea era mai mult decât putea să capete și nu putea trăi cu mai puțin.

Înțelegând lucrul acesta, Eve se ridică. Era timpul să își reînceapă viața. Nu aveau să existe regrete pentru vișul care prinsese, pentru scurt timp, viață.

Alexander intră în biblioteca tatălui său și îi salută pe bărbații care erau deja prezenți acolo. Tatăl lui ședea într-un fotoliu cu spătar înalt și tocmai stingea o țigară. Reeve, cu hârtii în poală și împrăștiate pe masa de dinaintea lui, ședea pe canapea, cu Bennett. Malori, șeful serviciului de spionaj, stătea pe marginea unui scaun, aprinzându-și pipa.

Bărbații se întâlniseră în seara de dinainte și aveau să se întâlnească din nou, atât timp cât era necesar pentru a distruge amenințarea pe care Deboque o făcuse să planeze deasupra lor. Începură cu subiectele cunoscute, pornind de la securitatea pe care Reeve o implementase la palat, la teatru, la Centrul de Ajutor pentru Copiii cu Handicap și în propria casă. Existau informații adiționale în ceea ce privea aeroportul și docurile.

- Ai desemnat un detectiv suplimentar fiecăruia dintre noi, interveni Bennett.

- Pentru atâta timp cât va fi nevoie.

Se fâțai neliniștit la auzul măsurii de siguranță, dar o acceptă.

- Chiar crezi că se vor folosi din nou de Eve? Nu au cum să nu știe că îi înregistrăm conversațiile telefonice și că suntem cu ochii pe ea.

Malori își pufăi pipa.

- Cel mai mare defect al lui Deboque, Excelență, este aroganța. Sunt convins că următoarea lui mișcare va veni prin domnișoara Hamilton, și asta foarte curând.

- Repet ceea ce am spus seara trecută, încep Alexander. Eve ar trebui să fie trimisă înapoi în America.

Malori își bătu ușor pipa.

- Asta nu l-ar opri pe Deboque, Excelență.

- Dar i-ar asigura ei securitatea.

- Alexander. Reeve îl privi pe prinț aprinzându-și o țigară. Dacă este adevărat ceea ce au scos la iveală cercetările, avem nevoie de Eve. Dacă ar accepta să plece, continuă el înainte ca Alexander să poată spune ceva, aş pune-o eu însumi într-un avion. Din moment ce insistă să rămână, soluția este să o păzim și să așteptăm.

- Să așteptăm. Alexander suflă un nor de fum. Să așteptăm să fie din nou pusă în pericol. Dacă, după cum crezi tu, cineva din interiorul teatrului a dat telefoanele și a pus bomba, este în pericol chiar în momentul acesta din cauza unuia dintre propriii ei oameni.

- Lui Deboque nu îi pasă de ea, zise încet Malori. Ea nu este decât un pion.

- Iar pionii sunt dispensabili.

- Alexander. Armand vorbi pentru prima oară. Vocea lui era la fel de înceată ca a lui Malori, dar avea o autoritate inconfundabilă. Era o voce calmă, adesea aproape rece, dar rareori era aspră. Stătea cu coatele sprijinite pe brațele fotoliului și cu degetele împreunate; privi pe deasupra lor. Trebuie să ne ocupăm de asta cu mult calm, la fel cum face și Deboque. Înțelegi că îmi pasă de Eve la fel cum îmi pasă de propriii copii. Tot ce trebuie făcut pentru a o proteja va fi făcut.

- Nu este cetățean al Cordinei. Alexander se luptă cu emoțiile, cu rațiunea. Este oaspete al țării noastre. Suntem responsabili pentru ea.

- Nu uităm care ne sunt responsabilitățile. Se simțea autoritatea. Amestecată cu ea era și compasiune, care nu putea fi complet stăpânită. Dacă unul dintre oamenii lui Eve este agent de-al lui Deboque, îi vom afla identitatea. Logica ne spune că Deboque nu va ordona să fie ucisă, pentru că altfel agentul lui nu va mai avea motiv să se afle în Cordina.

- Și dacă Deboque nu acționează logic?

- Astfel de bărbați acționează întotdeauna mânați de logică. Nu există în ei pasiune.

- Se pot face greșeli.

- Da. Armand se gândi la Seward. Durerea rămăsese înlăuntrul său. Pot fi făcute greșeli. Trebuie doar să ne asigurăm că nu vom face nici una. Privirea i se mută către Reeve. Las asta pe seama ta.

- Tot ce poate fi făcut pe termen scurt este făcut. În ceea ce privește acțiunile pe termen lung, eu și Malori am căzut de acord asupra unui agent care să se infiltreze în organizația lui Deboque.

- Am fost de acord cu câteva rezerve, mormăi Malori.

- Nu este nevoie de ele. Buzele lui Reeve schițară un zâmbet, apoi îi înmână lui Armand un dosar. Eu și Malori suntem de părere că identitatea acestui agent nu ar trebui știută decât de noi trei.

- Ne privește pe noi toți, întrerupse Bennett.

- Da. Reeve aprobă din cap. Iar viața acestui agent depinde de păstrarea secretului. Cu cât sunt mai puține persoane care să știe cine lucrează pentru noi, cu atât sunt mai mari șansele de a reuși. Ar putea dura luni de zile, cel mai probabil ani întregi. Trebuie să înțelegi că nu facem decât să plantăm o sămânță deocamdată. Aceasta are nevoie de timp ca să crească.

- Mi-aș dori doar să apuc să văd sfârșitul lui Deboque în cursul vieții mele. Armand ținu dosarul închis. Avea să se uite la el mai târziu, apoi să îl încuie în seiful său

personal. Vreau rapoarte regulate despre progresul făcut de către agent.

- Desigur. Reeve adună și restul hârtiilor sale. Dacă reușim să îl prindem și să îl interogăm pe agentul lui Deboque, poate restul nu va mai fi necesar.

În timp ce grupul de bărbați se ridică, Alexander se adresează tatălui său:

- Dacă ai câteva minute, aș vrea să îți vorbesc.

Înțelegând nevoia de intimitate a fratelui său, Bennett îi puse o mână pe braț.

- Voi merge la teatru în dimineața asta. Voi avea grijă de ea.

Alexander așeză o mână peste a fratelui său. Nu era nevoie să dea glas recunoștinței.

- Nu o lăsa să își dea seama că faci asta. Te va da afară.

- Voi fi un enervant și mă va tolera. Apoi, merse și îl sărută pe obraz pe tatăl său. Suntem împreună în treaba asta, tată.

Armand rămase așezat, privind spinarea fiului său până când ușa se închise. Nici unul dintre rapoartele, dosarele ori planurile despre care discutaseră nu îl liniștise. Dar cuvintele simple și sărutul făcuseră mult mai mult.

- Dintre toți copiii mei, Bennett este singurul ale cărui acțiuni nu le pot anticipa.

- S-ar simți flatat să audă asta.

- Când era băiat, găsea toate păsările cu aripi frânte, toți pisoii răniți, crezând întotdeauna că putea să îi vindece. Uneori reușea. Din când în când, îmi fac griji că are sentimente prea profunde. Seamănă atât de mult cu mama voastră. Armand clătină din cap și se ridică. Să cer cafea, Alexander?

- Nu, nu pentru mine. Trebuie să plec în Le Havre. Să botez o navă.

- Ești plin de entuziasm.

- Îl voi arăta la timpul potrivit.

- Nu mă îndoiesc de asta. Este vorba despre Eve.

- Da.

Încuviințând din cap, Armand merse să deschidă ferestra. Poate că briza care venea dinspre mare avea să alunge puțin din tensiunea care domnea în încăpere.

- Alex, văd foarte bine. Și cred că înțeleg ce simți.

- Poate că da. Dar abia am început să înțeleg ce simt eu însumi.

- Când eram tânăr, mai tânăr decât tine, m-am trezit conducător al unei țări. Fusesem pregătit pentru asta, desigur, încă de la naștere. Dar nimeni, cu atât mai puțin eu, nu se așteptase să se întâmple atât de curând. Bunicul tău s-a îmbolnăvit și a murit în mai puțin de trei zile. A fost o perioadă dificilă. Aveam douăzeci și patru de ani. Mulți membri ai consiliului și-au făcut probleme din cauza vârstei mele și a temperamentului meu. Se întoarse într-o parte, surâzând. Nu am fost întotdeauna la fel de discret ca tine.

- Bennett trebuia să moștenească și de la tine ceva.

Pentru prima oară în ultimele câteva zile, Armand râse.

- Nu eram nici chiar atât de indiscret. Oricum, nu conduceam de mai mult de un an, când am făcut o excursie oficială în Anglia. Am văzut-o pe Elizabeth, și toate piesele împrăștiate ale vieții mele s-au reunit. Să iubești astfel, Alex, este dureros și mai frumos decât orice poți vedea ori atinge.

- Știu.

Armand se întoarse de tot cu fața. Oftă îndelung.

- M-am gândit că e posibil să știi. Te-ai gândit la ce i-ai cere?

- Iar și iar. Iar și iar mi-am spus că nu o pot face. Va face toate sacrificiile, toate schimbările. Nici măcar nu știu dacă aș putea să o fac să înțeleagă exact cât de mult s-ar schimba viața ei dacă m-ar accepta.

- Te iubește?

- Da. Apoi, se opri și își apăsă ochii cu degetele. Dumnezeuule, sper că da. Îmi este greu să fiu sigur

de sentimentele ei din moment ce m-am luptat cu ale mele atâta vreme.

Înțelegea și asta. Când se îndrăgostise, nu avusese un tată căruia să îi vorbească.

- Vrei aprobarea sau sfatul meu?

Alexander își coborî mâna.

- Ambele.

- Alegerea ta mă bucură. Armand zâmbi și păși către fiul său. Va fi o prințesă de care Cordina va fi mândră.

- Mulțumesc. Se prinseră de mâini. Dar cred că să fie prințesă este un lucru care nu o va încânta pe Eve la fel de tare ca pe cei din Cordina.

- Americanii. Acum, Armand zâmbea larg. Asemenea cumnatului tău, ar prefera să evite chestiuni precum titluri și funcții în stat.

- Dar, spre deosebire de Reeve, ea nu ar avea de ales.

- Dacă te iubește, coroana pe care o va purta nu va fi atât de grea. Nici a ta, atunci când îți va veni vremea.

- Dacă... Alexander lăsă cuvântul să stăruie în aer. Îți apreciez acordul, tată. Acum, sfatul tău.

- Sunt puțini oameni în fața căruia să îți poți deschide sufletul, să ți-l deschizi cu totul. Când găsești o femeie alături de care să îți împarți viața, nu ascunde nimic de ea. Umerii unei femei sunt puternici. Folosește-te de ei.

- Vreau să o protejez.

- Bineînțeles. Dacă faci una nu înseamnă că nu o poți face și pe cealaltă. Am ceva pentru tine. Părăsi biblioteca prin ușa care dădea în biroul lui. Se întoarse după câteva momente cu o cutie mică de catifea neagră. O ținu strâns în mâini în timp ce se îndrepta către fiul său. M-am întrebat ce aveam să simt atunci când aveam să-ți înmânez asta. Privi fix la cutia din mâna lui. Este un regret că sunt eu cel care trebuie să o dea din nou, mândrie că am un fiu căruia să i-o ofer. Emoțiile lui, întotdeauna atât de bine ținute sub control, năvăliră la suprafață, dar se strădui să le țină în frâu. Este,

de asemenea, mulțumirea că fiul meu este un bărbat pe care îl pot respecta, nu doar un băiat pe care îl iubesc.

I-o dădu, ezitând o clipă înainte ca degetele lui să piardă contactul cu cutia.

- Timpul trece, șopti el. Acesta este inelul pe care i-l am dat mamei tale în noaptea în care am cerut-o de soție. Mi-ar face plăcere dacă, atunci când o vei cere pe Eve, i-ai da asta.

- Nu există nimic ce să-i pot oferi cu mai multă mândrie. Nu pot deschide cutia, dar mâna lui o apucă la fel de strâns ca pe mâna tatălui lui. Mulțumesc, tată.

Armand îl privi pe fiul său, cât el de înalt. Își aminti băiatul și toți anii care trecuseră. Zâmbi și îmbrățișă bărbatul.

- Adu-o la mine când îl va purta.

Eve supraveghea doi asistenți înarmați cu tuburi de vopsea și un trafalet. Își înăbuși un căscat și își notă ceva. Trebuia neapărat să investească în niște echipamente noi, odată întoarsă în State, adică peste mai puțin de cinci săptămâni. Prima punere în scenă urma să aibă premiera în două zile; apoi, patru săptămâni mai târziu, totul avea să ia sfârșit. Avea să dureze câteva zile să scoată ultimele decoruri și apoi gata.

Compania avea deja programat un turneu în toamnă. Negocia un turneu de trei săptămâni în Los Angeles, pentru ianuarie. Și, dacă nu se înșela, după întoarcerea din Cordina, biroul ei avea să fie îngropat în oferte și cereri.

Întoarcerea ei.

Eve merse până la biroul directorului de scenă aflat în partea dreaptă și încercă să se concentreze asupra repetiției. Actorii erau costumați și machiați. Nu vedea nici un cusur. Urna mare, roșie, pe care îi ceruse lui Pete să o cumpere, ieșea în evidență ca un far, exact așa cum își imaginase. Tapițeria de pe canapea era decolorată. Mileurile erau vesele și apretate.

Era perfect. Ea organizase totul, și era perfect. Își dorea să fi găsit în asta plăcerea pe care o simțise de fiecare dată mai înainte.

- Arată grozav.

Șoapta din urechea ei o făcu să tresalte.

- Ben. Își duse mâna în care ținea carnețelul în dreptul inimii. Ce faci aici? Ar trebui să fie o repetiție cu ușile închise.

- Bineînțeles că asta nu mă putea ține departe. I-am explicat asta ușierului. Spune-mi, îi spui „Tataie“, ca în filmele americane vechi?

- Nu mi-aș permite. Aruncă o privire în spatele lui și văzu gărzile care vegheau la o distanță sigură și discretă. Nu ar trebui să fii undeva, făcând ceva oficial?

- Nu îmi ține prelegeri. Am muncit ca un sclav săptămâni întregi. Am furat și eu vreo două ore. Cele două ore prețioase pe care le-ar fi petrecut alături de caii lui. M-am gândit să trec un pic pe aici și să văd cum merg lucrurile.

- Dacă o cauți pe Doreen, începu sec Eve, este sus, în sala de repetiții B. Avem alte trei piese de care trebuie să ne ocupăm, știi.

- În regulă, am înțeles aluzia. Nu îi voi distra atracția lui Doreen pe timpul repetițiilor. Adevărul era că nici măcar nu se gândise la ea. Cercetă scena în timp ce piesa continuă. Bănuiesc că majoritatea oamenilor tăi sunt de ceva timp cu tine.

- Unii da, alții nu. Auzi, hai să coborâm în sală. Astăzi nu am avut când să privesc din unghiul acela.

Bennett merse cu ea, și se așezară pe rândul central, la jumătatea sălii de teatru. Gărzile se mutară și ele, cu trei rânduri mai în spate. Eve nu observă că erau două în plus. Acestea îi fuseseră alocate ei.

- Se vede bine, murmură ea. M-am așezat sus de tot, în balconul din spate, și tot bine se vedea. Acustica din locul acesta este pur și simplu incredibilă.

- Bănuiesc că îți cunoști oamenii destul de bine, se aventură Bennett. Din punct de vedere social adică, nu doar la nivel profesional.

- De obicei, așa se întâmplă când mergi în turneu cu o piesă. Însă actorii și oamenii de teatru sunt exact la fel ca toți ceilalți oameni. Zâmbi în timp ce își întoarse privirea către el. Unii sunt mai sociabili decât alții. Te gândești să ni te alături?

- Pot să dau o audiție?

- Poate te-ai descurca mai bine dacă ai aplica pentru un post de mașinist. Ei au mai multe ocazii să flirteze cu doamnele.

- Voi ține minte. Câți oameni lucrează, mai exact, pentru tine?

- Depinde de piesă.

- Dar acum?

Cu sprâncenele împreunate, se întoarse din nou către el.

- De ce?

- Eram doar curios.

- Așa, dintr-odată? contracară ea. Pui o groază de întrebări pe care nu le-ai pus înainte.

- Poate că abia acum mi-a dat prin cap. Ai auzit vreodată de expresia „să îți omori timpul“?

- Ben, te cunosc și, din moment ce Reeve mi-a pus niște întrebări foarte asemănătoare ieri, nu am cum să nu mă întreb dacă nu există un motiv pentru asta. Ce treabă au oamenii mei cu investigația?

El își întinse picioarele, sprijinindu-le cu insolentă pe spătarul scaunului din fața lui.

- Mi-ar fi cam greu să îți spun, din moment ce nu fac nici o investigație. Eve, nu cred că am făcut cunoștință cu doamna care poartă furou pe scenă.

- Bennett, nu te juca cu mine. Credeam că suntem prieteni.

- Știi că suntem.

- Atunci, fii cinstit cu mine.

Ezită doar o clipă. Pentru că era prietenul ei, pentru că o respecta, se hotărâse deja.

- Eve, nu crezi că ar trebui să luăm în calcul toate posibilitățile?

- Nu știu. Spune-mi tu.

- Cel de al doilea apel a venit din interiorul complexului. Privi cum ochii ei se măresc. Mă gândeam eu că nu ți-au spus. Cred că ar fi trebuit.

- Vrei să zici de aici, din teatru?

- Nu pot să precizeze cu exactitate locul. Se știe doar că nu a venit din exteriorul clădirii. Erau gardieni la fiecare ușă, la fiecare intrare. Nu a existat nici un semn de intrare forțată. Bomba trebuie să fi fost pusă de cineva din interior. Cineva din interiorul complexului.

- Și i-ați restrâns la oamenii mei. Instinctul ei protectiv ieși la iveală. La naiba, Ben, mai sunt alte trei teatre în complexul ăsta. Câți alți actori, tehnicieni, oameni de la întreținere mai sunt?

- Știu, știu. Așeză o mână peste a ei ca să o întrerupă. Ideea este că este foarte probabil ca persoana aceea să fie cineva care nu stârnea bănuieli dacă era văzută în acest teatru, în culise, chiar și în biroul tău. Cine s-ar îndoi de unul dintre oamenii tăi, Eve? Probabil nici tu nu ai face-o.

- Și de ce ți-ar amenința unul dintre oamenii mei familia?

- Mi s-a spus că Deboque plătește foarte bine.

- Nu cred, Ben. Se întoarse din nou și privi în gol spre scenă. Actorii ei, trupa ei. Familia ei. Dacă aș crede asta, aș sista totul în clipa asta și aș trimite pe toată lumea acasă. Oamenii aceștia sunt actori, tehnicieni, cusătorese, pentru numele lui Dumnezeu. Nu sunt asasini.

- Nu spun că așa este - spun doar că e posibil să fie așa. Nu vreau decât să te gândești un pic, Eve. Mâna lui o apăsă pe a ei. Și ai grijă de tine. Te iubesc.

Toată mânia se scurse.

- Ben, dacă aș crede că sunt responsabilă de aducerea aici a cuiva care...

- Așteaptă, nici măcar să nu te gândești să termini ce voiai să spui. Oricare ar fi răspunsul, nu tu ești responsabilă. Deboque este.

Deboque. Mereu Deboque.

- Nici măcar nu ți-am văzut vreodată. Nu știu cum arată, dar se bagă în fiecare părticică din viața mea. Trebuie oprit.

- Va fi. Glasul lui Bennett era blând, dar ea îl cunoștea bine. Amenințarea violenței se auzea în ea. Reeve a început deja ceva. Va dura un timp, mai mult decât ne-am dori vreunul dintre noi, dar va fi oprit. Sper doar să pot să dau și eu o mână de ajutor.

- Ai și tu grijă. Nici eu nu vreau ca tu să pățești ceva.

Urma de violență dispăru în timp ce zâmbea larg la ea.

- Nu trebuie să îți faci griji pentru mine. Sunt mult mai interesat de femei și de cai decât de glorie.

- Vezi să rămână așa. Se ridică, strângându-și cu mâna părul la spate. Trebuie să urc să văd ce se întâmplă și cu cealaltă repetiție.

- Muncești prea mult, Eve. Începe să se vadă.

- Galant. Galant ca întotdeauna.

- Trebuie să încetezi să îți mai faci griji pentru Alex.

- Cum?

- Bine, nu trebuie să încetezi să îți faci griji pentru el. Încearcă să ai un pic de încredere în soartă. Se ridică împreună cu ea, apoi întinse mâna ca să se joace cu părul ei. Este destinat să conducă Cordina. Slavă Domnului, eu nu. Nu i se va întâmpla nimic.

- Cred asta atunci când îl văd. Îmi este mai greu atunci când nu îl pot vedea. Îl sărută, apoi decise că nu era de ajuns și îi dădu și o îmbrățișare. Ne vedem diseară.

- Facem un joc de cărți?

- Îmi ești deja dator cu cincizeci și trei de dolari de data trecută.

- Cine mai ține socoteala?

- Eu.

Reuși să zâmbească.

El o privi cum se îndepărtează de-a lungul coridorului și merge în spatele scenei. Cele două gărzi o urmau.

Gabriella și Chris trecură pe acolo și încercară să o convingă să își petreacă după-amiaza alături de ele într-o cafenea de pe malul mării. Asistenta ei îi aduse cafea și prăjiturile dulci și plesni din limbă. Unul dintre actori îi oferii cabina lui ca să tragă un pui de somn, iar unul dintre membrii echipei de machiaj îi sugeră o cremă care să o ajute cu cearcănele.

Până când repetițiile luară sfârșit în ziua aceea, Eve fierbea.

- Dacă o singură persoană, doar una, îmi spune că ar trebui să mă odihnesc, îi trag un pumn direct în gură, mormăi Eve în barbă, în timp ce mergea alene pe coridorul din spatele scenei.

- Nu o vei auzi de la mine.

Tocurile îi alunecară puțin când se opri. Pete stătea ghemuit deasupra uneia dintre valizele lui, încuind recuzita.

- Credeam că a plecat aproape toată lumea.

- Aproape. Când se ridică, cheile îi zăngăniră la șold. Mai am câteva lucruri de pus în magazie. Nu am putut să găsesc o cutie destul de mare pentru vaza aia sau ce-o fi ea.

- Las-o pe scenă. E prea urâtă ca să o fure cineva.

- Ai spus că nu vrei ceva de clasă.

- Și te-ai descurcat foarte bine. Încercă să alunge tensiunea care o împungea în ceafă. Este perfectă - pe bune, Pete. La fel și mileurile. Știu că ești conștiincios, dar teatrul va fi bine încuiat. După cum stau lucrurile cu securitatea pe aici, nu cred că trebuie să te temi că va dispărea cineva cu recuzita. De ce nu mergi să mănânci ceva?

- Mă gândeam la asta.

Totuși, ezită, jucându-se cu cheile.

- E vreo problemă?

- Nu. Am ceva să îți zic.

Amuzată, Eve aprobă din cap.

- Atunci, dă-i drumul.

- M-ai scos din sărite atunci când mi-ai ordonat să ies.

Ai tras de mine și m-ai amenințat că mă concediezi.

- Îmi imaginam că nu ai fost prea mulțumit de asta.

- Cred că m-aș fi mișcat mult mai repede dacă aș fi știut ce se întâmpla. Își scărpină bărbia și își privi pantofii. Talbot ne-a povestit cum ai alergat pretutindeni ca să te asiguri că toată lumea ieșise, deși știai că era o bombă. Mie mi se pare destul de eroic. Prostesc, adăugă el, ridicându-și din nou privirea către ea. Dar eroic.

- Nu a fost nici prostesc și nici eroic. A fost necesar. Dar mulțumesc pentru că ai gândit astfel.

- Mi-ar plăcea să ieșim să bem ceva împreună.

Preț de o clipă, rămase mută. De când îl cunoștea ea pe Pete, asta era prima concesie socială pe care o făcea Pete.

- Și mie mi-ar face plăcere. Diseară mă întâlnesc aici cu cineva. Ce zici dacă am merge mâine, imediat după repetiții?

- Sună bine. Pete își scărpină bărbia, își aranjă cureaua și porni agale pe coridor. Ești de treabă, domnișoară Hamilton.

- Și tu, murmură ea și se simți mai bine decât se simțise întreaga zi.

Porni în sensul opus, trecând pe lângă vechiul ei birou, către cel temporar. „Ora șase și un sfert“, se gândi ea, aruncând o privire către ceasul de la mână. Alexander întârziase. Așteptase toată ziua, neliniștită și nervoasă, să vină ora șase. Nu îi rămânea altceva de făcut decât să mai aștepte un pic.

De ce dorea să discute cu ea? Ca să pună punct cât mai curat cu puțință. Nu avea cum să nu știe cât de îndrăgostită era de el. Nu dorea să o rănească. Nu așa spusese el? Probabil dorea să pună capăt acum, înainte ca lucrurile să devină chiar și mai dificile pentru ea.

El încă o dorea. Nu avea nici o îndoială în legătură cu asta. Dar mai era și simțul onoarei pe care el îl avea. Nu îi putea oferi decât câteva ore din noapte, în secret. Simțul dreptății și al corectitudinii, pe care îl posedea, nu avea să îi îngăduie să continue mult timp în felul acela. Nu era acela unul dintre motivele pentru care ea îl iubea?

„Fără regrete“, își reaminti Eve. Știuse că lucrurile nu puteau dura și acceptase asta încă de la început. Prinți și palate - nu aveau nici un loc în viața ei.

Oftând, deschise cărticica pe care o pusese în servieta ei în dimineața aceea. Înăuntru se afla floarea pe care o presase, cea pe care Alexander i-o pusese pe după ureche. Cu două săptămâni în urmă? Cu o viață în urmă. Închise cartea, spunându-și că multe femei nu aveau nici măcar atât drept consolare.

„Ești de treabă, domnișoară Hamilton.“ Ei bine, exact așa era. Era bine și avea să continue să fie bine. Viața era făcută să dai piept cu ea așa cum era.

Avea să aștepte, fără să se bosumfle. Mergând în spațele biroului ei, Eve luă unul dintre dosarele noi pe care începuse să le adune.

Teatrul era liniștit. Apoi, auzi bufnitura.

capitolul 12

În momentul în care auzi pașii trecând în fugă pe lângă ușa ei, Eve era ridicată pe jumătate din scaunul ei. Singurul ei gând era să îl dojenească pe cel din trupa ei care se afla încă la teatru, făcând gălăgie, în loc să se afle la cină, așa cum trebuia. În clipa în care ajunse la ușă, văzu trupul.

Totul îngheță. Apoi alergă pe coridor, aplecându-se deasupra bărbatului. Sângele i se scurgea deja prin cămașă. O tavă cu o carafă cu apă și niște pahare fuseseră răsturnate. Cioburi de sticlă erau pretutindeni. Gândind rapid, își smulse cardiganul lung pe care îl purta și îl înveli cu el.

Telefonul. Trebuia să ajungă la telefon. Străduindu-se să fie calmă, alergă din nou pe coridor și intră în birou. Degetele îi erau ude și îi tremurau atunci când ridică receptorul și formă numărul.

- Sunt Eve Hamilton și mă aflu la Centrul de Arte Frumoase, în Teatrul Mare. Un bărbat a fost împușcat. Am nevoie de o ambulanță. De poliție. Respirația i se tăie când auzi pași venind încet către ușa ei. Grăbiți-vă, șopti ea. Vă rog, grăbiți-vă.

Așeză receptorul pe birou și privi înnebunită în jur. Nu exista cale de ieșire, nici una în afară de ușă. Pașii se opriseră, dar unde? Cât de aproape? Tremurând, se strecură pe lângă birou. Oricine ar fi fost, avea să o ucidă, să o ucidă pe ea și pe...

Ora șase și douăzeci de minute. Cadranul ceasului ei părea încetșosat, dar își aminti. Alexander. Îl așteptau pe Alexander.

Pe frunte îi apăruă urme de umezeală, dar se apropie centimetru cu centimetru de ușă. Trebuia să îl prevină cumva. Trebuia să găsească o cale. Chiar atunci când

întinse mâna ca să tragă de uşă şi să o deschidă, aceasta fu împinsă uşor către ea.

Mai întâi văzu arma. Neagră, letală. Apoi, mâna care o ţinea. Înăbuşindu-şi un strigăt, privi chipul.

Bărbatul care se duelase cu Alexander. Bărbatul care îi zâmbise, cel a cărui faţă i se părea familiară. Acum, îşi aminti. Mai fusese la teatru şi mai înainte.

Acum nu zâmbea. Chipul îi era neîndurător, hotărât. Îl privi în ochi şi văzu că era un bărbat care putea ucide.

- Domnişoară, încep eu, iar ea reacţionează.

Se năpusti, folosindu-şi dosul pumnului pentru a-l lovi cu forţă în partea laterală a gâtului. Pe când arma îi căzu din mână, ea îşi coborî palma deschisă, rigidă, spre ceafa lui. Răsuflând greu, se uită în jos la el, cum stătea ghemuit jumătate înăuntru, jumătate afară din biroul ei. Nu dorea decât să fugă, doar să fugă, dar se obligă să gândească limpede.

Luându-l de subsuori, îl târî înăuntru. După ce bătăi iute prin sertarul de sus al biroului, găsi cheia. Încăperea nu era mai lungă decât el, cum stătea lungit pe podea. Paşi peste el, închise uşa şi îl încuie înăuntru.

Scutură din cap ca să alunge bâzâitul care îl umplea şi se opri un moment, sprijinindu-se cu spatele de perete, ca să îşi recapete suflul. Bărbatul rănit aflat la câţiva paşi gemu, şi ea fu lângă el într-o clipită.

- Ajutoarele sunt pe drum, şopti ea. Vei fi bine.

- Jermaine...

- Da, da, ştiu. Am avut grijă de asta. Nu trebuie să încerci să vorbeşti.

„Presiune“, se gândi. Trebuia să oprească sângerarea. Îşi trecu mâna prin păr şi încercă să gândească. Prosoape.

- Încearcă să nu te mişti, îi spuse ea. Voi merge să iau ceva ca să opresc sângerarea.

- Aştepta... se ascundea.

- Este încuiat, îl asigură ea. Nu mai vorbi. Nu voi lipsi mult.

Se ridică, cu intenția de a alerga până la cea mai apropiată baie după prosoape, când auzi un zgomot în spatele ei. Se răsuci, dar coridorul era gol. Umezindu-și buzele uscate, se uită fix către ușa biroului său. Era din nou conștient? Atunci, își dădu seama că nu îi luase arma. Era încuiată cu ea. Dacă se trezea și o găsea...

Apoi, auzi glasuri în față și alergă către ele.

Scena era în beznă. Aprinse întrerupătorul principal, inundând scena cu lumină. La auzul vocii lui Alexander, un suspin îi umflă pieptul. În timp ce el urca scările către scenă, ea alerga de-a lungul ei. Scuzele lui pentru că ajunsese mai târziu decât promisese nu se materializă niciodată. O prinse de brațe, ținând-o cu fermitate.

- Ce este?

- Bărbatul, agentul lui Deboque - este încuiat în biroul meu. A împușcat un bărbat, una dintre gărzile tale, cred. Am chemat deja o ambulanță și poliția.

- Te-a rănit? Chiar de prima oară, cercetând-o rapid, mâinile lui se mișcă către umărul ei. E sânge.

- Nu este al meu, ci al gărzii. Alex, are nevoie de îngrijiri. Iar în biroul meu...

- Este în regulă. Brațul lui o înconjură în timp ce se întoarse către gărzile lui de corp. Ocupați-vă de asta. Eu voi rămâne aici, cu ea.

- Are o armă, începu ea.

- Și ei au. Stai jos. O așeză pe canapeaua care fusese decolorată la insistențele ei. Spune-mi.

Își luă privirea din a ei doar cât să își urmărească garda mergând în spatele scenei.

- Toată lumea a plecat acasă - așa am crezut. Desigur, știam că am o gardă de corp. Am auzit un bubuit, apoi pași. Era trupul de pe hol. M-am întors la telefon, apoi am auzit din nou pe cineva. Alex, era bărbatul cu care te-ai duelat tu, Jermaine acela.

- Jermaine a fost împușcat?

- Nu, nu! Trecându-și mâinile prin păr, încercă să se facă înțeleasă. El a fost acela. Avea o armă. L-am pus la pământ, apoi...

- L-ai pus la pământ pe Jermaine?

- Încerc să îți spun, se răsti ea. Probabil îl împușcase pe celălalt bărbat și se întorcea.

- Eve. O scutură cu blândețe. Jermaine este șeful paizei mele personale. L-am pus să te protejeze.

- Dar el... Se întrerupse, străduindu-se să își limpezească mintea. Atunci cine...?

- Îmi pare rău să vă întrerup.

Russ ieși din umbre din partea stângă a scenei. În mână avea un revolver, prelungit cu un amortizor subțire.

- Vai, Dumnezeu! Înainte ca vorbele să iasă, Alexander era în picioare, împingând-o pe Eve în spatele lui.

- Trebuie să vă mulțumesc că v-ați alungat gărzile, chiar și pentru o clipă, Excelență. Promit să fiu rapid. Sunt, la urma urmelor, un profesionist.

- Nu. Eve păși din spatele lui Alexander ca să îl apuce de braț. Nu poți.

- De tine, îmi pare rău. Se simți o urmă de sinceritate în tonul lui, în timp ce îi zâmbea lui Eve. Știi cum stau lucrurile, Eve. Vreau să știi că ești cel mai bun producător pentru care am lucrat.

- Nu vei scăpa nepedepsit.

Alex vorbi calm, știind că gărzile lui aveau să se întoarcă în câteva secunde.

- Am avut ocazia să învăț acest teatru foarte bine. Mă pot face nevăzut în zece secunde. Atât mi-ar trebui. Dacă nu reușesc... Ridică din umeri. Auziră cu toții sunetul strident, depărtat, al sirenelor. Ei bine, așa e afacerea asta. Ridică arma în dreptul inimii lui Alexander. Nu e nimic personal.

Stăteau în picioare pe scenă. Urna roșie, cu buchetul ei vesel de flori de hârtie, ieșea în evidență ca o glumă. Căldura reflectoarelor îi încălzea, ca și cum piesa începuse deja. Dar arma era reală.

Ea țipă. Strigătul fu ca smuls din ea. Fără să stea o clipă pe gânduri, fără urmă de regret, păși în fața lui Alexander și încasă glonțul.

*

Nu putea să moară. Alexander stătea cu capul în mâini în timp ce fraza se repeta iar și iar în capul lui, ca o litanie. Știa cum să se roage, dar acelea erau singurele cuvinte care îi veneau.

Știa că mai erau și alții în sala de așteptare, dar era ca și cum ar fi fost stafii. Fantome ale propriei lui imaginații. Tatăl lui stătea lângă fereastră. Bennett ședea pe canapeaua mică, cu mâna lui Chris în a lui. Gabriella era alături de Alexander, încercând să îl susțină fără cuvinte. Reeve fusese acolo, plecase, apoi revenise, în timp ce se ocupa de poliție.

Dacă ar fi avut doar o secundă în plus, o secundă, ar fi putut să o împingă la o parte, să o arunce într-o parte. Orice, ca să împiedice glonțul să intre în ea. Se izbise de el. Cât avea să trăiască, nu avea să uite niciodată felul în care trupul ei zvâcnise de șoc și de durere, înainte să se înmoaie.

Iar sângele ei se afla pe mâinile lui. La propriu și în sens figurat.

- Bea niște ceai, Alex. Gabriella îi împinse ceașca, dar el clătină din cap. Privi cum el își aprinse o altă țigară. Nu îți face asta de unul singur, șopti ea. Eve va avea nevoie ca tu să fii puternic, nu răpus de vină.

- Ar fi trebuit să o protejez. Ar fi trebuit să o țin în siguranță. Își închise ochii, dar văzu din nou momentul acela înspăimântător în care ea se repezise în fața lui. Aruncându-și brațele în jurul trupului său ca un scut. Pe mine mă voia el.

- Pe tine sau pe oricare dintre noi. Îi puse o mână pe genunchi. Dacă este vorba despre vină, o împărțim în mod egal. Alex, mi-ai fost alături în cele mai grele zile ale vieții mele, și nu te-am lăsat să mă ajuți. Lasă-mă acum să te ajut eu.

Mâna lui o acoperi pe a ei. Era tot ce putea să dea.

Reeve se întoarse în sala de așteptare. O privi pe soția lui, îi atinse scurt umărul, apoi merse la Armand, lângă

fereastră. Armand înclină ușor din cap, apoi se reîntoar-se la veghea lui tăcută. Și el știa să se roage.

Nemaisuportând să șadă, Chris se ridică și ieși din nou pe hol, apoi reveni. Lacrimile pe care nu reușise să le oprească i se uscau pe obraji. Simți cum brațul Gabriellei o înconjură și se lăsă pe el.

- Nu o putem pierde.

- Nu. Gabriella o ținu strâns. Nu o vom pierde. O trase pe Chris cu blândețe către un scaun. Ți amintești de poveștile pe care mi le spuneai despre Eve când eram la școală împreună? Mă întrebam cum ar fi fost să am o soră.

- Da, îmi amintesc. Chris trase adânc aer în piept și încercă să facă un efort. Credeai că ar fi fost minunat dacă ai fi avut una.

- Părea că eram întotdeauna înconjurată de bărbați și de băieți. Gabriella zâmbi și, cu mâna lui Chris întra ei, privi în jur, la familia ei. Mi-ai arătat o fotografie de-a lui Eve. Avea vreo doisprezece ani, cred și era foarte frumoasă, chiar și când era doar o copilă. Mi-a plăcut foarte tare ideea de a avea pe cineva de genul acela alături de care să împart lucrurile.

- Și ți-am povestit cum am găsit-o în camera mea, cu tot machiajul meu aliniat pe măsuța de toaletă, încercând cel mai bun fard de pleoape pe care îl aveam. Ochii îi arătau ca niște uși de garaj. Chris își trecu vâr-furile degetelor pe sub ochi ca să și-i șteargă. Credea că arăta superb.

Chris își trase nasul și luă batista pe care i-o întindea Gabriella.

- Ura să fie trimisă la pension. Expiră tremurător și inspiră mai adânc. Tata credea că așa era cel mai bine și avea dreptate, de fapt, dar ei îi dispăcea atât de mult. Cu toții credeam că Eve era o fată foarte drăguță, o fată dulce, dar nu prea deșteaptă. Dumnezeu, ce ne-a mai arătat că ne înșelam. Refuza doar să își piardă timpul cu lucruri care nu-i stârneau interesul, așa că și-l pierdea, în schimb, cu reviste ori muzică.

- Obișnuia să îți trimită scrisorile acelea amuzante. Uneori, mi le citeai.

- Cele în care descria fetele din internat ori pe profesoara ei de istorie. Ar fi trebuit să înțelegem de atunci că avea înclinare spre teatru. Ah, Dumnezeuule, Brie, cât mai durează?

- Doar un pic, șopti ea. Obișnuiam să credem că ea și Bennett... Păreau să se potrivească bine. Îl privi pe Alexander, care se holba la propriile mâini. Nu e ciudat că oamenii la care ținem sunt împreună?

- Îl iubește atât de mult. Chris îl privi și ea pe Alexander, și inima i se ridică în gâtlej. Voiam să vină cu mine la Huston. Nu a putut să îl părăsească. E ca și cum știa că urma să vină momentul în care avea să îl apere. Glasul i se frânse și clătină din cap înainte să continue. A spus că nu contează ce simte el, vrea doar să stea cu el, atâta timp cât poate.

Brie oftă.

- Alexander se încuie în sine, adesea chiar de el însuși. Dar nu cred că mai există vreo îndoială acum în ceea ce îi privește sentimentele. Se învinovățește pe el însuși. Nu circumstanțele, nu pe Deboque ori soarta, ci doar pe el, în totalitate.

- Eve nu ar face-o.

- Nu, nu ar face-o.

Înțelegând, Chris își frecă ochii cu mâinile și se ridică. Nu fu ușor să traverseze încăperea până la el. Resentimentul era prezent. Nu putea să evite asta. Erau înfipite în inima ei reproșul și mânia, care nu găseau loc prin care să scape. Pasul pe care îl făcu fu pentru Eve. Când se așeză lângă el, el nu încercă să comunice cu ea, ci o privi cu ochi împăienjeniți și roșii de la atâta frecat cu propriile mâini.

- Probabil mă urăști. Spuse asta cu o voce care era în același timp liniștită și goală. Nu cred că e o alinare prea mare să afli că nu mă poți urî la fel de mult cum mă urăsc eu însumi.

Dori să îi ia mâna, de dragul lui Eve, dar nu putu.

- Asta nu îi folosește lui Eve la nimic. Are nevoie de noi, să ne unim forțele.

- Aș fi putut găsi o cale să o fac să plece, să o oblig să plece.

- Crezi? Replica lui o făcu să surâdă. Nu pot să îmi imaginez. De când a terminat școala, Eve nu a îngăduit nimănui să o oblige să facă ceva.

- Nu am apărât-o. Își acoperi din nou fața cu mâinile, luptându-se cu nevoia apăsătoare de a ceda. Contează mai mult decât orice din viața mea, și nu am protejat-o.

Chris se trezi că mâna i-o caută pe a lui, pentru Eve, dar în același timp pentru ea și pentru Alexander.

- A pășit în fața ta. Durerea țâșni din nou în privirea lui. În timp ce a ei se ridică pentru a i-o întâlni, degetele li se uniră. Dacă trebuie să te învinovățești de ceva, Alex, învinovățește-te pentru faptul că ești bărbatul pe care ea îl iubește. Trebuie să credem că se va face bine. Am nevoie să crezi asta cu mine, altfel am convingerea că nu mai pot să rezist.

Se așezară și așteptară. Le fu adusă cafea, care se răci. Scrumierele dădeau pe dinafară. Mirosul de spital - antiseptic, detergent și agitație - le deveni familiar. Nu mai băgară de seamă gărzile de pe coridoare.

Când doctorul Franco intră în încăpere, se ridicară cu toții. Boneta de chirurg era learcă de transpirație, la fel ca partea din față a halatului de culoare verde-deschis pe care îl purta. Avansă și, plin de compasiune, cum îi stătea în fire, luă mâna lui Chris.

- Chirurgul este încă alături de ea. O vor duce la reanimare foarte curând. Ai o soră puternică, domnișoară Hamilton. Nu alege să renunțe.

- Este bine?

Mâna lui Chris o strânse pe a doctorului ca într-o menghină.

- Și-a revenit după operație mai bine decât s-ar fi așteptat cineva. După cum v-am spus, doctorul Thorette este cel mai bun în domeniu. Operația a fost

complicată, pentru că glonțul era înfipt foarte aproape de șira spinării.

- Nu este... Alexander simți mâna tatălui său pe braț și se forță să spună: Nu va rămâne paralizată?

- Este prea devreme pentru a putea spune cu certitudine, Excelență. Dar doctorul Thorette e de părere că nu sunt leziuni permanente. Sunt de acord.

- Judecata dumitale a fost întotdeauna excelentă, îi zise Armand. Glasul îi era răgușit din cauza țigărilor și a ușurării. Nu e nevoie să îți mai spun că Eve va continua să aibă parte de cea mai bună îngrijire posibilă.

- Nu, Excelență, nu e nevoie. Alexander. Îi spuse pe numele de botez, folosindu-se de privilegiul de a fi un vechi prieten de familie, privilegiu pe care îl folosisse foarte rar în cei peste treizeci de ani. Este tânără, sănătoasă, puternică. Îți dau cuvântul meu că nu văd nici un motiv pentru care să nu își revină complet. Totuși, există o limită la ceea ce putem face. Restul depinde de ea.

- Când o pot vedea?

- Voi verifica la reanimare și vă anunț. Este puțin probabil să se trezească până dimineată. Nu, nu e nevoie să ne certăm, continuă el, ridicând mâna. Nu am de gând să îți spun că nu poți sta lângă ea. Cred însă că recuperarea va fi mai rapidă dacă o să fii acolo când se va trezi. Merg la ea acum.

Cât timp stătu de veghe, rămase aprinsă o lumină slabă. Franco trimisese o tavă cu mâncare, dar Alexander abia de se atinsese de ea și o împinsese deoparte.

Ea stătea atât de nemișcată.

O perfuzie îi fusese pusă la încheietura mâinii; bandajul alb care acoperea acul se distingea în întuneric. O serie de mașinării pocneau și țiuiau la intervale regulate în timp ce o monitorizau. Din când în când, el se uita fix la luminile verzi fosforescente. Dar aproape tot timpul o privea pe ea.

Uneori vorbea, ținându-i mâna în a lui în timp ce vorbea despre cum aveau să se plimbe împreună pe plajă,

cum avea să o ducă în stațiunea pe care familia o avea în Zurich sau cum aveau să stea în grădină. Alteori ședea pur și simplu, privindu-i chipul, așteptând.

Se gândi la cât de mult avea să îi displacă halatul de spital în care o îmbrăcaseră. Și se gândi la dantela și la mătasea pe care le purtase ultima oară când făcuseră dragoste. Cu doar o noapte în urmă. Îi puse mâna pe obraz în timp ce respirația îi deveni sacadată și dureroasă. Atingerea îl ajută să se liniștească.

- Nu renunța, șopti el. Rămâi cu mine, Eve. Am nevoie de tine și de șansa de a-ți arăta cât de mult. Nu renunța.

Rămase treaz de-a lungul întregii nopți. Când scândurile din jaluzelele de la fereastră lăsară să pătrundă primele raze de lumină, ea începu să se agite.

- Eve. Mâinile lui îi apucară mâna. Bara de siguranță de la marginea patului era coborâtă, așa că se putu apleca spre ea. Eve, ești bine. Sunt aici, cu tine. Te rog, deschide ochii. Mă poți auzi? Deschide-ți ochii, Eve.

Ea îl auzi, deși vocea îi suna goală și îndepărtată. Ceva era în neregulă. Se simțea ca și cum plutise, iar visele... Pleoapele îi fluturară, apoi se deschiseră. Văzu doar gri, apoi clipi și începu să zărească o formă.

- Sunt aici, cu tine, repetă Alexander. Vei fi în regulă. Mă auzi?

- Alex? Îi văzu chipul. Era foarte aproape, dar nu reuși să ridice mâna și să îl atingă. Era umbrit de barbă. O făcu să zâmbească ușor. Nu te-ai bărbierit.

Apoi adormi din nou.

Deși lui i se păru că trecuseră ore, ea începu să se agite din nou câteva minute mai târziu. El ședea pe pat, lângă ea. De data aceasta, ochii ei se concentrară destul de mult încât în ei să se zărească înțelegerea.

- Nu ești rănit?

Vocea îi era slabă și nesigură.

- Nu, nu.

- Russ...

În mod involuntar, îi strânse degetele cu ale lui.

- Sau ocupat de el. Nu trebuie să îți faci griji.

Dar ea își întorsese capul, văzuse mașinăriile și înțelesese restul.

- Nu în spital.

La auzul panicii din vocea ei, îi duse mâna la buze.

- Doar pentru scurt timp, *ma belle*. Doar până când te faci bine.

- Nu vreau să stau aici.

- Voi sta cu tine.

- Nu vei pleca?

- Nu.

- Alex, nu mă minți?

- Nu.

Îi sărută încheietura mâinii, liniștindu-se în timp ce îi simțea pulsul.

- Sunt pe moarte?

- Nu. Acum, îi puse o mână pe chip și se aplecă mai aproape de ea. Nu, nu vei muri. Doctorul Franco zice că ești - își aminti fraza pe care Eve o folosisese - sănătoasă ca un cal.

- Nu cred că a spus chiar așa.

- Asta a vrut să spună.

Ea zâmbi, dar el putu să vadă mica tresărire.

- Te doare.

- Simt că... nu știu. Spatele meu, sub umăr.

Acolo unde fusese glonțul. Se înfipsese acolo în loc să se fi înfipt în inima lui. O sărută pe obraz și se ridică.

- Voi chema asistenta.

- Alex, nu pleca.

- Doar ca să chem asistenta. Promit. Dar îl găsi pe Franco apropiindu-se pe coridor. Este trează. Are dureri.

- Asta e inevitabil, Excelență. Dă-mi voie să o examinez, apoi îi putem da ceva.

Făcu semn unei asistente.

- Îi e teamă să rămână aici.

- Înțeleg că are o fobie legată de spitale. Mă tem că încă nu o putem muta.

- Atunci, voi rămâne cu ea.

- Nu pot permite asta, Excelență.

Chiar și fără somn, cu oboseala și grija care îl dărau, Alexander era regal.

- Poftim?

- Nu îți pot permite să rămâi douăzeci și patru de ore pe zi. Ți voi permite însă să faci cu rândul cu sora domnișoarei Hamilton ori cu altcineva care o liniștește. Acum, trebuie să îmi examinez pacienta.

Alexander îl privi intrând în salonul lui Eve, apoi se prăbuși pe un scaun de lângă ușă. Dumnezeu, avea nevoie să fie singur pentru doar câteva minute, să găsească o încăpere întunecată, tăcută, unde să poată să dea, în sfârșit, drumul mâniei, durerii și fricii.

Ea îi vorbise. Se uitase la el. Degetele i se mișcaseră în ale lui. Acum, avea asta. Sprijinindu-se de perete, își închise ochii pentru întâia dată în peste douăzeci și patru de ore.

Îi deschise din nou în clipa în care Franco păși pe coridor.

- Poți intra, Excelență. I-am spus lui Eve despre condiția în care se află. Și am asigurat-o că poate să aibă pe cineva care să stea cu ea atâta timp cât dorește. Acum, o voi suna pe sora ei. Când va sosi domnișoara Hamilton, insist să pleci acasă, să iei o masă decentă și să dormi. Dacă nu, îți voi interzice să mai intri în salonul ei.

Alexander își duse mâna la ceafă.

- Doctore Franco, dacă nu aș ști că te gândești la bunăstarea lui Eve, te-aș ignora, pur și simplu.

- Nu ar fi prima oară când m-aș bate cap în cap cu un membru al familiei tale, Excelență.

- Sunt foarte conștient și de lucrul acesta. Spune-mi cum se simte în dimineața asta.

- Slăbită, desigur. Dar semnele vitale sunt bune. Își simte picioarele și și le poate mișca.

- Atunci, nu este nici o...

- Fără paralizie. Are nevoie de odihnă, grijă și susținere. Sper să o scot de la terapie intensivă până mâine, dar doctorul Thorette va dori să o examineze mai întâi.

- Doctore Franco, nu am cuvinte să vă spun cât sunt de recunoscător.

- Excelență, am considerat întotdeauna că este o onoare să îi tratez pe membrii familiei regale.

Alexander privi înapoi către ușa lui Eve. Cutia cu inelul se simțea foarte ușoară în buzunarul lui.

- Ai fost întotdeauna perspicace.

- Mulțumesc, Excelență. Și am cuvântul tău că vei pleca la scurt timp după sosirea domnișoarei Hamilton?

- Îl ai.

Alexander intră din nou în salon și o găsi pe Eve trează și cu ochii în tavan.

- Am crezut că ai plecat.

- Am promis că nu plec. Chris o să vină. Atunci, va trebui să plec pentru puțin timp. Se așează alături de ea, luându-i mâna. Dar mă voi întoarce. Nu vei fi singură.

- Mă simt ca o toantă - ca o fetiță căreia îi este teamă de întuneric.

- Nu pot decât să simt o ușurare să aflu că te temi de ceva.

- Alex, guardianul care a fost împușcat. Este...

- Este viu. Se face tot ce poate fi făcut pentru a-l ține în viață. Am de gând să trec pe la el după ce plec de la tine.

- Se prea poate ca el să îmi fi salvat viața, șopti ea. Și pe a ta. Nu îi știi numele.

- Craden.

Ea înclină din cap, dorind să și-l amintească.

- Și Jermaine?

El își dădu seama că era tare bine să zâmbească din nou.

- Și-a revenit, mai puțin mândria lui, care a avut de suferit.

- Nu există motive pentru care să se simtă rușinat. Nu mi-am câștigat centura neagră fluturând din gene.

- Nu, *chérie*, este evident că nu. Când te vei simți mai bine, îi vei putea explica asta personal. Îi mângâie părul, doar pentru că simțea nevoie de atingere. Ce flori

să îți aduc? Ceva din grădină? Nu te-am întrebat nicio dată care este preferata ta.

Lacrimile îi umplură ochii și începură să se reverse.

- Nu. Îi sărută degetele, unul câte unul. Nu plânge, dragostea mea.

- Eu l-am adus aici. Își închise ochii, dar lacrimile se strecurară printre gene. L-am adus pe Russ în Cordina, la tine.

- Nu. Îi șterse cu blândețe lacrimile. Deboque l-a adus. Nu o putem dovedi, dar noi știm asta. Trebuie să îți dai seama și tu de asta.

- Cum de a reușit să mă înșele? Eu sunt cea care l-a ales în urma unei audiții. Alex, am văzut cum lucrează pe scenă. Am vorbit cu oameni care au lucrat cu el. Nu înțeleg.

- Era profesionist. Un actor excelent, Eve, care s-a folosit de asta pentru a-și ascunde adevărata vocație. A ucis pentru bani. Nu din pasiune, nu pentru o cauză, ci pentru bani. Nici măcar controlul nostru de securitate nu a arătat nimic. Reeve colaborează chiar acum cu Interpolul, în speranța că va afla mai multe.

- Totul s-a petrecut atât de repede, încât nici măcar nu mi se pare adevărat.

- Nu trebuie să te mai gândești la asta. A luat sfârșit.

- Unde se află el?

Alex cugetă doar un moment, apoi decise că ea merita să știe adevărul.

- Este mort. Jermaine l-a împușcat la doar câteva secunde după... Dar nu era pregătit să vorbească despre felul în care trupul ei se smucise și se prăbușise peste el. Și-a recăpătat cunoștința pentru scurt timp, destul cât Reeve să poată obține niște informații. Putem discuta despre toate astea mai târziu, când vei fi mai în putere.

- Am crezut că avea să te ucidă.

Noile medicamente începeau să își facă efectul. Ochii i se închiseră.

- Ai văzut că nu a făcut-o. Cum să te răsplătesc pentru faptul că mi-ai salvat viața?

Adormită, zâmbi.

- Îmi plac clopoței. Clopoței sunt florile mele preferate.

I-i aduse în fiecare zi. Când i se permise să părăsească spitalul sub supravegherea unei infirmiere personale, i-i aduse în camera ei. După ce trecu prima săptămână, ea începu să se agite în legătură cu trupa ei. Când făcu asta, ghemul mic de teamă care rămăsese blocat înlăuntrul lui Alex se desfăcu. Ea își revenea.

Presa o aclama ca pe o eroină. Bennett îi adusese articolele în cameră și i le citise, dându-și ochii peste cap la fiecare laudă și numind-o vânătoare de glorie.

Eve insistă ca prima piesă să aibă premiera, apoi își făcu griji că ceva ar fi putut să nu meargă bine și ea nu avea să fie acolo pentru a interveni.

Citi recenziile, disecând fiecare cuvânt. O încântă faptul că piesa era bine primită și fu ușurată că dublura lui Russ își jucase rolul excelent. O întrista faptul că nu văzuse cu ochii ei.

Se supuse examinărilor cu din ce în ce mai puțină bunăvoință.

- Doctore Franco, când vor lua sfârșit toate aceste înțepături și împunsături? Mă simt foarte bine.

Era întinsă pe burtă în timp ce el îi schimba pansamentul de pe rană. Sutura fusese scoasă cu o zi în urmă și vindecarea decurgea bine.

- Mi s-a spus că nu dormi bine noaptea.

- Din cauză că sunt plictisită de moarte. O plimbare în grădină devine un eveniment. Vreau să merg la teatru, doctore. Am pierdut toate reprezentațiile primei piese. La naiba, nu vreau să ratez premiera celei de-a doua.

- Hmm. Mi s-a spus că refuzi să iei medicamentele.

- Nu am nevoie de ele. Își lăsă capul pe mâini și se încruntă. V-am spus că mă simt bine.

- Am considerat întotdeauna că dacă cineva este morocănos înseamnă că își revine, zise el blând în timp ce o ajută să se întoarcă.

- Îmi pare rău că nu mă port cum trebuie.

Își încheie halatul pe care tatăl ei i-l adusese.

- Nu, nu prea cred că te porți cum trebuie.

Doctorul nu se putu abține să nu zâmbească.

- Poate că nu, dar, cu toată lumea care se învârte pe lângă mine, doctore Franco, nu îți poți imagina cum este să fii examinată. Dacă Chris nu l-ar fi convins pe tata să se întoarcă în Huston, aș fi înnebunit. El a fost minunat, desigur. Toți au fost. Copiii mi-au făcut desene. Dorian a adus pe ascuns un pisoi... Nu trebuia să aflați asta.

- O voi lua ca pe o informație confidențială.

- Prințul Armand a venit în fiecare zi. Mi-a adus cutia asta muzicală. Se întinse ca să atingă cutiuța de argint lucrată manual de pe noptiera ei. A fost a soției sale. I-a dăruit-o când s-a născut Alex, și a zis că ei i-ar fi plăcut să mi-o dăruiască.

- Pentru că fiecare din voi i l-ați dăruit pe fiul lui.

- Doctore Franco, nu mă simt ca un erou. Lacrimile o podidiră din nou, așa cum se întâmpla atât de des în ultimele zile. Le ura, ura să fie atât de predispusă către ele. Mă simt ca naiba. Trebuie să îmi vad de viață, să îi las și pe alții să își vadă de a lor. Stând lungită aici, am prea mult timp în care să mă gândesc.

- Gândurile tale te neliniștesc?

- Unele dintre ele. Am nevoie să fiu din nou ocupată.

- De ce nu încercăm să facem un experiment?

- Atâta timp cât nu implică un alt ac.

- Nu. Vei dormi în după-amiaza asta.

- Doctore...

- Ah, așteaptă să auzi propunerea înainte să te plângi. Vei dormi în această după-amiază, repetă el. Apoi, diseară te vei trezi și îți vei pune cea mai elegantă rochie pe care o ai. Pentru încă o perioadă, aș sugera ceva care nu are spatele gol. Vei merge la teatru... Făcu o pauză când

lumina apăru în ochii ei. Doar pe post de observator. După piesă, vei veni direct la palat. Poate am putea îngădui o cină ușoară. Apoi, precum Cenușăreasă, vei fi înapoi în pat înainte de miezul nopții.

- S-a făcut.

Își întinse mâna. În timp ce bătură palma, își promise ei înseși că avea să se întoarcă la muncă înainte de sfârșitul săptămânii.

Chris și Gabriella o ajutară amândouă să se îmbrace. Eve făcu propriul experiment și se întrebă dacă procesul o obosea. Nu era așa. Se simțea euforică. După ce studie rezultatul purtării rochiei albe, drepte, împreună cu jacheta cu mărgele, decise că arăta mai bine decât înainte de incident. Era odihnită, culoarea îi revenise în obraji, ochii îi erau limpezi. Își strânse părul la spate cu un pieptene de argint, adăugă un nor de parfum și se simți din nou ca o femeie.

- Ești superbă.

Alexander îi luă mâinile când veni să o conducă jos. Purta o ținută de gală, neagră, și avea un buchețel mic de clopoței.

- Asta am vrut să crezi. Cu un zâmbet, luă florile și le inspiră mireasma. Știa că, de câte ori avea să facă asta în viitor, urma să se gândească la el. Asta este prima oară după multe zile când nu te-ai uitat la mine ca și cum m-aș fi aflat sub un microscop. Nu, nu spune nimic. Mă simt ca o prizonieră care reușește să evadeze.

- Atunci, ar trebui să o faci cu mult fast.

Îi trase brațul pe după al lui și o conduse pe scări. Afară, aștepta o limuzină, cu motorul gata pornit. Când se urcă în mașină, Eve îi aruncă lui Alexander un zâmbet strălucitor.

Șampania era la rece. Beethoven se auzea în surdină.

- Mașina perfectă pentru o evadare, murmură ea în timp ce el scoase dopul sticlei.

- Am de gând să fac în așa fel încât totul să fie perfect în seara asta.

Își ciocni paharul de al lui, apoi și-l duse la buze.

- Nu se poate mai bine de atât.

- Vom vedea. Deschise un compartiment mic și scoase o cutie lungă și subțire. Am vrut să aștept să te recuperezi înainte să îți dau asta.

- Alex, nu am nevoie de cadouri.

- Eu am nevoie să îți dau unul. Îi deschise palma și îi puse cutia în ea. Nu mă dezamăgi.

Cum ar fi putut ea să îl refuze? Eve deschise capacul și se holbă la colierul cu diamante și de safire. Păreau să atârne de fire de argint și curgeau în două rânduri de lacrimi. Era un lucru potrivit pentru o prințesă, o regină, nu pentru o femeie oarecare, se gândi ea. Neputând rezista, îl ridică, și pietrele luciră printre degetele ei. Luminele de la lămpile de pe stradă năvăliră peste ele și le făcură să ia foc.

- Vai, Alex, este minunat. Îmi taie respirația.

- Tu ai avut adeseori efectul acesta asupra mea. Ai vrea să îl porți în seara asta?

- Eu...

Frumusețea lui absolută și eleganța aproape că o înspăimântară. Dar el întrebă ca și cum se aștepta ca ea să îl refuze.

- Mi-ar plăcea foarte mult să îl port. Mă ajuți?

Desfăcu iute colierul cu filigran de aur pe care ea îl purta și îl înlocui cu cel pe care i-l dăruise el. În mod instinctiv, Eve ridică mâna ca să îl atingă în timp ce el i-l așeza la gât. Era rece, dar atrăgea deja fierbințeala cărnii ei.

- Probabil voi fi mai atentă la el decât la piesă. Se aplecă să îl sărute, un sărut la care el răspunse cu o delicatețe surprinzătoare. Mulțumesc, Alexander.

- Mulțumește-mi abia după ce seara va fi luat sfârșit.

Era emoționată atunci când intră în teatru. Apoi, fu uimită când intră în loja regală și mulțimea de dedesubt se ridică să o aclame.

Se trezi cu mâna prinsă în a lui Alexander. Când el se aplecă să i-o sărute, în ochii lui stăruia un zâmbet. Deși

simțea cum era învăluită de emoție, reuși să răspundă cu un zâmbet și, urmându-i exemplul, făcu o plecăciune înspre mulțime.

Alexander îi trase scaunul cu multă satisfacție. Ea încă nu își dăduse seama, dar tocmai își încheiase cea dintâi îndatorire oficială.

- Trebuie să fie bună. Încercă să nu se fâțâie în timp ce aștepta ridicarea cortinei. Mi-aș dori să mă pot strecura în culise doar un minut să văd...

- Cunosc ordinele medicului, *chérie*.

- Știu, dar... Vai, Doamne, începe.

Îi ținu strâns mâna pe parcursul întregului prim act. Își simți stomacul întorcându-i-se pe dos de emoție. Își făcu în minte o listă cu fiecare mică greșeală ori rupere de ritm. Se gândi la vreo jumătate de duzină de modificări care să facă piesa mai bună.

Dar fură răsete. Mândria față de trupa ei, de ea însăși, se cuibări cu fermitate în timp ce le auzea. Dialogul era acid, deseori pe un ton acerb și specific american, dar tema unei romanze tumultoase era internațională.

Când luă sfârșit, numără de câte ori fură rechemăți actorii la rampă.

- O duzină. Se întoarse râzând către Alexander. Au fost douăsprezece. A fost bine. A fost foarte, foarte bine. Vreau să schimb foarte puțin montajul în cea de-a doua scenă, dar...

- Nu te vei gândi la montaj în seara asta.

Îi luă mâna și o conduse afară din lojă. Trei gărzi stăteau în poziție de drepti. Ea încercă să nu îi bage în seamă, să se gândească doar la piesă.

- Nu cred că voi rezista să aștept până când apar recenziile. Alex, nu am putea merge în culise pentru o clipă, ca să pot să...

- Nu de data asta.

Cu gărzile în jurul lor, o conduse pe treptele din lateral. Erau prezenți reporteri, și camerele de fotografiat străluciră, dar securitatea ținu presa sub control. Înainte ca Eve să apuce să clipească pentru a scăpa de luminile

strălucitoare care îi intraseră în ochi, se aflau din nou în limuzină.

- A trecut prea repede. Se lăsă pe spate, încercând să absoarbă totul. Îmi doream să dureze și să tot dureze, deși eram atât de stresată. Parcă toată lumea se uita la noi.

- Te-ai simțit inconfortabil.

- Doar un pic. Trecuse. Îl voi convinge pe Franco să mă lase mâine să privesc de la balcon.

- Nu ești obosită?

- Nu. Sincer. Zâmbi în timp ce trase adânc aer în piept. Mă simt incredibil. Presupun că la fel s-a simțit și Cenușăreasa cu cinci minute înainte de miezul nopții.

- Mai ai o oră. Mi-ar plăcea să o petreci cu mine.

- Până la ultimul minut, promise ea.

Palatul era tăcut când se întoarseră. O conduse sus, dar, în loc să o ducă spre camerele ei, se întoarse către ale lui.

Acolo era așezată o masă pentru două persoane, cu lumânări care pâlpâiau în sfeșnice de cristal. De data aceasta, se auzea muzica unor viori, la fel de senzuală pe cât era de romantică.

- Acum, chiar mă simt precum Cenușăreasa.

- Plănuisem să fac asta mai înainte, în noaptea în care... în noaptea în care trebuia să te întâlnesc la teatru.

Păși înainte, ca să atingă petalele de flori presărate într-un bol de pe masă.

- Da?

În timp ce se întoarse, surpriza și emoțiile se amestecau. Un astfel de decor fusese aranjat de către un bărbat pentru a rupe o relație? Nu credea asta, nici chiar dacă acel bărbat era un prinț.

- De ce? întrebă ea.

- Se pare că nu ți-am oferit prea mult romantism, din moment ce ești atât de uimită. Este un lucru pentru care plănuiesc să mă revanșez. Veni lângă ea, o cuprinse cu brațele și o sărută așa cum jinduia să o facă de zile întregi. Am crezut că te-am pierdut. Glasul lui se înăspri

de emoție în timp ce îi luă mâinile și își îngropă fața în ele. Am făcut atâtea greșeli cu tine, dar aceea...

- Alex, nu. Dacă tu nu îmi permiți să mă învinuiesc pentru faptul că l-am adus aici pe Russ, cum te poți învinui pe tine pentru ce el a făcut?

- Și pentru ce ai făcut tu. Își mută mâinile pe chipul ei. Cât voi trăi, îmi voi aminti clipa aceea în care ai pășit în fața mea. O voi retrăi, dar de fiecare dată te voi împinge la o parte la timp.

Erau atât de multă suferință în glasul lui și atâta amărăciune, încât adevărul ieși fără să se gândească vreo clipă la mândrie.

- Dacă te-ar fi ucis, crezi că aș fi dorit să continui să trăiesc? Tu ești tot ce contează. Te-am iubit de dinainte să înțeleg ce înseamnă dragostea.

Respirația lui fu ca o rugăciune. „Fără alte greșeli“, își promise. Avea să facă asta așa cum trebuia. Nu numai că îi dăduse viața, ci și un motiv să o trăiască.

- Vrei să iei loc? o întrebă.

- Te rog, nu îmi mulțumi din nou. Pur și simplu, nu mai pot îndura.

- Eve, ia loc.

În vocea lui vibra nerăbdarea. Pentru că era mai confortabil să facă asta, Eve se supuse.

- Bine, mă așez. Dar nu mă voi lăsa hrănită.

- După ce termin cu asta, vei mânca tot ce dorești.

Emoția îl consuma. Așteptă o clipă, până reuși să o țină cât de cât control. Când îngenunche la picioarele ei, ochii lui Eve se lărgiră.

- Am spus că nu voi cădea în genunchi pentru tine. De data aceasta însă, pare potrivit.

Când el scoase din buzunar o cutie, mâna ei se strânse pumn.

- Alex, mi-ai dat deja un cadou în seara asta.

Vocea ei, de obicei atât de plină și de liniștită, tremură.

- Acesta nu este un cadou. Este o cerere, cea mai mare pe care aș putea să ți-o fac. Am vrut să te întreb mai devreme, dar mi s-a părut că aveam așteptări prea mari.

Inima ei bubuia, dar Eve își păstră degetele strânse.

- Nu știi la ce să te aștepti decât dacă întrebi, zise ea.

El răsă și, luându-i mâna, îi desfăcu degetele.

- Mereu îmi arăți ceva nou. Eve, îți voi cere mai mult decât ți-aș putea da vreodată. Pot doar să îți spun că, dacă ești de acord, voi face tot ce îmi stă în putere ca să te fac fericită.

Puse cutia în mâna ei și așteptă.

Mai întâi, trebui să tragă adânc aer în piept, îndelung. Ea nu era o aristocrată; nu avea sânge regal. „Ca de la egal la egal.“ Își aminti de propria ei solicitare și își dădu seama că avea șansa să facă acest lucru să devină realitate.

O deschise și văzu un inel cu același model de safire și diamante precum colierul pe care îl purta. Nu un cadou, ci o cerere.

- A fost al mamei. Când i-am spus tatălui meu că aveam de gând să te cer în căsătorie, mi-a zis să îți dau asta. Este mai mult decât un inel, Eve. Cred că știi care sunt unele dintre îndatoririle, așteptările care vin la pachet cu el, nu doar față de mine, ci și față de țara care va trebui să fie și a ta. Te rog, încă nu spune nimic.

În vocea lui se simțea emoție, ceva ce ea nu mai auzise până atunci. O făcu să dorească să meargă la el și să îl liniștească, dar rămase nemișcată.

- Sunt atât de multe lucruri la care va trebui să îți cer să renunți. Hustonul va deveni doar un loc pe care să îl vizitezi. Trupa ta... există teatrul de aici și oportunitatea de a construi o nouă trupă în Cordina, dar restul ar trebui să ia sfârșit. Mai este și scrisul tău - poate că, într-un fel, asta ar compensa ceea ce trebuie să lași în urmă. Libertatea îți va fi limitată în feluri pe care nici nu ți le poți imagina. Responsabilitățile... unele dintre ele vor fi vitale, altele incredibil de plictisitoare. Ceea ce faci, ceea ce spui va fi știut de toată lumea aproape înainte să se întâmple. Și, atâta timp cât Deboque rămâne în viață, există un pericol foarte real. Am început ceva, dar va trece mult, mult timp până când Deboque

nu va mai reprezenta o amenințare. Acestea sunt lucruri pe care trebuie să le cunoști, să le iei în calcul.

Eve se uită la el, apoi la inelul aflat încă pe patul lui de catifea.

- Pari a încerca să mă convingi să refuz.

- Vreau doar să știi ce anume cer de la tine.

- Ești un bărbat corect și pragmatic, Alexander. În timp ce trase adânc aer în piept, ceva de după umărul lui îi atrase atenția și îi stârni imaginația. Nu își îngădui să zâmbească, nu încă. Atunci, hai să ne gândim la asta într-un mod corect și pragmatic. Întinzând mâna, trase mai aproape cântarul. Să vedem, avem îndatoririle și responsabilitățile de stat. Într-un borcan erau niște bile de sticlă. Luă o mână plină și puse două pe unul din brațele cântarului. Apoi, avem lipsa de intimitate. Mai adăugă o bilă.

- Eve, acesta nu este un joc.

- Te rog, încerc să mă gândesc. Mai este și faptul că nu voi mai trăi în propria țară. Fură adăugate încă trei bile. Și faptul că, foarte probabil, voi fi plictisită până la lacrimi de unele dintre activitățile acelea la care știu că trebuie să participe Brie. Mai sunt presa, hârțogăraia - am impresia că ai omis asta - și tradițiile pe care ar trebui să le învăț. Plus cele pe care avea să își dea toată silința să le instituie. Și mai este și Deboque. Se uită din nou la Alexander. Nu voi adăuga nici o bilă frumos colorată pentru Deboque. Fie că accept, fie că refuz, el va rămâne cine este. Acum, Alex, trebuie să îți pun o întrebare. De ce dorești să iau acest inel și responsabilitățile care vin cu el? De ce îmi ceri să mă căsătoresc cu tine?

- Pentru că te iubesc.

Acum, zâmbi, în sfârșit. Restul bilelor merseră pe brațul gol și îl făcură să coboare.

- Asta pare să echilibreze lucrurile mai mult decât trebuie, nu-i așa?

El le privi cu mirare.

- Nu ar trebui să mai spun nimic?

- Asta este tot ce a trebuit vreodată să spui. Aruncându-și mâinile în jurul lui, îl trase la ea pentru un sărut, un târg încheiat, un început de viață. Râse și își lipi buzele de gâtul lui. Basmе, zise, mai mult pentru ea însăși. Încetasem să mai cred în ele.

- Și eu. Buzele lui le găsiră din nou pe ale ei. Dar s-a terminat. În noaptea aceasta, mi-ai dat până și asta.

- Vai, ascultă. Ceasul de pe hol începu să bată. Pune inelul, Alex, înainte să bată de miezul nopții.

Îl puse, apoi sărută pielea delicată aflată deasupra pietrelor.

- Mâine, vom spune lumii, dar, în noaptea aceasta, asta este doar pentru noi. Se ridică și o trase și pe ea în picioare. Nu ți-am dat încă să mănânci, și este trecut de miezul nopții.

- Aș putea să mănânc în pat, Alex. Își odihni obrazul pe pieptul lui, agățându-se de magie. Franco nu a spus că trebuie să merg la culcare singură.

El râse în timp ce o ridică în brațe.

- Cordina va avea parte de multe surprize.

- Și tu la fel, murmură ea.

În aceeași colecție au apărut:

1. Danielle Steel, *O femeie împlinită*
2. Danielle Steel, *Cu fiecare zi*
3. Nora Roberts, *Vis în alb*
4. Nora Roberts, *Parfumul iubirii*
5. Nora Roberts, *Trăiește clipa*
6. Nora Roberts, *Fericiți pentru totdeauna*
7. Danielle Steel, *Legături de familie*
8. Danielle Steel, *Moștenirea*
9. Danielle Steel, *Misterele dragostei*
10. Danielle Steel, *Strada Charles 44*
11. Nora Roberts, *Comori tănuite*
12. Barbara Delinsky, *Evadarea*
13. Jackie Collins, *Celebritate*
14. Danielle Steel, *Luminile Sudului*
15. Mary Jo Putney, *O nouă viață*
16. Mary Jo Putney, *Umbrele trecutului*
17. Mary Jo Putney, *Pasiune și onoare*
18. Danielle Steel, *Petrecerea*
19. Eloise James, *Un sărut la miezul nopții*
20. Eloise James, *Atingerea dragostei*
21. Sandra Brown, *Dulce mânia*
22. Sandra Brown, *Confruntarea*
23. Jackie Collins, *Zeița răzbunării*
24. Sandra Brown, *Sărutul ispitei*
25. Danielle Steel, *Conacul*